

Buđenje

Do sada smo često pominjali buđenje, međutim, veoma malo smo diskutovali na temu – šta to stvarno znači - probuditi se; - tj. kako se probuditi?

Mnogi od nas koji su posvetili malo više analitičke pažnje sebi i svojoj okolini postaju već frustrirani jer primjećuju kako mnoge stvari u realnosti u kojoj živimo nisu onakve kakvim nam se one na prvi pogled čine a pogotovo kako nam ih drugi prezentiraju. Postajemo svjesni stvari koje do sada nismo bili u stanju da vidimo, mada su one uvijek bile tu, pa nam je samo to stvorilo jedan nelagodan osjećaj iz kojega proizilazi pitanje, koliko još ima takvih stvari koje su bitne a mi ih još uvijek nismo u stanju vidjeti?

Istovremeno, često nas frustrira i to što mnogi oko nas ne primjećuju ni dio onoga što je nama već odavno postalo – očigledno?!?

Šta znači biti budan? Ako govorimo o buđenju, da li to onda implicira da mi trenutno spavamo ili da živimo u nekoj vrsti transa, odnosno, hipnotičkog sna? Ono što može da se nalazi nasuprot jednom snu, to može biti samo – objektivna realnost. Radi se o – biti u stanju percipirati i doživjeti objektivnu realnost.

Znači, - akvizicija objektivne percepcije.

Kako bi objektivna realnost uopšte mogla da izgleda? U filmu Matriks, glavni junak Neo, mada je prethodno već dugo sumnjao u “koncenzus realitet” u kome je živjeo, ipak se nije mogao suzdržati da ne povraća, kada se suočio sa “objektivnom realnošću.” Šta ako objektivna stvarno realnost izgleda tako da ukoliko bi je uspjeli vidjeti a da prethodno nismo proširili svoju svijest u tolikoj mjeri da smo u stanju i da akomodiramo ono što bi vidjeli, većina nas ne samo da bi povratila, nego doživjela i neku vrstu nervnog sloma, nakon kojeg ne bi bili u stanju više “normalno” da funkcionišemo!?!

Gurdžijev kaže kako “većina ljudi cijeli svoj život provede u snu, neki se u tom svom snu bave i naukom, a neki čak pišu i knjige.” Mi, opet, i ako smo čuli za ovako nešto, imamo tendenciju da odmah pomislimo - ako je tako nešto moguće, onda se tu sigurno radi o tamo nekim drugima, a nikako o nama samima.

On takođe dodaje da neki mogu sanjati kako su se probudili; a isto tako i to da nekima pođe za rukom da se nakratko probude, međutim, tada se sile koje ih drže u snu obrušavaju na njih desetorostrukom jačinom i vraćaju ih ponovo u san.

Koje su to “sile” koje čovjeka drže u snu, - i zašto? O tome kako neke od tih sila djeluju na čovjeka diskutovaćemo malo kasnije. U svakom slučaju, činjenica je da su “kandidati za buđenje” pod nekom vrstom specijalne prismotre i da što više napreduju, to im se na njihovom putu ispostavlja sve bolje “zamaskirane” zamke.

Šta to znači - vidjeti? K. Kastaneda kaže da – viđenje dolazi u obliku unutarnjeg znanja. “Viđenje je naročito osjećanje da znaš, da znaš nešto bez i trunke sumnje” (Unutrašnji

Oganj, str. 15). Međutim, koliko god čovjek imao oštro oko, koje je u stanju da registruje mnoge detalje, sve to nije dovoljno ukoliko on nema sa čim da objektivno interpretira ono što njegovo oko idi. Tako se ponekad dešava i da neki slijepci, u pravom smislu riječi, vide više od ljudi koji imaju zdrave oči i dobar vid.

Razvojni stepen čovjekove svijesti je u direktoj vezi sa "širinom" njegove percepcije.

Sada se javlja problem što je čovjekova svijest u velikoj mjeri kondicionirana, odnosno programirana uz pomoć određenih vanjskih "sila" a da ovaj nije toga svjestan. Tako se čovjek poistovjećuje sa svojom ličnošću i tijelom, što sa ezoterične tačke gledišta nije daleko od onoga što podrazumjevamo pod – robotima ili mašinama.

Znači, možda bi trebalo krenuti od pretpostavke da smo na neki način 'programirani' i da se moramo deprogramirati?!

Tragikomično je to kako danas mnogi u tom svom transu pribjegavaju kojekavim "merkaba" meditacijama, "wicca tehnikama", magijskim i drugim ritualima, imaginacijama kojekakvih svjetlosnih plašteva, tetraedrona, oktaedrona itd. kako bi se zaštitili od drugih ili kako bi manipulirali drugima. Mnogi od tih rituala promovišu, kako crkva, tako i većina tzv. "tajnih društava," pa čak i gurui "new-age" pokreta. U nekima od njih dezinformacije su čak umotane i u kojekave plašteve od "svjetlosti" i "ljubavi", kako bi privlačnije izgledale a oni koji ih promovišu često sebe nazivaju guruima, nosiocima, čuvarima ili ratnicima svjetlosti, vaskrsnutim majstorima, itd. Čini se da se ta njihova tzv. "duhovna hijerarhija" ne razlikuje puno od bilo kakve druge hijerarhije koju nalazimo ovdje u 3D, kao npr. u crkvama, tajnim društvima, političkom sistemu, vojsci itd. Kao što su našim političarima usta stalno puna demokratije, a istinske demokratije većinom nema ni na vidiku, tako se i ovi majstori duhovne manipulacije s ustima punim "ljubavi," ogrču kojekavim plaštevima svjetlosti dajući nam upute šta da mislimo i šta da radimo. Mnogi od njihovih sljedbenika tvrde za same sebe kako su se probudili, dok su u suštini samo jednu iluziju zamijenili drugom. Tako, u većini slučajeva, imamo slijepce koji upražnjavaju kojekave rituale a da nemaju jasnu predstavu ni o sebi samima, niti o tim ritualima a kamoli o onome šta u stvari žele time postići.

Istovremeno, malo kome pada na pamet da bi prvo morao da spozna samog sebe i da se cijela filozofija "buđenja" i evolucije našeg bića i duše sastoji u jednom radu na samom sebi, prikupljanju istinskog znanja i proširivanju vlastite svijesti i percepcije. Znači, od rituala, čarobnih napitaka, formula i riječi, teško da može biti ikakve koristi, čak suprotno. Prečica nema, taj Posao čovjek mora sam da uradi, kad osjeti da je spreman za to.

Za tako nešto, nema ni recepta, odnosno, ne postoji ni jedna knjiga u kojoj bi mogli na jednom mjestu naći sve što nam je potrebno da bi to razumjeli i ostvarili. Razlog za to ne bi nam trebao biti nepoznat. Nisu se slučajno uništavale knjige i likvidirali ljudi tokom cijele naše istorije, koji su na ovaj ili onaj način pokušavali da dostave informacije na osnovu kojih bi mogli steći neku cjelovitiju sliku o svemu tome. Naravno, danas postoji masa knjiga sa zvučnim imenima kao što su Gnostika, Ezoterika itd., što istovremeno ne znači da je i njihov sadržaj vjerodostojan. Daleko od toga da u njima nema istine, međutim, ta istina koju unutra nailazimo mahom služi da bi nas svezala za vješto plasirane dezinformacije i tako skrenula na stranputicu.

S druge strane, povezivanjem svih elemenata koji su tu i tamo, u nekom obliku dostupni i istovremenim izbjegavanjem zamki, čovjek razvija svoj vlastiti um mnogo brže nego da mu je sve servirano na tanjiru. Istovremeno, istinske informacije kada se povežu sa rezultatima vlastitog istraživanja i ličnim iskustvima, postaju – Znanje.

Sve u svemu, situacija možda i nije toliko beznadežna. Postoje neki fragmenti određenog učenja koje vjerovatno potiče još od vremena Atlantide i koje se preko nekih grčkih i ruskih manastira prenosilo više u verbalnoj formi i kojeg su neki ruski metafizičari kao npr. Gurdžijev, Uspenski i Moravjev pokušali da skupe i protumače a ovaj posljednji i da objedini, u svoj knjizi [Gnosis: Study and Commentaries on Esoteric Teachings of Eastern Orthodoxy](#).

Čini se da se tu radi o fragmentima jednog učenja koje je bilo poznato i nekim drugim grupama, kao što su npr. Katari (Albinežani), Bogumili, a koje takođe nalazimo i u islamskom Sufi pokretu. Tako, možda možemo pokušati izvući srž iz tog učenja i povezati njegove fragmente koji dolaze sa više strana u jednu kakvu takvu cjelinu.

To učenje je poznato i pod imenom - Tradicija. Ona se dijeli na tzv. "3 Kruga", egzoterični (vanjski), mezoterični (srednji) i ezoterični (unutrašnji).

TRADICIJA

Introspekcija i "fuzija"

U svojoj knjizi [Gnostika](#), Moravjev kaže:

Kada upitamo nekoga ko živi pod stalnim pritiskom savremenog života da okrene svoju mentalnu viziju prema sebi samom, on će nam vjerovatno odgovoriti kako nema dovoljno vremena za poduzimanje takvih aktivnosti... Ako se i složi s tim, u većini slučajeva on će nam reći kako ništa ne vidi: Magla; Tama. U nešto manje slučajeva, posmatrač će reći kako on percipira nešto što nije u stanju da definiše, jer se to stalno mijenja.

Ova posljednja opservacija je tačna. Unutar nas sve se, u stvari, neprestano mijenja. Jedan mali vanjski šok, s kojim se mi složili ili ne, sretne ili nesretne prirode, je dovoljan da prouzrokuje prilično drugačiji izgled naše unutrašnje sadržine.

Ako pratimo ovu unutarnju opservaciju ili introspekciju, bez ikakvih predrasuda, uskoro ćemo primjetiti kako to naše "Ja," na koje smo mi toliko ponositi, nije uvijek jedno te isto biće: to "Ja" se mijenja.

Kako nam taj utisak postaje sve jasniji, tako postajemo i svjesniji da u nama ne živi samo to jedno biće, neko nekoliko njih od kojih svako ima svoje vlastite ukuse, svoje vlastite težnje i svako od njih pokušava da zadovolji svoje vlastite prohtjeve.

Ako nastavimo sa ovim istraživanjem, uskoro ćemo biti u stanju da razlikujemo tri struje u tom neprestanom toku života: struju vegetativnog života instikata, da tako kažemo; struju životinjskog života osjećanja; i na kraju, onu struju ljudskog života u pravom smislu te riječi, za koju su karakteristični misli i govor.

To je kao da se unutar nas nalaze tri bića, sva tri međusobno isprepletena na jedan nevjerovatan način.

Tako bi trebali i da priznamo važnost introspekcije kao jedne metode za praktičan rad koji nam omogućuje da upoznamo sebe i da uđemo u same sebe.

Unutrašnja sadržina čovjeka analogna je jednoj posudi punoj željeznih parčića koji čine jednu mješavinu čije je stanje rezultat mehaničkih aktivnosti. Svaki vanjski udar koji je nanesen toj posudi prouzrokuje pomijeranje željeznih parčića. Tako realni život ostaje skriven od ljudskog bića zbog stalnih promjena koje se dešavaju u njegovom unutrašnjem životu.

Čak i tom slučaju, kako ćemo vidjeti kasnije, ta besmislena i opasna situacija može da se promijeni na jedan pozitivan način. Međutim, to zahtijeva rad; jedan savjestan i neprekidan napor. Introspekcija, kad se neumorno sprovodi, dovodi do povećane unutarnje senzibilnosti. Ta pojačana senzibilnost nadalje intenzivira amplitudu i frekvenciju njihovog kretanja kad god se ti željezni parčići uznemire. Kao rezultat toga, udari koji prethodno nisu bili ni primjećivani, sada će uzrokovati snažne reakcije. To kretanje, zbog ove stalne amplifikacije može da prouzrokuje trenje između željeznih parčića toliko intenzivno da jednog dana možemo da osjetimo kako se unutar nas pali jedna vatra.

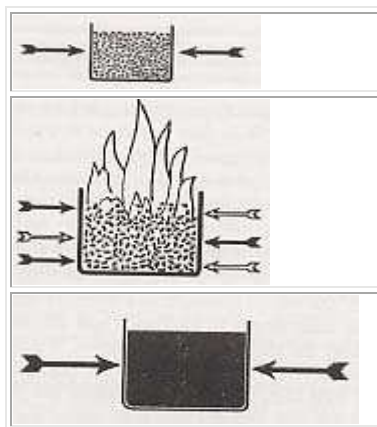
Ta vatra ne smije da ostane na par bezopasnih plamičaka. Niti je dovoljno da ona samo pospano tinja ispod pepela. Jedna živa i rasplamsana vatra mora stalno da se održava uz pomoć naše volje da kultiviramo senzitivnost. Ako ona nastavi da gori na takav način, naše stanje će se promijeniti: toplota tog plamena počće da uzrokuje jedan proces fuzije unutar nas.

Nakon te tačke ona unutrašnja sadržina neće se više ponašati kao gomila željeznih parčića: ona će se pretvoriti u jedan željezni blok. Nakon toga svi dalji udari neće biti više u stanju da uzrokuju unutrašnje promjene u čovjeku kao što su to prije bili. Kad čovjek dosegne tu tačku, on će dobiti jednu čvrstinu; on će ostati on, bez obzira na sve izazove koje mu život može donjeti.

Tako, sa ezoterične tačke gledišta, možemo vidjeti kako kod čovjeka ne postoji jedno jedinstveno Ja.

Znači, na samom početku, mi se moramo rješavati od svih naših iluzija o sebi samima, ma koliko nam one bile drage. Dok ne ostvarimo tu fuziju unutar sebe, naš život je pod stalnim uticajem Zakona Slučaja (ili Zakona Akcidenta,) koji upravlja našom iluzornom egzistencijom.

Da bi se oslobodio dejstva Zakona Slučaja, čovjek mora postati sam svoj gospodar.

Parabola o kočiji

Kako bi se predstavilo stanje u kome se čovjek danas nalazi, u Tradiciji se on poredi sa jednom kočijom, odnosno, konjskom zapregom, gdje sama kočija ili kola, simbolizira čovjekovo fizičko tijelo, konji predstavljaju njegove emocije, osjećanja i strasti; kočijaš predstavlja jedan intelektualni sklop koji je sposoban da rezonuje (Ličnost) a u kočiji se nalazi i jedan putnik, koji je ujedno i njen gospodar (Duša).

U svom normalnom stanju, cijeli taj sistem je u jednom besprekorno skladnom odnosu i on perfektno funkcioniše – kočijaš drži uzde čvrsto u svojim rukama i upravlja konjima i kočijom u pravcu u kom mu gospodar nalaže.

Međutim, sve bi to trebalo da bude tako ali u većini slučajeva nije. Prvo, u kočiji nedostaje gospodar. Kočijaš mora da ide da ga traži. Sama kočija se nalazi u stanju raspada, točkovi samo što nisu otpali a osovine škripe jer odavno nisu podmazane, konji iako čistokrvne rase, prljavi su i neuhranjeni; uzde i amovi su se odavno izlizali i samo što ne popucaju. Kočijaš spava ljuljajući se u sjedištu kočije, a uzde mu svakog momenta mogu ispasti iz ruku.

Kočija se i dalje kreće pravcem i na način koji mnogo ne obećava. Sada je već sletjela sa puta, pa juri niz jednu padinu. Kočijašu, koji je još uvijek u dubokom snu, prijete opasnost da u svakom momentu ispadne iz kočije i kako se čini, sve su prilike da će ga zadesiti tužna sudbina.

Ovakva jedna slika je otprilike najbliža opisu stanja u kome se većina nas trenutno nalazi i svako od nas bi trebao da se malo dublje zamisli nad njom.

U svakom slučaju, neka vrsta spasa takođe je moguća. U blizini može da se zadesi neki drugi kočijaš, koji je budan, i koji će spaziti kočijaša koji je u nevolji i priteći mu u pomoć. On će prvo zaustaviti konje kočije koja nekontrolisano juri nizbrdo, onda će probuditi usnulog kočijaša i pokušati da ga vrati zajedno sa njegovom kočijom nazad do puta. On će mu možda dati i nešto hrane za njegove konje i posuditi mu nešto novca. Vjerovatno će on dremljivom kočijašu dati i par savjeta kako da ovaj njeguje svoje konje, dati mu adresu mjesta gdje može da popravi svoju kočiju i uputstvo kojim pravcem da se kasnije uputi sa svojom kočijom.

Na samom kočijašu je to da li će on uz pomoć svog vlastog truda izvući neku korist iz te pomoći i informacija koje je dobio. Ukoliko si on opet dozvoli da zaspe, teško da može očekivati da će mu neko opet, u posljednjem trenutku, priteći u pomoć.

~***~

Oni koji pokušaju da sprovedu jednu poštenu introspekciju, moći će da primjete kako se u njima stalno nešto mijenja, mada se mi cijelo vrijeme trudimo da to ne pokazujemo, zato što je sam život taj koji zahtjeva od nas da stalno odajemo utisak stabilnosti u svojim razmišljanjima i ponašanju.

~***~

Sada ćemo pokušati da definišemo te naše unutrašnje promjene. Šta je to što se u nama mijenja?

Kada kažemo: - Ja, istovremeno smo rekli nešto što je i jedna velika enigma. Kada kažemo – “moje tijelo” – mi o njemu govorimo u – trećem licu. Kada covjek kaže: – “moja duša” – evidentno je da se on prema njoj odnosi takođe kao prema nečemu što je - treće lice. Ko je to onda – “Ja”?

Možda zvuči paradoksalno, ali ovo podrazumjeva da to “Ja” – sigurno nije ni naša duša, niti naše tijelo.

Šta je onda to - “Ja,” s kojim se poistovjećujemo; koje osjećamo u sebi kad kažemo: - “Ja”, - i za koje se toliko trudimo da mu damo neki kredibilitet, konzistenciju i kontinuitet? Pa, ništa drugo do oni ‘željezni parčići’ koji ispunjavaju ‘posudu’ tj. čije se stanje neprestano mijenja, a mi pod pojmom “Ja” podrazumjevamo momentalno stanje tih željeznih parčića u zdjeli, tj. odnos u kome se oni momentalno nalaze jedni prema drugima.

Znači, mi se radamo, živimo i umiremo sa jednim “Ja,” koje nikada nije stabilno.

I ne samo što to Ja nije stabilno, nego se ono sastoji od najmanje tri čovjeka, koje smo prethodno pomenuli. To “Ja” može da se sastoji i iz cijele jedne *armije* “malih Ja.”

Sada, ako se ponovo vratimo na pitanje – ‘Šta je to čovjek?’ sa sigurnošću možemo da odgovorimo: - to je njegova *Ličnost*.

Znači, većina nas ima tendenciju da se identificira sa jednim “psiho-organizmom” koji obitava u nama i koji nema u sebi ništa stabilno ili u najmanju ruku, ima vrlo malo toga što bi se moglo smatrati stabilnim.

Taj organizam se mijenja u zavisnosti sa vanjskim utiscima i uslovima kojima je izložen, bilo da se oni mogu smatrati poželjnim ili nepoželjnim; ili kao odgovor na traume fizičke prirode, koje su mu nanesene.

[* U ovom kontekstu pokušaćemo uzeti u obzir i razumjeti ono čuveno: “Ko te udari u jedan obraz, okrenu mu i drugi.” Čini se da “okrenuti i drugi obraz” može samo neko ko je preuzeo vlast nad svojim instiktivnim reakcijama (“životinjske” prirode,) odnosno, čovjek kod kojeg je došlo do “fuzije” onih “željeznih parčića”. Vrlo je vjerovatno da će se ipak ono: “Oko za oko, zub za zub,” još prilično dugo zadržati na našoj ravni postojanja, uzimajući u

obzir stepen primitivizma današnjeg čovjeka. Međutim, treba uzeti u obzir da će se probuđen čovjek veoma rijetko uopšte naći u situaciji da mu neko može nauditi na bilo kakav način.]

Struktura Ličnosti

Da bi čovjek postao sam svoj gospodar, veoma je bitno proučiti samu strukturu svoje Ličnosti, jer na kraju krajeva, u znanju leži moć.

Tu ćemo se morati vratiti na onu sliku gdje treba da zamislimo kako tri čovjeka žive, odnosno, koegzistiraju, - u jednom.

Tako, u realnosti, postoje tri glavne struje koje igraju ulogu u našem mentalnom životu: intelektualna, emotivna i motorno-instiktivna. One su u određenoj vezi sa našim mislima, osjećajima, čulima i osjetilnošću, mada nisu jasno razgraničeni iz razloga kojeg ćemo pomenuti kasnije.

Može se reći da ovi tipovi našeg mentalnog života imaju i svoje gravitacione centre koji su situirani u mozgu, srcu i abdomenu, međutim, ovaj opis ne treba uzimati previše bukvalno. Kad god neki impuls bude primljen od strane nekog od ovih centara ili potekne iz nekog od njih, druga dva centra generalno zauzimaju pasivnu ulogu, mada i oni imaju određenog udjela u tom procesu. To se događa na takav način da onaj centar koji u određenom momentu igra glavnu ulogu, govori u ime cjelokupne Ličnosti, te tako i reprezentira čovjeka kao jednu cjelinu.

Svaki od ova tri centra, koja predstavljaju tri struje od kojih se sastoji naš mentalni život, ima duplu funkciju: receptivnu i ekspresivnu (prijemnu i izražajnu).

~***~

Ljudska Ličnost, je dakle jedna stalno promjenljiva mješavina 'željeznih parčića' koja po samoj svojoj suštini nije dizajnirana da bude neaktivna. Mentalno tijelo je jedan organizam koji bi trebao da igra jednu predodređenu ulogu, međutim, on trenutno nije uposlen za te svrhe, najviše iz razloga što se mi prema njemu ponašamo i koristimo ga kao neki stranci, bez da smo ga upoznali, proučili a pogotovo razumjeli.

Tako za svakog onog koji se upušta u proučavanje ezoterike, prva lekcija upravo počinje na sadržaju, strukturi i funkcionisanju Ličnosti.

Mentalne funkcije ova tri centra su sljedeće:

- *Intelektualni Centar* - registruje, razmišlja, kalkuliše, kombinuje, istražuje itd.
- *Emotivni Centar* – u njegov domen spadaju osjećanja, rafinirana osjetilnost (čuvstva) i strasti
- *Motorni Centar* - upravlja sa naših pet čula, akumulira energiju u organizmu kroz instiktivne procese, i svojim motornim djelovanjem vlada potrošnjom te energije

Motorni centar je najorganizovaniji od ova tri centra a često i najmudriji, dok su druga dva centra često nekompletna, pa nas tako povremeno i dovode u neprilike. Oni su više

anarhični po svojoj prirodi i često jedan zalazi na područje drugog, pa tako čak i na područje motornog centra, pri čemu ga ometaju i dovode do konfuzije.

U suštini, mi nikada nemamo jednu čistu misao, niti jedno čisto osjećanje: - pa tako ni naše djelovanje ne može da bude potpuno čisto. U nama je sve izmješano i isprepletano, često svakojakim vrstama *konsideracija* koje dolaze ili iz intelektualnog centra koji svojim kalkulacijama prlja naša osjećanja, ili iz emocionalnog centra, koji magli kalkulacije intelektualnog centra.

Stoga, dok se detaljno ne prouči struktura naše Ličnosti, nemoguće je stvoriti bilo kakav red u našem mentalnom životu tj. omogućiti mu da izroni iz svog stanja neprestane anarhije i duboke besmislenosti. Tako je rad na tom samoposmatranju i jedini način kako bi se ostvario taj cilj.

~***~

Znanje i Razumijevanje

Čovjeku je najteže da razumije jednostavne stvari, jer sama komplikovanost našeg uma uzrokuje to da mi sve komplikujemo. A život upravo čine jednostavne stvari.

Kakva veza postoji između *znanja* i *razumijevanja*?

Mi možemo nešto znati a da istovremeno to ne razumijemo, međutim, mi ne možemo nešto razumjeti ukoliko mi to ne znamo. Odatle proizilazi da je razumijevanje znanje, kome je nešto nedokučivo dodano.

Iz znanja prelazimo u razumijevanje u onoj mjeri u kojoj smo u stanju da asimiliramo to znanje. Međutim, kapacitet za asimilaciju ima svoje granice; a sposobnost 'sadržavanja' razumijevanja razlikuje se od čovjeka do čovjeka.

Taj problem je više u vezi sa čovjekovim *bićem*. Čovjekovo *biće* ima nekoliko aspekata a očituje se njegovim kapacitetom za asimilaciju.

Znanje je naširoko rasprostranjeno i ono je za nas - vanjsko, dok se razumijevanje nalazi - unutar nas.

Čovjekovo *biće* možemo u vezi s tim uporediti sa jednom čašom koja, kao i svaka čaša, ima ograničen kapacitet. Znači, ako u nju ulijemo vode preko jedne određene granice, ona će se preliti. To se isto događa i sa nama. Mi smo sposobni da razumijemo u okviru granica našeg kapaciteta za sadržavanje razumijevanja unutar našeg *bića*.

Iz toga proizilazi, da bi čovjek evoluirao u ezoteričkom smislu te riječi, on iznad svega neprestano mora da teži uzvišenju svog *bića*; kako bi podigao njegov nivo.

Svijest

Prema Tradiciji, postoje 4 nivoa svijesti:

- Apsolutna Svijest
- Svijest *istinskog Ja*
- Budna svijest
- Podsvijest

Ako krenemo odozdo, podsvijest je vrsta svijesti koju ima svako živo biće i ona ne zavisi od njegove inteligencije ili kulturnog nivoa. Podsvijest neprekidno radi i nikada ne spava. Ona reguliše sve procese koji se odigravaju u našem organizmu i bilježi sve što se zbiva s nama.

Budna svijest je svijest Ličnosti. Nju neki nazivaju i čista svijest, samo zato što se ona smatra čovjekovom operativnom sviješću, kada se on nalazi u budnom stanju. Njena dubina i širina u zavisnosti je sa kulturalnim razvojnim stepenom individue; - to je *subjektivna* svijest od - "Ja."

Međutim, u ezoteričnim naukama poznate su još dvije vrste svijesti koje se nalaze iznad tzv. budne svijesti.

Prvi viši nivo svijesti je samosvjesnost ili - svijest *istinskog Ja*. To je svijest jednog *individualnog bića* ili - *objektivna* svijest individualnog "Ja".

Iznad nje, nalazi se - Svijest u pravom smislu riječi. To je tzv. apsolutna svijest ili svijest Apsolutnog (Svega Što Jeste).

Istinsko 'Ja'

U nama postoji jedna *stalna* 'tačka', koja je skrivena iza naše promjenljive Ličnosti. Ona rijetko kada može da dođe do nekog izražaja jer je stalno gurana na stranu pod naletom bujice misli, strasti i osjećanja koji diriguju čovjekovim ponašanjem i često ga dovode u nezavidne situacije. Ta permanentna 'tačka' je ujedno i jedan nepristrasni Sudija koji obitava unutar nas i koji nam sudi za naše ponašanje. Glas tog Sudije je skoro nečujan usljed zaglušujuće buke koju u nama stvaraju određeni događaji i reakcije, međutim, iako slabašna i pasivna, ova istrajna svijest našeg *istinskog 'Ja'*, uvijek ostaje pravedna i *objektivna*. S obzirom na to da je ona uvijek prisutna u nama i da je njen glas ipak moguće čuti, čovjek se samim tim smatra i odgovornim za svoje ponašanje, odnosno greške koje eventualno počinu kada se nađe u nekom iskušenju. Ta svijest našeg istinskog 'Ja' nas uvijek i na vrijeme upozorava na neku potencijalnu opasnost, odnosno, prije nego što smo naumili da napravimo neku glupost.

Njeno prisustvo unutar nas pruža nam jednu mogućnost da evoluiramo na ezoterični način prema (apsolutnoj) Svijesti.

~***~

U modernom životu čovjek rijetko kad uspije da ostvari kontakt sa svojim *istinskim* 'Ja.' Tako se čovjek ni ne ponaša u skladu sa sviješću istinskog 'Ja,' nego u skladu sa njegovom budnom sviješću koja pripada - 'Ja' - njegove Ličnosti.

Mi se stalno identificiramo sa *malim* 'Ja,' naše Ličnosti, ili bolje rečeno sa jednom grupom tih *malih* 'Ja,' naše Ličnosti, tako da ti *mali* 'Ja,' koji čine našu Ličnost odlučuju u nama nešto, a onda djeluju u skladu s tim šta su odlučili. Često se događa i da se onda jedna druga grupa tih malih 'Ja' u nama usprotivi onome što je odlučila i učinila prva grupa, pa nam se u momentima čini kako smo u nekim situacijama toliko pogrešno postupili, kao da to "nismo bili mi," pogotovo ako smo "impulsivno" reagovali na "prvu loptu" i "bez razmišljanja."

Neki onda požale, te kad je već kasno, kažu: "nisam samog sebe mogao/la prepoznati."

Postoji jedan veliki procjep između onoga što čovjek podrazumjeva pod samim sobom, kad kaže: - Ja, i njegovog stvarnog, *istinskog* bića. Ostvarenje nivoa svijesti našeg istinskog 'Ja,' za većinu nas ostaje samo u domenu mogućnosti i nade. Tako se čovjek samo može pretvarati kako posjeduje nešto što u suštini ne posjeduje, a ukoliko bi to stvarno htjeo postići, onda bi on morao da uradi mnogo svjesnog i savjesnog posla na samom sebi.

~***~

Što je čovjek sigurniji u sebe, bez obzira na sve činjenice, što je on više zadovoljan samim sobom, toliko će on dublje i tonuti u apsurdnosti i protivriječnostima, istovremeno smatrajući svoje želje i iluzije jednom realnošću.

Da bi čovjek uopšte krenuo u potragu, on prvo mora da prođe kroz jednu seriju, kako bankrotstava njegove Ličnosti, tako i kolapsa njegovog morala. On sve to mora sam sebi da prizna i prihvati, bez pokušavanja da krpi bilo šta. Tek onda će on biti u stanju da nađe dovoljno razloga da počne s radom na samom sebi i tek tada će on steći dovoljno snage da to izvede. I to važi za sviju.

[Kroz koliko muke i patnje će čovjek proći prilikom svega ovoga, uveliko zavisi i od toga koliko je posla, u ovom smislu, napravio u nekom od svojih 'prethodnih' života.]

Mi smo svi manje više 'uzurpirani.' Čovjek ima tendenciju da samog sebe smatra važnim uprkos mnogim činjenicama koje ukazuju suprotno. Takvo jedno mišljenje o samom sebi posljedica je određenih nedostataka u našem sistemu prosuđivanja. Mi smo svi, u stvari, u jednom te istom čamcu. Iako su ljudi na prvi pogled različiti, algebarska suma njegovih vrlina i mana ista je kod svakog čovjeka. Da razbijemo odmah i svaku iluziju, tu se radi o jednoj sumi koja je veoma mala, skoro zanemarljiva, pa čak ona još ima i tendenciju da se kreće u pravcu nule, odnosno, - Smrti.

Ono što ezoterika očekuje od čovjeka koji je proučava, to je da on stvori jedno *jedinstvo* od tog 'zanemarljivo malog.'

[Većina nas koji se nađemo na samom početku ovog posla s ezoteričke tačke gledišta, još uvijek se smatra - "bolesnim" ili "mrtvim." ("Oni koji su cjelokupni, ne trebaju doktore, njih trebaju samo oni koji su bolesni." "Pustite mrtve da sahrane mrtve.")]

~***~

Da bi se objasnio problem čovjekovog objedinjavanja samog sebe, polazeći pritom praktično ni od čega, bitno je razjasniti pojam samog *bića*.

Radi se o jednoj, da se alhemičarskim riječnikom izrazimo, - *transmutaciji*, tj. transformaciji naše faktične egzistencija, čija vrijednost leži samo u jednom potencijalu, - u stvarnu egzistenciju. To se ostvaruje kroz realizaciju tog potencijala. Tu se radi o jednom progresivnom uzdizanju nivoa našeg *bića*.

Taj posao mora da se radi u nekoliko faza, prema jednom određenom programu.

Postoje četiri različita nivoa *bića*, što je u skladu sa četiri nivoa svijesti: jedan viši nivo *bića* i tri niža.

Isto kao i u slučaju svijesti, viši nivo *bića* počiva, odnosno, oslanja se na niže nivoe. Najniži nivoi pripadaju svakom živom biću i oni se protežu kroz jedan široki dijapazon vrijednosti. Tako neke životinje, kao npr. neki razvijeniji sisari, mogu da dosegnu do sljedećeg višeg nivoa, koji pripada ljudima.

Treći nivo *bića*, koji odgovara svijesti *istinskog 'Ja,'* je nivo koji pripada ezoterički razvijenom čovjeku, koji se opravdano naziva – *živim*. Tu se radi o ljudima koji su zadobili svoje stalno i stabilno Ja.

Na kraju, četvrti nivo odgovara perfektnom ili kompletnom čovjeku – onome koji je stigao uz pomoć svog ezoteričnog razvoja do samog vrha evolucije koji je ostvarljiv u uslovima koji vladaju na ovoj planeti.

~***~

Pitanje *bića* je u jednoj tijesnoj vezi sa problemom moći. Već smo indicirali to da čovjek koji nema ništa u sebi, do jedno nestalno i promjenjivo 'Ja,' ne može nikada imati neki kontinuitet u svom razmišljanju i ponašanju. To je i razlog zašto on nije u stanju da – djeluje (dela).

Vežu između znanja i razumijevaja, već smo prethodno razmotrili, a sada je bitno uspostaviti odnos između pojmova: znanje i - *znanje s praktičnom primjenom (fr. savoir-faire)*

Moramo razumjeti da ne postoji mogućnost za jedan direktan prelazak od znanja u - *znanje s praktičnom primjenom*. Naše promašene pokušaje da učinimo nešto mi često 'objašnjavamo' nedostatkom volje a to nije tačno. Ono što nama fali u takvim slučajevima nije ni volja, niti nedovoljna želja da nešto ostvarimo, nego se tu radi o jednom nedostatku *bića*, koje bi nam omogućilo da, kao prvo, razumijemo znanje koje smo stekli, a onda tako i zadobijemo moć koja bi nam onda omogućila pristup ka *znanju s praktičnom primjenom*.

Tako u jednoj pasivnoj formi imamo:

znanje – biće – razumijevanje

a u aktivnoj:

biće – razumijevanje – znanje s praktičnom primjenom

Kako smo već rekli, sticanje znanja je relativno lagano, međutim, sticanje *bića* je nešto što je relativno mnogo teže.

A upravo *biće* je ono što nas vodi ka razumijevanju, a odatle i prema – *znanju s praktičnom primjenom*.

Napomena: oni koji su shvatili o čemu se radi, vjerovatno su shvatili i to da - nisu oni ti koji su do sada čitali ovaj tekst, ezoterički gledajući, nego su ovaj materijal čitale njihove - Ličnosti. Te njihove Ličnosti su već u međuvremenu vjerovatno i donjele određeni sud o svemu ovome (s obzirom da Ličnosti vole da sude) i sada se postavlja pitanje – koliko jedan takav “sud” može da bude objektivan?!

Drugim riječima rečeno: da li naše istinsko *biće* i naša Ličnost gledaju na ovo na isti način?!?

U svakom slučaju, za pretpostaviti je možda i to da *istinska bića* većine ljudi koji posjećuju ovakve veb-sajtove i koji su u potrazi za istinom, već imaju određenog, tj. nešto većeg upliva na njihove Ličnosti, nego što je to slučaj s drugim ljudima?!? Ko zna?

Oni koji su malo bolje shvatili stvar, razumjeće i to da je veoma teško prenositi neko ezoterično učenje a da se ono usput ne izmijeni, iz razloga što to u većini slučajeva takođe čine Ličnosti a ne ljudi koji su ostvarili jednu trajnu i stabilnu vezu sa svojim istinskim ‘Ja’. S druge strane, tu takođe nisu uputne nikakve “varijacije na temu,” s obzirom da čovjek time dovodi u opasnost samu srž učenja. Uostalom, ništa lakše nego pogrešnim interpretacijama izvitoperiti neko ezoterično učenje. Jedni su to radili i još uvijek rade namjerno, a drugi nenamjerno. Znači, postoji određena vjerovatnoća da je ono što sada prenosimo već na neki način kontaminirano prije nego što je stiglo do nas. Isto tako, mnoge bitne riječi gube originalno značenje kada se bukvalno ili pogrešno prevedu s jednog jezika na drugi - a u ezoterici je svaka riječ bitna. Stoga, u svemu ovome, lična razboritost je - najvažnija.

Ličnost

Između našeg tijela i naše duše nalazi se Ličnost, međutim, ona je više vezana za tijelo, nego što je za dušu. Ono “Ja,” – kojeg svakodnevno pominjemo, odgovara našoj Ličnosti, koja je takođe poznata i po određenom tj. našem imenu.

Moderan čovjek vodi više računa o svom izgledu nego o svom *biću* jer, kako smo već rekli, on sebe poistovjećuje sa svojom Ličnošću koja je više vezana za njegovo tijelo, dok svog *bića*, u većini slučajeva, on nije ni svjestan.

Sada se postavlja pitanje - kako mi uopšte možemo postati svjesni te svoje Ličnosti, odnosno, spoznati je? Ono što je sigurno, mi nju osjećamo u sebi a svjesni smo i njenih želja, stavova, akcija itd. ali ipak je nismo u stanju potpuno predstaviti samima sebi. Kada razmišljamo o sebi kao o pametnim, ponosnim, šarmantnim, mi pri tome formiramo u sebi jednu sliku našeg lica i tijela, obučenog ovako ili onako,...ali to su, opet, samo refleksije naše Ličnosti, ali ne i ona sama. Međutim, ako stvarno želimo da upoznamo svoju ličnost, onda moramo zaroniti malo dublje u same sebe. Introspekcija je jedina metoda pomoću koje možemo otkriti istinsko lice naše ličnosti.

Uz pomoć introspekcije otkrićemo kako unutar nas postoji nešto kao jedna mala 'nebula' (rus. - 'klobuk'). Evidentno je da taj klobuk ima sposobnost za doživljavanje, osjećanje, razmišljanje i djelovanje. Uz pomoć jedne stalne unutrašnje opservacije, primjetićemo i to kako je ta 'nebula' pokretljiva, te je tako ponekad možemo naći u predjelu glave, a nekada u solarnom pleksusu, kao i u predjelu srca. U slučajevima velikog straha, ona može da siđe i u donji dio nogu; a nakon što se taj strah povuče, ona se obično vraća u područje gornjeg dijela glave, te onda za čovjeka, u takvim slučajevima, kažemo kako je on "došao sebi".

Naša Ličnost je vezana za naše tijelo mnogo više nego što mi to sami sebi želimo priznati. Tako je dovoljno samo da nas nešto zaboli, pa da se ostavimo svih naših uzvišenih osjećanja ljubavi ili ideja o rješavanju svjetskih problema.

Postoji i jedna određena mentalna vježba uz pomoć koje čovjek može 'baciti pogled' na svoju Ličnost. Da bi se tome pristupilo, bitno je biti u stanju zauzeti pravilnu pozu, koja je poznata u ezoterici i kao 'poza mudraca.' Radi se o tome da čovjek treba sjesti na neku tvrdu podlogu visine 25 - 35cm, prekrstiti noge (desnu preko lijeve), staviti ruke na koljena (sa dlanovima prema dolje), ramena prirodno poviti prema nazad a glavu, vrat i kičmu dovesti u ravnu liniju, koja mora biti vertikalna. Ponekad može potrajati i par mjeseci dok čovjek ne uspije da zauzme pravilnu pozu. Po pravilu, trebalo bi početi sa nekih 2 - 3 minute vježbe svako jutro, prije doručka a onda to vrijeme postepeno produžavati. Indikacija da je čovjek uspio da zauzme pravilnu pozu je da kada provede u njoj 15 minuta, osjeća se odmornim kao da je neprekidno spavao nekoliko sati, bilo u koje doba dana da je ta vježba izvedena.

Oči u početku treba držati zatvorene a disanje uskladiti harmonično u jednom ritmu, tako da udisaj traje u toku od 4 otkucaja srca, zatim se dah zadrži u toku 4 otkucaja srca a onda se zrak izdiše, takođe tokom 4 otkucaja srca.

(Ove vježbe se ne preporučuju ukoliko čovjek pati od prehlade ili neke druge bolesti)

Prvi osjećaj te 'nebule' dolazi za vrijeme treće faze, odnosno, izdisanja, gdje se ona osjeti kako prelazi preko grkljana i onda na dole, preko grudne žljezde. Nakon toga čovjek bi trebao biti u stanju da je osjeti od glave pa do srca, i iza njega. Osjetiti tu nebulu unutar sebe ujedno predstavlja i prvi korak.

Na mentalnom planu, ova nebula neprestano razmišlja, osjeća djeluje i stalno se mijenja. Prvi utisak koji stićemo o njoj, to je da ona izgleda kao jedna amorfn masa slična oblaku, međutim, taj utisak je lažan. Ličnost je jedan organizam koji kao takav ima svoju građu, koju mi ne možemo da vidimo jer smo u svakodnevnom životu zaokupljeni vanjskim događanjima i reakcijama koje ta događanja prouzrokuju u nama.

Već prije smo naglasili da uz pomoć introspekcije možemo utvrditi kako se u nama nalaze tri tačke mentalnog života koje su predstavljene sa tri centra, koji ne predstavljaju nikakve organe u našem tijelu, nego samo centre gravitacije te tri struje, koje vladaju našim mentalnim životom.

Tako npr. motorni centar aktivno učestvuje u svakom fizičkom ili mentalnom kretanju, odnosno, procesu. Kada naše misli prouzrokuju određeno kretanje unutar nas, motorni centar je taj koji je tu prisutan i koji reguliše tu aktivnost. Tako npr. ukoliko je naš intelektualni centar nešto otkrio, to se odmah prenosi do motornog centra, aktivnostima motornog centra, a odatle onda do emocionalnog centra, gdje to prouzrokuje određene reakcije. Prenos ovih impulsa može da se odvija i nekim drugim redoslijedom.

Znači: misao – emocija – kretanje (akcija)

Ovo nam pokazuje kako tri mentalna centra koji obrazuju njenu strukturu i regulišu i izražavaju život naše Ličnosti, ni u kom slučaju nisu autonomni.

Daljom introspekcijom ustanovićemo kako je svaki od ova tri centra podijeljen na dva dijela: pozitivni i negativni. Oni normalno stalno zajednički učestvuju u svakoj akciji, jer se tu radi samo o jednoj različitoj polarizaciji koja je slična onoj koju nalazimo kod parnih organa ili ekstremiteta, koji dupliciraju istu funkciju ili učestvuju u istom poslu i u isto vrijeme, kao npr. ruke ili noge.

Ova podjela tih centara na dva polariteta omogućava da se ostvare uslovi za *poređenje*: kako bi se mogle uzeti u obzir obe strane određenog problema koji im je prezentiran. Tako, bukvalno rečeno, pozitivni dio svakog od ovih centara gleda u 'glavu' određenog problema a negativni u 'rep'. Onda taj centar, kao jedna cjelina, iz tih impresija stvara jednu određenu sintezu i izvlači zaključke, koji su posljedica konstatacija donesenih od strane obadva dijela.

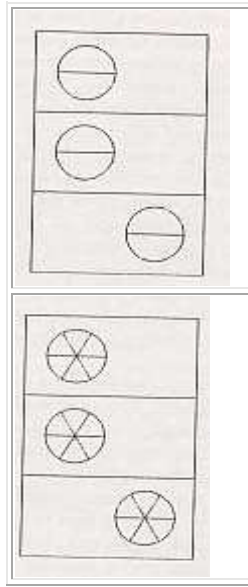
To se, recimo, događa kod svake kritičke analize. To znači, da sami pojmovi pozitivno-negativno u ovom slučaju nemaju nikakvu konotaciju u smislu dobro-loše, tj. oni ne označavaju vrijednosti, nego samo predstavljaju dva različita naboja, kao što ih nalazimo i kod svih elementarnih čestica.

Ako uzmemo za primjer motorni centar, tu možemo vidjeti kako su ovi dijelovi nedjeljivi jedan od drugog, kako po svojoj strukturi tako i po svom djelovanju. Sa određenom rezervom, moglo bi se reći da pozitivna strana motornog centra odgovara jednom skupu svih instinktivnih aktivnosti psiho-fizičkog organizma čovjeka, dok negativni dio odgovara njegovim motornim funkcijama. Drugim riječima rečeno, motorni centar je glavni upravitelj našeg tijela, u pravom smislu te riječi. On ekvilibrira energije koje skuplja uz pomoć svog pozitivnog dijela sa onima koje se troše od strane njegovog negativnog dijela. Istu ovakvu simetriju – ove polaritete – nalazimo i kod druga dva centra.

Konstruktivne i kreativne ideje rađaju se u pozitivnom dijelu intelektualnog centra, a njegov negativni dio je onaj koji te ideje evaluira ili koji im "uzima mjeru," da se tako izrazimo. Na osnovu tog svog funkcionalnog polariteta, intelektualni centar, kao jedna cjelina, u stanju je da - prosuđuje.

Isto tako je i sa emocionalnim centrom. Djelovanje njegovog negativnog dijela suprotstavljeno je djelovanju njegovog pozitivnog dijela što ga istovremeno upotpunjuje, odnosno, što tom centru omogućava da razlikuje ono što je prihvatljivo od onoga što nije.

Znači, svaki od ova tri centra podijeljen je na dva dijela, na pozitivni i negativni dio. Njihova podjela se nastavlja dalje u smislu da je i svaki od ovih dijelova dalje podijeljen na još tri sektora.

Tako u svakoj polovini ova tri centra nalazimo po jedan sektor koji posjeduje sve karakteristike tog centra u njegovom čistom stanju. U intelektualnom centru nalaze se sektori koji su čisto intelektualni – pozitivni i negativni; u emocionalnom centru sektori koji su čisto emocionalni – pozitivni i negativni; u motornom centru sektori koji su čisto motorni – pozitivni i negativni.

Osim ovih čistih sektora, tu nalazimo i sektore koji su predstavnici drugih centara. Tako, na kraju, imamo sljedeće ustrojstvo:

Intelektualni Centar (pozitivni dio)

1. čisti intelektualni
2. emocionalno-intelektualni
3. motorno-intelektualni

Intelektualni Centar (negativni dio)

1. čisti intelektualni
2. emocionalno-intelektualni
3. motorno-intelektualni

Emocionalni Centar (pozitivni dio)

1. čisti emocionalni
2. emocionalno-intelektualni
3. emocionalno-motorni

Emocionalni Centar (negativni dio)

1. čisti emocionalni
2. emocionalno intelektualni
3. emocionalno-motorni

Motorni Centar (pozitivni dio)

1. čisti instiktivni
2. instiktivno-intelektualni
3. instiktivno-emocionalni

Motorni Centar (negativni dio)

1. čisti motorni
2. motorno-intelektualni
3. motorno-emocionalni

Tako strukturu naše Ličnosti formira ukupno 18 sektora. Zahvaljujući jednom ovakvom ustrojstvu, ni jedan od ovih centara ne može da djeluje na jedan potpuno autonoman način (naravno, ukoliko izuzmemo patološke slučajeve.)

Tako, uz pomoć ovih sektora koji predstavljaju druge centre, cijeli sistem radi kao jedna skladna cjelina. Ovaj sistem možda izgleda prilično kompleksno, međutim, on kao takav zadovoljava naše potrebe i omogućava nam da percipiramo sve psiho-fizičke elemente ovog univerzuma, da reagujemo na impulse koje smo primili i da izvodimo određene kompleksne operacije.

~***~

Tako na osnovu ove studije građe ljudske Ličnosti, i ljude takođe možemo podijeliti na tri glavna tipa:

- čovjek 1 – je onaj čiji mentalni gravitacioni centar obitava u motornom centru
- čovjek 2 – je onaj čiji je gravitacioni centar situiran u emocionalnom centru
- čovjek 3 – je onaj čiji se gravitacioni centar nalazi u intelektualnom centru

Ovo su tri fundamentalna tipa čovjeka koji važe za cijelo čovječanstvo na ovoj planeti, bez izuzetka. Većina ljudi se rađa i umire kao jedan od ova tri tipa čovjeka.

Postoje i vrste čovjeka koje su superiornije u odnosu na ove tri vrste, međutim, one se ne stiču samim rođenjem. Da bi čovjek dostigao jedan viši nivo, on mora da ulaže jedan veliki i stalni trud, u skladu sa pravilima koja su u ezoterici već milenijumima zacrtana.

[Ovdje se aludira na ono šta je Isus mislio kada je rekao - "čovjek se mora ponovo roditi" tj. osvajanje tog višeg nivoa bića analogno je "ponovnom rođenju."]

Vanjski čovjek ima tri 'Ja,' a to su: 'Ja' tijela (fizičko), 'Ja' Ličnosti (mentalno) i potencijalno *istinsko 'Ja'* (duhovno).

Teoretski, *istinsko Ja* bi trebalo preuzeti odgovornost za upravljanjem cijelim sistemom (sjetimo se one "kočije" !!)

Međutim, još od "Adamovog izgnanstva iz raja," *istinsko 'Ja'* je odgurnuto u pozadinu svijesti, kojom sada dominira mentalno 'Ja' Ličnosti. Kako smo već prije rekli, to 'Ja' Ličnosti nema integriteta, stalno se mijenja a stoga se i eratično ponaša. Tako se često događa i to da 'Ja' tijela nameće svoje prohtjeve mentalnom 'Ja' Ličnosti, kojem bi se normalno ono trebalo povinovati. Jedan od najčešćih primjera šta se onda događa je taj, kada jedan partner vara drugog, upuštajući se u razne seksualne veze, koje u sebi ne sadrže nikakve duhovne komponente.

[u vezi pozadine "Adamovog izgnanstva" pogledaj tekstove Matriks i Šta Ako, na metafizičkoj strani vebsajta]

~***~

Kada smo 'budni', koristimo se sa 'Ja' naše Ličnosti. Kada zaspemo, mi prestajemo biti svesni toga 'Ja'; tada 'Ja' tijela preuzima njegovu funkciju. Motorni centar se može smatrati 'organom' za manifestaciju 'Ja' tijela, dok se 'Ja' Ličnosti normalno izražava preko emocionalnog i intelektualnog centra.

U većini slučajeva 'Ja' Ličnosti se koristi ovim centrima na pogrešan način a često pokušava da utiče i na funkcionisanje motornog centra, što onda rezultira u nelogičnosti našeg mentalnog života zbog jednog stalnog suparništva ili konkurencije koja vlada između 'Ja' tijela i 'Ja' Ličnosti. Tako, kod čovjeka nema nekog logičkog kontinuiteta u njegovim idejama ili u djelima, pa on tako provodi cijeli svoj život klataći se između akcije i reakcije ili reakcije i akcije.

U Tradiciji se to interpretira kao 3 čovjeka u jednom, od kojih jedan razmišlja, drugi osjeća a treći radi. Naravno, pri svemu tome između njih često dolazi i do konflikta, jer se istovremeno svaki od njih trudi da preuzme kontrolu nad ostalom dvojicom.

~***~

"Ja' ličnosti sastoji se od jednog značajnog broja malih 'Ja', koji često obrazuju razne grupe koje se povremeno mijenjaju u upravljanju našim razmišljanjem i ponašanjem. U svemu tome ostavlja se utisak i određenog kontinuiteta. Taj kontinuitet je više baziran na tri elementa:

- naše ime
- iskustvo, onakvo kako je ono fiksirano pamćenjem
- sposobnost laganja, kako samih sebe, tako i drugih

Ime koje nosimo pripada našoj Ličnosti, tj. onoj 'mješavini željeznih parčića,' bez obzira u kakvom se odnosu jedni prema drugima oni trenutno nalazili. Nakon perioda adolescencije, čovjekovo ime takođe predstavlja sliku koju on ima o sebi samom, kada je budan. On na to mjesto, u nekim slučajevima, kači jednu idealnu sliku samog sebe, kao onakvog kakav bi on želio da bude ili postane. Zbog toga se čovjek toliko čvrsto drži svog imena, kao pijan plot. Sve što postoji ima svoje ime; bez imena, čovjek nije u stanju

zamisliti bilo šta, bilo kakvo postojanje nečega, fizičko ili mentalno, istinsko ili vještačko.

U slučaju čovjeka, njegovo ime (zajedno sa njegovim hrišćanskim imenom, ukoliko ga ima) pokriva jedno ustrojstvo koje bi mogli definisati kao njegov vlastiti univerzum – kako sa svojim materialnim, tako i imaginarnim elementima. On ovo poslednje često smatra istinskim.

Memorija je direktna funkcija *bića* jedne individue. Što je viši nivo *bića*, memorija je bolja, kao i kapacitet za njeno sadržavanje. Ukoliko čovjek zaboravi kako se zove, on time gubi vezu i sa univerzumom kojeg je prikačio za svoje ime; to onda pretvara normalnog čovjeka u ludog, te tako on gubi i svaki kontinuitet.

Sposobnost laganja je treći elemenat našeg lažnog života. Ona ima veoma važnu ulogu jer nam pomaže kod odavanja privida da on ima nekog kontinuiteta. Mi veoma lako možemo spoznati stepen važnosti te naše sposobnosti laganja, jednostavno tako što samo treba da zamislimo - kako bi živjeli kad ne bi imali tu osobinu. Život bi nam postao nemoguć zbog svih trauma i sukoba s kojima bi se tada morali suočiti. Na taj način, laži nam služe kao neki puferi za ublažavanje udaraca, slično kao oni na željezničkim vagonima. Moramo se takođe podsjetiti i na to, da mi sami sebi volimo da dajemo i neke osobine koje u suštini ne posjedujemo – mi se pretvaramo da smo iskreni zato što govorenje istine i življenje istinskog života spada u mogućnosti koje mogu postati ostvarljive; što je na kraju krajeva i tačno - ali tek nakon jednog dugog i mukotrpnog rada na samima sebi. U međuvremenu, mi smo osuđeni na laganje. Ko god ovo negira, samo potvrđuje koliko nam je teško prihvatiti istinu.

~***~

Laganje

Pitanje našeg laganja je od velike važnosti. Sposobnost laganja je odraz naše imaginacije, koja sama po sebi spada u kreativne vrline. Prije nego što bilo šta stvorimo, mi prvo moramo zamisliti ono što želimo da napravimo. To je vrlina koja pripada samo ljudima, jer je životinje ne posjeduju. Tako, mi tu sposobnost laganja imamo zahvaljujući našoj vrlini imaginacije, jednom daru koji ima božansku prirodu. Mi lažemo iz različitih razloga, mahom da bi ublažili neku situaciju ili eventualne posljedice našeg ponašanja koje bi nam bilo prilično teško prihvatiti. Tako te laži omogućavaju rad jednog mehanizma za racionalizaciju i opravdavanja, koji su ujedno i vidovi 'zakrpljivanja' stvari.

Zbog svega toga, stav ezoteričke Doktrine (Tradicije) prema laganju je jasan i realističan. Tu se od čovjeka se ne traži da naglo, odmah na početku, prestane da laže, zbog toga što je malo ko u stanju da ostvari tako nešto. Ono što se od čovjeka traži, to je da on prvo prestane da laže samog sebe. Čovjek ne može da prestane da laže druge, ukoliko laže samog sebe. Prestanak laganja samog sebe je preduslov da bi on uopšte mogao da počne sa ezoteričkim radom na samom sebi, tako da tu nema nikakvog popuštanja. To je zbog toga što je sam cilj ezoteričnog rada jedan pohod ka *Svijesti*, što znači, ka – *Istini*.

Tako bi se našli u velikoj kontradikciji kada bi se pokušali približiti Istini, a da istovremeno nastavimo sa laganjem ili vjerovanjem u naše vlastite laži. To znači da mi moramo eliminisati svaki pokušaj laganja samih sebe, i tu nema nikakvog kompromisa koji bi se mogao tolerisati ili opravdanja koje bi se moglo prihvatiti.

Međutim, dok se nalazimo u stanju u kakvom jesmo, gdje nismo u stanju da živimo bez laganja drugih, mi moramo bar da - budemo svjesni - tih naših laži.

Mada, postoji još jedan savjet kojeg bi mogli dati u ovom domenu. Moramo se uvježbati da budemo u stanju da u cijeloj gomili laži koje prezentiramo drugima, odredimo koje su od tih laži stvarno neizbježne, koje su od njih stvarno korisne, a koje su beskorisne. Doktrina nalaže onima koji je proučavaju da se energično bore protiv beskorisnih laži.

Samo uz pomoć vježbi ovog tipa, mi možemo postepeno steći kontrolu nad tendencijom da lažemo, koja je duboko ukorijenjena u nama. Stoga se preporučuje da čovjek ne žuri sa svim tim iz nekih "uzvišenih pobuda," jer će mu svaki pokušaj odmah na početku propasti. Mi živimo u jednom svijetu koji je baziran na lažima i koji se održava uz pomoć laži.

~***~

Vrlo je bitno biti na stalnom oprezu kad se radi o pokušaju laganja samih sebe. To je jedna od naših osobina koje smo stekli još u ranom djetinjstvu i protiv čega se moramo boriti svim sredstvima. Tako postoji jedan naš odnos prema nekim stvarima, koji na prvi pogled može da izgleda nedužno, ili čak da ima pozitivnu prirodu kada se upotrebljava u kojekavim raspravama a njegov nastup se prepoznaje po frazi: 'da ali...'

Međutim, ukoliko čovjek to primjenjuje na samog sebe, za svoje vlastito dobro, s ciljem kako bi ublažio neki udarac ili pronašao unutrašnji mir nakon što je zgriješio, odnosno, pokušao da opravda svoje ponašanje i greške, ovaj idiom se tokom vremena kristalizira u nama da bi na kraju stvorio jedan istinski mehanizam za *auto-trankvilizaciju* (samo-smirenje). Tu se radi o jednom istinskom mehanizmu mentalne anestezije koji je baziran na prefinjenim, rafiniranim i zamaskiranim lažima. On u čovjeku sije hipokriziju prema njemu samom. Taj se auto-trankvilajzer, kao i svi drugi moralni puferi, mora uništiti.

~***~

Da se sada vratimo na našu Ličnost i one male 'Ja,' koji je sačinjavaju. Već nam je poznato da se ona sastoji od 3 mentalna centra, od koji je svaki podijeljen na 6 sektora. To znači da svaka Ličnost ima 18 različitih 'organa' svijesti. Tako, kada kažemo – "Ja," to se, u stvari, odnosi na jednu mješavinu određenog broja malih 'Ja'. U Ličnosti, svako malo 'Ja' ili neka grupa sačinjena od tih malih 'Ja,' povremeno stupa na scenu u skladu sa datim okolnostima. Svako malo 'Ja' nije ništa drugo do frakcija svijesti Ličnosti. Tako, prostom računicom između broja centara i sektora, dolazimo do podatka da tu postoji 987 različitih mogućih kombinacija. Sve dok čovjek u sebi ne postigne jednu fuziju tih 'željeznih parčića,' ovih 987 mogućih kombinacija centara i njihovih sektora stvaraće isti toliki broj parcijalnih stanja svijesti kod određene Ličnosti a svako od njih će podrazumjevati samog sebe kao jedno kompletno 'Ja'.

Ta smjesa malih 'Ja,' kao željezni parčići u jednoj zdjeli, nalazi se pod stalnom dominacijom vanjskih sila i događanja, te se tako pod tim vanjskim uticajima neprestano i modifikuje na jedan relativno anarhičan način, tako da je teško u stanju da unaprijed odredi neki stabilan i dugoročan plan ili da zamisli i ostvari neki cilj.

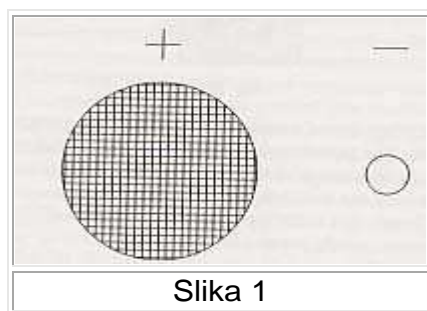
To neprestano trenje između željeznih parčića, koje se svakodnevno odvija tokom našeg života, nije dovoljno intenzivno kako bi bilo u stanju da prouzrokuje jednu vatru, koja bi onda dovela do transfiguracije cjelokupnog *bića*, - što bi mu onda omogućilo i da nadvlada smrt.

[*alhemija i "retorte"!*]

Ono što je posljedica cijelog fenomena ovog trenja, to je neprestano iscrpljivanje čovjeka, koje ga tako troši i vodi u smrt. Sa ezoterične tačke gledišta, - *smrt je bankrotstvo*.

[Ovo bi značilo da čovjek mora zapaliti tu unutrašnju vatru dok ima vremena i dok ima s čim, jer jedino uz pomoć te vatre on može ostvariti unutrašnju fuziju]

Sada ćemo pogledati u kakvom odnosu se nalaze Ličnost i *istinsko 'Ja'*, koje je naše suštinsko biće a isto tako i jedan nepristrasan, pravedan, ali i pasivan - sudija.

Krug na lijevoj strani predstavlja *'Ja'* Ličnosti – mješavinu malih *'Ja'* – što je u stvari i jedno *Ne-Ja*. Krug na desnoj strani je *istinsko 'Ja'*. Kod ljudi tipa 1, 2 i 3, dominira Ličnost. Ona je ta koja djeluje dok *istinsko 'Ja'*, još od vremena *'Adamovog pada'*, mora cijelo vrijeme da snosi konsekvence za njene postupke. Tako Ličnost pokušava da ostvari svoje vlastite ciljeve i ponaša se kako joj se sviđa, često pri tome kršeći principe i težnje *istinskog 'Ja'*. Tako se čovjek često nađe u situaciji da radi nešto što mu "nije po volji" ili što "mrzi". To je i situacija u kojoj se nalazi svaki čovjek koji živi svoj život u ignorisanju svojih skrivenih potencijala, odnosno, istinskog Života.

Takva jedna vrsta vještačke egzistencije može se porediti sa "životom na kredit," – ona je privremena i završava se smrću. (*Iz prašine nastao u prašinu se vratio.*)

Kakva je svrha jedne takve egzistencije?

Što se čovjek više identifikuje sa svojom Ličnošću, utoliko on manje razmišlja o svojoj smrtnosti. Bez obzira što vidi kako sve oko njega umire, on nema nikakav spontani osjećaj svog vlastitog mortaliteta.

To je jedna situacija bez izlaza sve dok se čovjek identifikuje sa svojom Ličnošću i relativnom svijješću koja ispunjava težnje i ideale njegove Ličnosti.

[*Široka su vrata i širok je put što vode u propast (Mat. VII, 13)*]

Odakle onda dolazi ono – "*kao što su uska vrata i tijesan put što vode u život, i malo ih je koji ga nalaze*" (*Mat. VII, 14*)

Odgovor na to pitanje pokušaćemo da nađemo uz pomoć ispitivanja veze između Ličnosti i istinskog *'Ja'*. Ko god hoće da pobjegne iz te vještačke egzistencije, ko god je spoznao

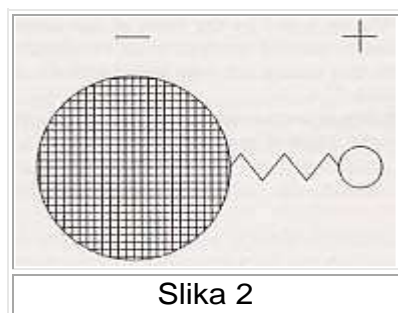
svu njenu uzaludnost – moraće usredsrediti sve svoje napore u tom pravcu. Sva nada se tu nalazi.

~***~

Ezoterična nauka gleda na čovjeka ne kao na jednu datu činjenicu, nego kao na jednu *potencijalnu mogućnost*. Ona nam kaže da se biološki, psihološki i moralni rast i razvoj *vanjskog* čovjeka zaustavlja na jednom određenom nivou. Tačno je to da na skoro svakom polju čovjek nastavlja da funkcioniše, pa čak i da se konstruktivno ponaša na višim nivoima svoje budne svijesti – pogotovo u vezi sa svojom profesijom; on može da bude pronalazač; može na neki način i da doprinosi društvu; međutim, *on nije više u stanju da podiže nivo svog bića*. Kao rezultat toga ubrzo dolazi do procesa degeneracije koji počinje od fizičkog tijela vodeći ga ka njegovom starenju i smrti.

Onaj *'tjesean put koji vodi u Život'* pruža nam mogućnost, koja je stvarna, da preokrenemo situaciju u kojoj se nalazimo, kako je to predstavljeno na gornjoj slici. To se postiže stvaranjem jedne stalne i neprekidne veze između Ličnosti i pasivnog *istinskog 'Ja'*, kako bi se uspostavilo njegovo prisustvo na području aktivnosti Ličnosti. Onda bi se vremenom, zavisno od jačine našeg truda, situacija mogla kompletno promijeniti: što više to *istinsko 'Ja'*, kao - *zrno sjemenke gorušice* (Marko, IV, 31) – pusti korijen u čovjekovom mentalnom životu, kojim je sve do tada dominirala Ličnost, utoliko će Ličnost sve više i više bivati podvrgnuta volji tog *'sudije'*. Identificirajući se s njim, čovjek će ponovo otkriti svoje *istinsko 'Ja'* u svoj svojoj cjelokupnosti i permanentnosti.

Onda život za *njega* gubi svoj vještački karakter te tako postaje logičan i stvaran. To novo stanje može se predstaviti na ovaj način:

Slika 2

Ta stalna veza koja mora biti uspostavljena između Ličnosti i *istinskog 'Ja'*, je jedno *ezoteričko Znanje*. Znanje i *znanje sa praktičnom primjenom* koje nam ona omogućava da steknemo predstavlja *filozofov kamen* starih mistika. To je onda nadalje u stanju da izazove i onu *transmutaciju* kojoj čovjek teži.

Velika poteškoća koja čini taj put *'uskim'* i bolnim, sastoji se od činjenice da ta transmutacija zahtjeva od Ličnosti da ustupi svoju dominantnu poziciju *istinskom 'Ja'*. Ona mu se mora pokloniti i potčiniti. Da bi stvar bila još teža, Ličnost toga mora prethodno biti svjesna i unaprijed prihvatiti tu okolnost; ona čak mora tome da teži, pa i da žudi za tim. Već prije smo naglasili da je *istinsko 'Ja'* pasivne prirode, kad se o *vanjskom* čovjeku radi. Tako u mnogim slučajevima sama mogućnost pojave tog *'Ja'* i njegovo stalno prisustvo u dnevnom životu koje podrazumjeva i gubitak slobodne volje Ličnosti, dovodi do njenih

oštrih reakcija. One ne moraju da budu stalne ali mogu da budu opasne jer su bazirane su na jednom arogantnom ponosu Ličnosti koja želi da zadrži ulogu vrhovnog autoriteta.

Sada bi trebalo već biti jasno to da prije nego što bi uopšte kročio na tu *tijesnu stazu*, - odnosno, počeo se baviti ezoteričnim radom – čovjek-Ličnost mora unaprijed prihvatiti potrebu za prolazak kroz jedno moralno bankrotstvo. Sve dok je on zadovoljan sa samim sobom onakvim kakav on jeste, on se smatra – *bogatim*, a poznato je, da će – *'kamila lakše da prođe kroz iglene uši, nego što će bogat čovjek da uđe u carstvo božije'*. (Mat.XIX, 24)

U pronalasku ovog puta leži i istinsko značenje našeg života. To nam daje jednu mogućnost. Naš unutrašnji glas nas poziva da iskoristimo ovaj dar, odnosno, potencijal kojeg imamo u sebi. Međutim, da bi uspjeli, mi moramo neprestano i neumorno raditi na samima sebi.

~***~

U Tradiciji se podrazumjeva da postoje dvije vrste znanja. Prvo je ono što je dostupno Ličnosti, pogotovo njenom intelektualnom centru; ono je relativno, ograničeno i nesvjesno da postoji i jedna druga vrsta znanja, koje je apsolutno i neograničeno.

Dok je prva vrsta znanja dostupna 'životinjskom-čovjeku', drugu vrstu znanja može steći samo 'duhovni-čovjek'.

Isto tako postoji i razlika između tzv. 'ljudske mudrosti' i 'božanske mudrosti'.

Sada se postavlja pitanje da li je moguće da čovjek dosegne tu 'božansku mudrost,' koja je karakteristična za više ravni postojanja, i na koji način; ili - kako se bar možemo približiti tome?

~***~

Vidjeli smo da se *istinsko 'Ja'* veoma rijetko manifestuje u čovjeku, tj. većinom se ne manifestuje nikako, sve dok ga čovjekova Ličnost sama ne pozove. To *istinsko 'Ja'* moglo bi se uporediti sa nekim sudijom koji sjedi u sudu ali nikoga ne osuđuje. Njegova uloga je pasivna, za razliku od uloge Ličnosti, koja je aktivna. Takođe smo rekli da ukoliko uspijemo da uspostavimo jednu vezu *ezoteričnog znanja* između Ličnosti i *istinskog 'Ja'*, njihova recipročna pozicija će se postepeno izmijeniti. Tada *istinsko 'Ja'* postaje aktivno, a Ličnost i *'Ja' tijela* moraju onda da mu se povinuju. *Istinsko 'Ja'* tada postaje apsolutni gospodar. Kada se ovo dogodi, doći će i do promjena u čovjekovom odnosu prema svojim željama.

~***~

Sada ćemo pogledati kroz koje organe se *istinsko 'Ja'* ispoljava kod čovjeka i kako neko može da poveća i pojača tu njegovu manifestaciju.

Izvan tri mentalna centra Ličnosti – koje ćemo od sada nazivati – *donjim centrima* – mi u sebi imamo i dva viša centra, koja su nezavisna od našeg fizičkog tijela i naše Ličnosti. U svom zajedničkom skupu, ova dva viša centra predstavljaju našu Dušu, o kojoj naš trenutni jezik govori u trećem licu.

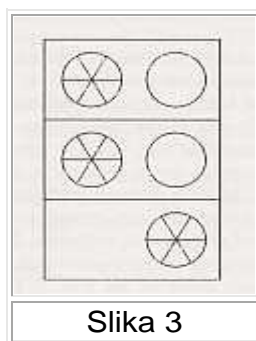
Dok su donji centri kod *vanjskog* čovjeka nepotpuno razvijeni, ovi viši centri su perfektni i rade sa punim kapacitetom. Međutim, ovakvi kakvi jesmo, mi trenutno možemo primjetiti samo jedan zanemarljiv dio njihove komunikacije. Razlog za to je taj što čovjek ne vidi u sebi ništa drugo do svoju Ličnost. Direktne i trenutne posljedice te čovjekove iluzije su ponos, egocentričnost i egoizam, što istovremeno formira i jednu barijeru koja ponekad dozvoljava samo najrudimentarnijim porukama da prođu kroz nju, iako nam ova dva centra neprestano emituju svoju komunikaciju. Oni stalno *kucaju na vrata*; a na nama je da li ćemo čuti *taj glas* i otvoriti im.

~***~

Jedan od razloga zašto ne možemo ostvariti komunikaciju sa našim višim centrima je taj što su naši donji centri prilično deformisani. Motorni centar je jedini od donjih centara koji funkcioniše skoro normalno. To je bitno zato što taj centar igra veoma važnu ulogu u našim mentalnim aktivnostima i mi ga moramo koristiti kako bi ostvarili svoje ezoteričke ciljeve. Intelektualni centar je najsporiji od njih i ima prirodnu tendenciju da drijema. Stoga su određene ezoteričke vježbe veoma bitne kako bi se ovaj centar, a isto tako i motorni, doveo na jedan viši nivo obrazovanja i funkcionisanja. Od donjih centara, emocionalni centar je onaj koji se nalazi u najlošijem stanju. U ovoj našoj civilizaciji on nikada nema priliku da dobije neku racionalnu edukaciju. Njegovo formiranje i razvoj prepušteno je stihiji ili slučajnim okolnostima. Društvene norme kojima je neprestano izložen, laganje koje je prešlo u naviku, pogotovo laganje samoga sebe i opšta hipokrizija u društvu, od koje niko nije pošteđen, uzrokuju opasnu distorziju emocionalnog centra. On je često podložan osjećaju inferiornosti iz kojeg se onda rađa jedna potreba za kompenzacijom, koja ujedno postaje i njegova motivacija.

Tako se on već toliko izdeformisao, pribjegavajući kritikovanju svega i svačega a često se i odavajući uživanju u negativnim emocijama, da ga je sada teško prepoznati. On je degenerisan do tačke da je postao *instrument za destrukciju* našeg *bića*.

Dva viša centra rade mnogo brže nego niži centri. Od nižih centara, kako smo već rekli, najsporiji je intelektualni, motorni je nešto brži od njega, a emocionalni bi trebao biti najbrži od njih, kad se ne bi nalazio u stanju kojeg smo upravo opisali. Tako on sada radi relativno sporo kao i motorni centar. Na sljedećoj slici je predstavljen šematski prikaz čovjeka kada se on nalazi u svom kompletnom obliku:

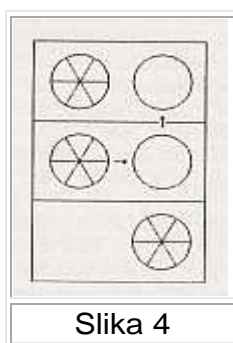

Viši emocionalni centar se nalazi na nivou srca a viši intelektualni na nivou glave. Oni različito djeluju. U Tradiciji, oni se nazivaju – *očima Duše*.

Drugi razlog što ne možemo registrovati poruke koje nam dolaze od viših centara je taj što naši niži centri ne samo što nisu dovoljno razvijeni, nego nisu ni ekvilibrirani. To znači da bi čovjek trebao da posveti pažnju izgradnji Ličnosti u smislu ekvilibriranja i regulisanja rada tri niža centra. Uz pomoć samo-posmatranja (introspekcije) mi moramo raspoznati svaki od tih centara, uključujući njihove pozitivne i negativne dijelove, kao i sve sektore iz kojih se oni sastoje. Ukoliko nam pođe za rukom da tako dovedemo u ravnotežu naše niže centre, onda bi nam to trebalo omogućiti ostvarenje jedne permanentne veze sa višim centrima. Ta veza će se formirati postepeno počinjući od nižeg emocionalnog centra. Što nam više uspije da pročistimo i razvijemo naš niži emocionalni centar, utoliko prije će on postići svoj normalni ritam. To je upravo ono što je preduslov za ostvarenje kontakta između nižeg emocionalnog centra i višeg emocionalnog centra. Kasnije se preko višeg emocionalnog centra uspostavlja kontakt sa višim intelektualnim centrom.

To bi istovremeno značilo i da ne postoji nikakva veza nižeg intelektualnog sa višim intelektualnim centrom, pa nas odatle i intelektualna kultura koja je baza našeg obrazovanja ne može dovesti do viših nivoa svijesti. Bez obzira na nivo inteligencije koju *vanjski* čovjek ostvari, on ostaje zarobljen unutar granica 'matriksa', jer mu ona ne može omogućiti prelaz na viši nivo svijesti, odnosno, Života. Bijeg iz 'matriksa' je jedino moguć uz pomoć srca; što je osnovni razlog zašto moramo posvetiti veliku pažnju kultivaciji našeg emotivnog života. To je ujedno i ono što dominira u ezoteričnom učenju.

Međutim, iako nas čista intelektualna kultura, koliko god ona bila racionalna i pozitivna, ne može dovesti na jedan viši nivo postojanja, to ni u kom slučaju ne znači da je ona i beskorisna. Sa ezoterične tačke gledišta ona ima svoju vrijednost koja će nam biti od velike pomoći kada se u nama počne formirati *Individualnost*. Međutim, mi moramo da počnemo od samog početka, što znači, od posvećivanja jedne veće pažnje našem srcu i rafiniranju našeg emotivnog života.

Slika 4

Ostvarenje veze sa višim emotivnim centrom istovremeno podrazumjeva i ostvarenje nivoa svijesti *istinskog i individualnog 'Ja'*. Uspostavljanje veze sa višim intelektualnim centrom istovremeno nas dovodi i do nivoa *Svijesti* – što nam onda omogućava participaciju u *univerzalnom 'Ja'*. To je ujedno i poslednji stepen moguće evolucije čovjeka u zemaljskim uslovima.

Znači, naši viši centri su dvije božanske iskre: jedna proizilazi iz druge: viši emotivni centar – '*iskra Sina*' – a viši intelektualni centar – '*iskra Oca*' u njegovom konspuncijalnom aspektu – '*Svetog Duha*'.

Kada bi se sažeo smisao puta kojim moramo da prođemo od našeg rođenja pa do vrha ezoterike, onda bi to mogli da zamislimo kao evoluciju 'Ja', koje stalno prelazi iz jednog oblika u drugi, novi oblik, a da pri tome ne uništava svoje prethodne forme.

Postoje četiri nivoa 'Ja' koji odgovaraju četiri nivoa *bića* i *svijesti*.

Nivoi svijesti:	Nivoi bića	Nivoi 'Ja'
Svijest		- univerzalno 'Ja'
Svijest istinskog 'Ja'		- istinsko individualno Ja
Budna svijest		- lično mentalno 'Ja'
Podsvijest		- fizičko 'Ja' tijela

Gabrijel Derjavin definiše ovu evoluciju uz pomoć formule: 'Ja sam crv, Ja sam rob, Ja sam Kralj, Ja sam Bog.'

~***~

[Znači, čovjekove emocije su od odlučnog značaja u njegovoj evoluciji. Stoga nije nikakvo čudo što se u posljednje vrijeme pojavljuju mnoge 'metafizičke škole' i 'gurui' koji promovišu ideju kako su emocije kočnica u čovjekovom napretku. Navodno, - 'čovjek ne može da bude uspješan tj. da napreduje, sve dok se ne riješi svojih emocija'. Tu se prezentiraju i određene tehnike uz pomoć kojih on može suzbiti svoje emocije. Lišavanje od emocija može da bude pogubno po čovjeka. On se time može pretvoriti samo u robota/materiju, i - ništa drugo.]

~***~

Sada se postavlja pitanje kakav je uopšte značaj i kakva je svrha evolucije Ličnosti. Već smo rekli da se tu radi o jednom organizmu koji predstavlja "Ne-Ja", sa kojim se mi cijelo vrijeme identificiramo i od kojeg se moramo odvojiti uz dosta muke.

Moramo imati na umu da je "Adamovim padom" *duhovni-čovjek* postao *životinjski čovjek*, koji je izgubio kontakt sa svojim višim centrima, tj. 'drvom života', te se oslonio na niže centre, odnosno, na 'drvo znanja o dobru i zlu'.

Bez obzira na to, sa samom Ličnošću i njena tri centra, mi posjedujemo u sebi u embrioničnom ili odraslom stanju – sve elemente od kojih je ovaj Univerzum sačinjen (u Tradiciji se za Univerzum koristi pojam - 'Svijet'). Ti elementi su predstavljeni odgovarajućim dijelovima naše Ličnosti.

Postepenim ovladavanjem i preuzimanjem kontrole nad svojom Ličnošću, čovjek uz pomoć tog kompleksnog instrumenta uspijeva da Spozna Univerzum, uključujući i sve njegove dijelove, te tako uspostavlja i jednu svjesnu organsku vezu s njim.

[Platon: "Slično može da bude shvaćeno samo od strane sličnog."]

To je objektivni značaj i mjesto Ličnosti u evoluciji 'Ja': uz pomoć jedne vrste *svjesne identifikacije* koja je opet plod određenih vježbi i koncentracije, onaj koji se potruđi uspjeće

u Spoznaji vanjskog 'Ne-ja', uz pomoć unutrašnjeg 'Ne-Ja', što znači, uz pomoć njegove Ličnosti. Taj postupak će mu obezbjediti mogućnost da stekne moć.

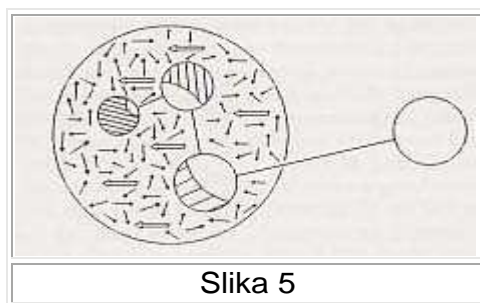
~***~

Pod *ezoterikom* se podrazumjevaju svi fakti i akti koji su pristupačni našim višim centrima, tj. području svijesti *istinskog 'Ja'* i području same Svijesti. U širem smislu riječi ovaj pojam je proširen tako da u sebe uključuje još dvije stepenice koje omogućavaju pristup tom području; prva stepenica je obuhvaćena pojmom *egzoterika*, čija je glavna karakteristika odbacivanje vjere u Ličnost, kao jedne permanentne vrijednosti, i *mezoterika*, koji predstavlja prvu stepenicu ka prilazu *istinskom 'Ja'*.

~***~

Sada ćemo pokušati objasniti kako čovjek može na jedan praktičan način doseći ezoteriku, koja mu onda može omogućiti da evoluiru.

Ovaj problem se u Tradiciji predstavlja sljedećim dijagramom (to je ujedno i dijagram koji se u ezoterici smatra *najvažnijim*):

Crne strelice predstavljaju uticaje stvorene u životu od strane samog života. Oni se nazivaju 'A' uticajima [uticaji 'matriksa']. Ono što ovdje primjećujemo to je da su oni ravnomjerno raspoređeni po cijeloj površini kruga života. Kao i sa svakom energijom radijativne prirode, efekat ovih sila obrnuto je proporcionalan sa kvadratom rastojanja; tako je čovjek najviše izložen dejstvu onih sila koje su u njegovoj neposrednoj okolini. On je stalno podstican s njihove strane na način na koji one djeluju u određenom momentu.

Vanjski čovjek proživi cijeli svoj život upravljajući dejstvom ovih sila; te se tako on stalno vrti u krug. Cijeli ovaj skup 'A' uticaja obrazuje i tzv. *Zakon Slučajnosti*, kome je čovjek podložan.

Kada malo bolje pogledamo taj dijagram, primjetićemo kako su ove sile usmjerene u svim pravcima, često i jedna protiv druge, tako kada bi ih ostavili same, jedna sila bi svojim dejstvom potirala dejstvo druge, te bi tako krajnji ishod njihovog djelovanja bio jednak nuli. To znači da je njihov cijeli sustav, u suštini, iluzorne prirode, međutim, njihov pojedinačni efekat je realan tako da ih *vanjski* čovjek prihvata kao stvarne.

Bijeli krug predstavlja *ezoterički Centar*, koji je lociran izvan opštih životnih zakona.

Bijele strelice predstavljaju uticaje koje zovemo – 'B' uticaji. Ti uticaji su ubačeni životni metež i oni potiču iz ezoteričnog centra. S obzirom da su stvorene izvan života, ove strelice su sve upravljane u istom pravcu. U svom zajedničkom skupu, one obrazuju jednu vrstu magnetnog polja.

Posto 'A' uticaji međusobno neutrališu jedni druge, 'B' uticaji su ti koji sačinjavaju jedinu stvarnost.

Mali krugovi osjenčeni poprečnim linijama predstavljaju čovjeka, koji je u svemu ovome izolovan. Poprečne linije simboliziraju nehomogenost prirode *vanjskog* čovjeka.

Ukoliko čovjek provede cijeli svoj život bez razlikovanja 'A' uticaja od 'B' uticaja i njihovog razlučivanja, onda će on završiti svoj život tamo gdje ga je i počeo. Tu se radi o jednom mehaničkom životu pod uticajem *Zakona Slučajnosti*. Međutim, ovisno o intenzitetu i rezultirajućim efektima sila kojima je izložen, čovjek često može u svom životu napraviti i tzv. 'briljantnu karijeru', u smislu u kome to ovaj svijet pod tim podrazumjeva. Tako čovjek na kraju završava tu svoju karijeru i svoj život a da nije naučio niti spoznao ništa od (obektive) *Realnosti*. Tako se i *prašina vraća prašini*.

U svom životu svako biće je izloženo jednoj vrsti iskušenja. Ukoliko mu pođe za rukom da razluči 'B' uticaje; ukoliko on razvije ukus za njihovo skupljanje i upijanje; ukoliko on stalno stremi tome da ih što bolje asimilira; njegova mješovita unutrašnja priroda će polako započeti sa jednim procesom evolucije. Tako, ukoliko je taj njegov trud za skupljanjem i upijanjem 'B' uticaja stalan i dovoljno jak, unutar njega će doći do formiranja jednog *magnetnog centra*. Taj *magnetni centar* je predstavljen na dijagramu u smislu onih bijelih područja u krugovima koji predstavljaju (*vanjskog*) čovjeka.

Ako se taj *magnetni centar*, koji se u čovjeku stvori, kasnije pravilno i razvije, on će zauzeti svoj vlastiti oblik i počće da ispoljava određeno dejstvo na posljedice koje su nastale djelovanjem 'A' strelica, koje su stalno aktivne. *Magnetni centar* će ih odbijati. Ponekad to odbijanje 'crnih strelica' može biti i veoma žestoko i beskompromisno. Uopšteno govoreći, taj *magnetni centar* krši, prevazilazi ili potire zakone *vanjskog* života, pa time i provocira mnoge sukobe u čovjeku i oko njega. Ukoliko čovjek izgubi tu bitku, on će se pojaviti iz nje sa uvjerenjem da su 'B' uticaji ništa drugo do jedna iluzija; jedina realnost je ona koja se predstavlja 'A' uticajima.

Tada se onaj magnetni centar koji on stvorio u sebi polako re-apsorbuje i gubi. Sa ezoteričke tačke gledišta, takva jedna situacija je mnogo lošija od one u kojoj je on bio kada je tek počeo da razlikuje 'A' i 'B' uticaje.

Međutim, ukoliko on izađe iz te bitke kao pobjednik, onda će njegov *magnetni centar* da se konsoliduje i ojača, te će ga tako dovesti do jednog čovjeka koji ima 'C' uticaje, koji su jači od onih koje on ima, i koji posjeduje jedan jači *magnetni centar*. Tako, u nastavku, poslednji čovjek koji je u vezi s nekim drugim, posjeduje 'D' uticaje, koji će biti njegova veza sa Ezoteričkim Centrom 'E'.

Odatle, taj čovjek u svom životu neće više biti izolovan. On će, u svakom slučaju, nastaviti da živi izložen dejstvu 'A' uticaja, koji će dugo vremena ispoljavati na njemu to svoje dejstvo; međutim, malo po malo, zahvaljujući efektima uticaja lanca 'B'-'C'-'D'-'E',

njegov *magnetni centar* će se razviti. U skladu sa stepenom svog razvoja, taj čovjek će izbjеći dominaciji *Zakona Slučajnosti* i ući će u domen *Svijesti*.

Ukoliko on to uspije da ostvari prije svoje smrti, onda on može da kaže da nije živjeo uzalud.

Ovdje moramo napomenuti da nije rijedak slučaj da se čovjek cijelo vrijeme zavarava vjerujući da apsorbuje i reaguje na 'B' uticaje, dok on u suštini apsorbuje 'A' uticaje, koji kao i neke od onih crnih strelica slučajno idu u istom pravcu i paralelno sa 'B' uticajima. [Ovo podrazumjeva da se 'A' uticaji mogu i "maskirati" kao 'B' uticaji.]

Tako će to dovesti čovjeka u kontakt sa ljudima koji imaju *magnetne centre* iste prirode kao i on; koji su sami sebe na isti način zavarali ili zavaravaju druge, i koji nemaju nikavu direktnu ili indirektnu vezu sa ezoteričkim Centrom.

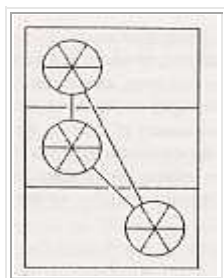
Kakvu garanciju čovjek može imati da neće samog sebe zavarati i naći se u pomenutoj situaciji? Odgovor je jednostavan: čistoću *magnetnog centra* on mora skrupulozno održavati od početka pa sve do kraja svoje evolucije.

Kakve se to promjene događaju u mentalnom organizmu kojeg smo nazvali Ličnost, kao rezultat pojave i rasta *magnetnog centra* unutar nas?

Generalno se može reći da će on pomoći u razvoju i perfekciji naših nižih centara. Pod njegovim uticajem odnos između nižih centara će biti radikalno modificiran, što će onda imati snažan uticaj na čovjekov život. To na drugoj strani može da ima i određene reperkusije na njegove odnose sa onima oko njega.

Vidjeli smo da se niži centri zajedno sa svim svojim sektorima nalaze u stalnoj međusobnoj zavisnosti jedan od drugog. Kao rezultat toga, svaka akcija ili pokret jednog od njih povlači određene odgovore u ostala dva centra. Zbog svega toga, sve dok je mentalni život čovjeka baziran na tim raznoraznim kombinacijama i procesima koji se odigravaju u nižim centrima, čovjek nije u stanju da ima bar jednu istinski čistu misao, čisto osjećanje ili da donese neku definitivnu odluku. Način na koji te mehaničke veze funkcionišu je upravo i razlog zašto je sve u čovjeku pomješano. Iako ti *odgovori* drugih centara nemaju nikada istu snagu kretanja kao centar iz kojeg je određena akcija potekla, čovjek ih ipak ne može ignorisati. Taj fenomen zajedno sa nedovoljnim razvojnim stadijumom ovih centara kao i sa raznim poremećenim odnosima između njih, ujedno je i razlog za sve one sumnjičavosti i untrašnju borbu u kojoj se čovjek svakodnevno nalazi.

Mehaničke veze između nižih centara predstavljene su na sljedećem dijagramu:

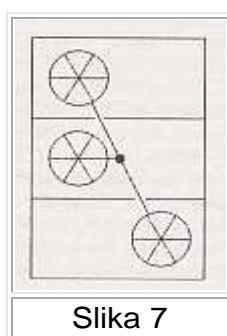

Slika 6

Kod *vanjskog* čovjeka ove veze su uglavno dovoljno čvrste da funkcionišu tokom cijelog njegovog životnog vijeka, mada se u nekim slučajevima u modernom životu dešava i to da neke od njih zakržljaju ili puknu, pogotovo ona između intelektualnog i emotivnog centra. Kod takvih individua onda dolazi do gubitka svakog osjećaja moralnosti (kao i 'savjesti').

Razne promjene kod ovih veza mogu da proizvedu cijelu jednu seriju psiholoških fenomena, što se često ispoljava u vidu jedne hipokrizije, koja vremenom postaje sve više i više izražajna. To na kraju može da dovede do njihovog pucanja, te tako čovjek postaje nemoralan.

Pojava magnetnog centra može da prouzrokuje duboke promjene u mentalnom organizmu. Nakon ostvarenja određenog stepena rasta, taj centar uspostavlja direktne veze, - koje nisu više mehaničke, nego svjesne prirode, - sa ostala tri centra (pogledaj dijagram).

Slika 7

Kada se ove nove veze dovoljno konsoliduju, one zamjenjuju stare, koje se na kraju gube. Nakon toga čovjek ponovo ostvaruje sposobnost da ima čiste misli i čista osjećanja; ne više izvitoperena usljed njihove međusobne mehaničke zavisnosti.

Od te tačke, svaki od ovih centara će biti u stanju da radi nezavisno i pod kontrolom *magnetnog centra*, koji osigurava njihovu koordinaciju. Tako prestajemo da budemo žrtve naših impulsivnih akcija i reakcija a naše reakcije na vanjske uticaje raznovrsne prirode, postaju sve više i više reflektivnije i svjesnije. Međutim, ne smijemo se zavaravati da jedno ovakvo stanje nastaje preko noći. Radi se o jednom dugotrajnom procesu neprestane borbe, sa jednom serijom uspona i padova. Više nego jednom, onaj koji traži Put, zapadaće u krizu i obeshrabrenje; više nego jednom, činiće mu se da ga sve ovo gura van granica njegovih sposobnosti, što se ovog života tiče; ponekad će se on osjećati shrvanim pod teretom izazova i problema kojima će biti zasut za vrijeme te svoje potrage.

Uostalom, već odavno je poznato da ezoterična nauka u svojim podučavanjima ide mnogo dalje od jednostavnog pružanja informacija. Njen cilj nije ništa drugo do *transformacija* upravo onog bića koji je proučava.

[*Svucite starog čovjeka s djelima njegovijem i obucite novoga...* (Pavle, Kološanima, III, 9 – 10)]

U svakom slučaju, kad ezoterična nauka nudi sve, ona takođe, zauzvrat, i zahtijeva sve. Čovjek mora da plati sve. Nemoguće je dosegnuti *Istinu* putem laži i hipokritičnih igara, jer u ovom slučaju mi tražimo da stvarno *jesmo* a ne da se samo *čini da jesmo*.

To je ono kako stvari stoje, gledajući odozdo, s tačke gledišta Ličnosti, koja se ponaša na osnovu maksime: *'Ovo je moje, i to je tako'*. [Navodno, cijeli univerzum se trese od smijeha kad čuje da neko rezonuje na ovakav način.]

Gledajući odozgo, stvari se mogu vidjeti u sasvim drugačijem svjetlu. Ličnost *vanjskog* čovjeka je smrtna. U skladu s tim, sve one vrijednosti kojima ona normalno teži su samo privremene: one su joj samo *posuđene*.

S obzirom da su one nepostojane, one su i iluzorne.

Ezoterično učenje pokazuje put prema *stalnom*. Da bi se ono dostiglo, od čovjeka se traži da odvoji svoje srce od *nepostojanog*, koje ga vuče prema ambisu. Ezoterika nudi čovjeku *čisto zlato*, - koje on nije u stanju da prepozna – u zamjenu za njegov lažni novac, koji on smatra pravim. Čovjek, uplašen da će biti prevaren, oklijeva te tako i pati.

[U određenom smislu, od Ličnosti se traži da ona bude i ponizna. Naravno, religije su izvitoperile ovaj koncept, te od ljudi zahtijevaju poniznost prema "bogu", jednom izdvojenom i svemoćnom entitetu, kao i ostalim autoritetima ovdje na zemlji, dok je u suštini, čovjekova Ličnost je ta od koje se očekuje da bude, na neki način, ponizna u odnosu na njegovo *istinsko 'Ja'*. U svakom slučaju, sada ćemo ispitati pojam onoga što je suprotno od poniznosti, a to je *ponos*.]

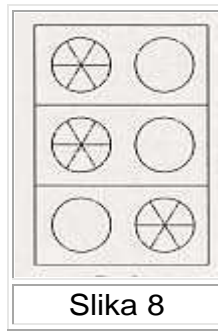
U ezoteričkom smislu, ponos je afirmacija svog preimućstva, od strane Ličnosti, u odnosu na *istinsko 'Ja'*. Kod *vanjskog* čovjeka takav jedan stav je sasvim prirodan. Ako on uspije u životu, to će mu onda potvrditi kako je on bio u pravu. Međutim, ezoterički zakon je nedvosmislen – "bog" kaže: *'ja stojim na vratima i kucam'*, što znači da je svaki čovjek stalno izložen pritisku koji dolazi iz ezoteričnog Centra u obliku 'B' uticaja. Međutim, čovjek mora da otvori vrata svojim vlastitim trudom; drugim riječima, on mora razlučiti te uticaje; onda se Ličnost, savladavajući svoju ponosnu prirodu, mora pokloniti i prihvatiti superiornost *istinskog 'Ja'*. Ona to mora učiniti unaprijed, jednim aktom vjere i nade a da istovremeno *ne zna tačno*, - *gdje će to sve da vodi*.

Tako smo mi pozvani da *"imamo jedno povjerenje u 'boga'"*. To je uloga *poniznosti*, koja je *sine non qua* uslov za bilo kakav praktičan ezoterički rad. Odatle možemo da razumijemo značenje i one stare maksime: *"bog' zazire od ponositih a milosrdan je prema poniznim."*

Znači, Ličnost koja normalno upravlja čovjekom, zajedno sa *'Ja' tijela*, mora da se pokori *istinskom 'Ja'* i da mu pruži utočište.

Da bi se to ostvarilo, mora se savladati jedna velika prepreka, koja bi se mogla predstaviti ovako: Iluzija, koja misli da je realnost, smatra realnost iluzijom.

Sile Iluzije djeluju kod čovjeka najviše uz pomoć seksualnog centra, ili tačnije, na njegov račun. Ukoliko ignorišemo veze između centara, čovjekova kompletna struktura izgleda ovako:

Slika 8

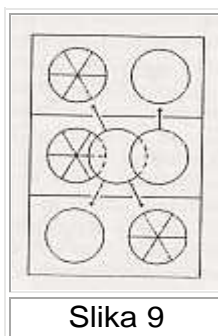
Seksualni centar je analogan višim centrima: on je nedjeljiv, nema svoj negativni dio, i nije podijeljen na sektore. Međutim, niži intelektualni centar ili niži emotivni centar – ili oba zajedno – mogu uzurpirati dio njegove energije. To prouzrokuje nastanak negativnih fenomena, među kojima možemo pomenuti zabunu između nerealnog i Realnog (neistinskog i Istinskog), kao i mnoge manifestacije beskompromisnosti.

Ukoliko se odupremo ovim iskušenjima, onda će se 'Ja' Ličnosti sve češće pomijerati i boraviti u *magnetnom centru*. S tim u vezi, što duže 'Ja' Ličnosti boravi u magnetnom centru i identificira se s njim, utoliko će taj centar i brže rasti.

Kada magnetni centar oformi svoju strukturu, on onda postaje neprikosnoven autoritet nad sva tri centra Ličnosti. Tako onaj koji je bio čovjek tipa 1, 2 ili 3, postaje čovjek 4.

Kroz cijeli ovaj proces svoje evolucije čovjek ima zadatak da obraća pažnju na modalitet funkcionisanja svakog od ova tri centra, zadavajući svakome od njih odgovarajuću ulogu i održavajući ih u ravoteži (ekvilibracija). Tako se *magnetni centar* odgaja na najoptimalniji način. Kako se odvija taj pravilan rast *magnetnog centra*, tako on postepeno apsorbira u sebe niži emotivni centar, identifikujući se, cijelo to vrijeme, sa višim emotivnim centrom.

Kada su sva tri niža centra potpuno razvijena i ekvilibrirana, *magnetni centar* se jednom za uvijek identifikuje sa višim emotivnim centrom, vukući zajedno sa sobom niži emotivni centar, kojeg on (viši emotivni centar) na kraju apsorbira. Od tog momenta će niži emotivni centar zajedno sa *magnetnim centrom* formirati jedan integralni dio višeg emotivnog centra.

Slika 9

Kada se jedna takva unija ostvari, onaj koji je uradio taj posao na samom sebi, postaje čovjek 5.

Nasuprot ljudima tipa 1, 2 i 3, koji se nazivaju *vanjski* ljudi, ljudi 5, 6 i 7 su *unutarnji* ljudi.

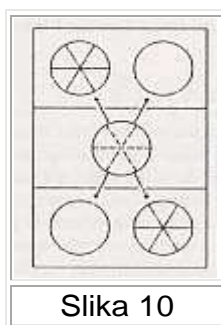
Kada uspostavi vezu između višeg emotivnog i višeg intelektualnog centra, čovjek 5 postaje čovjek 6, nakon čega, sve što mu preostaje to je da učvrsti tu vezu i njene rezultate. Ta konsolidacija ujedno predstavlja i poslednju fazu ezoteričke evolucije.

Zadaci koji se trebaju ostvariti u svakoj fazi evolucije mogu se predstaviti ovako:

- Čovjek 4 - mora da prizna postojanje tri niža centra, da im omogući rast i razvoj do krajnjih mogućih granica, i da reguliše njihov rad;
- Čovjek 5 - stiže nove sposobnosti i moći;
- Čovjek 6 – razvija svoje novostečene sposobnosti do krajnjih granica;
- Čovjek 7 – konsoliduje stečene rezultate

Ta konsolidacija se postiže sublimacijom seksa.

Kad uzmemo u obzir sliku br. 8, kompletnog čovjeka, moramo imati na umu da će sada ista ta slika, gledajući iz drugačijeg ugla, izgledati ovako:

To je šematski prikaz čovjeka koji je postao kompletan i besmrtn.

Viši emotivni centar, sada smješten u centru ovog dijagrama, apsorbirao je u sebe niži emotivni centar.

~***~

Ljudi tipa 1, 2, i 3, vještački egzistiraju pokretani energijom iz seksualnog centra, koja se slobodno kreće kroz tri niža centra, i uz pomoć jednog provizornog 'Ja' Ličnosti, koje je nestabilno, lišeno logike i koje se stalno mijenja.

Ta situacija se kompletno mijenja kad – uspješnim prolaskom kroz prvu fazu

čovjeka 4, - istinski tragalac postane *unutarnji* čovjek: 5, pa 6 i na kraju 7:

- Postajući čovjek 5, on postaje stalno svjestan svog ---- *istinskog 'Ja'*
- Postajući čovjek 6, on stiče stalnu ----- *Svijest*
- Postajući čovjek 7, on se oslobađa
uz pomoć sticanja istinske ----- *Volje*

'Ja' – *Svijest* – *Volja* obrazuju trostruko dostignuće ezoteričnog učenja, a to je ujedno i nagrada za sav trud koji je svjesno uloženo od strane tragaoca.

Uz pomoć ovakve evolucije, čovjek može prevazići posljedice 'Adamovog pada' i postati duhovni čovjek, te tako i biti iniciran u 'božansku mudrost'.

[Napomena: bitno je da se pojam *poniznosti* 'koja se traži od tragaoca', pogrešno ne shvati, te da tako čovjek ode u drugu krajnost, odnosno, počne da zanemaruje svoju Ličnost ili tijelo. Bitno je da čovjek vrednuje nešto onoliko koliko to nešto stvarno zaslužuje. U istom kontekstu, Tradicija preporučuje da čovjek tretira svoju Ličnost i tijelo isto kao što bi i dobar konjušar tretirao jednog konja. Ukoliko mu poklonimo dovoljnu pažnju i njegu, pravilan tretman i trening, taj konj će biti u stanju da nas daleko odnese.]

Univerzum

Bez obzira sto današnji čovjek sve više i više ima tendenciju da odvajanje sebe od prirode, sa ezoteričke tačke gledišta on se smatra jednim integralnim dijelom, kako majke Zemlje, tako i Univerzuma. Isto tako, na ovaj Univerzum, zajedno sa svim onim što je u njemu, gleda se kao na jedan živi organizam.

Gledajući svemir iz naše perspektive, on nam se čini ogromnim, međutim, gustina cijelog njegovog sistema analogna je gustini našeg tijela, tako da se čovjek u Univerzumu može porediti sa jednim mikro-organizmom u čovjekovom tijelu. Kada bi mogli vidjeti svoje tijelo iznutra, iz perspektive jednog mikro-organizma, onda bi nam se ono činilo kao zvjezdano nebo puno galaksija koje bi, u stvari, bili naši organi. Nasuprot tome, kada bi i mi bili dovoljno velikih dimenzija, onda bi vidjeli ovaj univerzum kao jedno tijelo, odnosno, jedan živi organizam. Ovdje se samo radi o efektima *Principa Relativiteta*.

~***~

Kakvo onda značenje ima čovjekov život u ovom kosmosu, kakvog ga mi znamo?
Čovjekov život ima dvije svrhe:

- kao elemenat univerzalnog organizma on služi ispunjenju njegovih ciljeva
- kao jedna izolovana individua, on može da ima i sprovodi u djelo svoje vlastite ciljeve

Kako bi se ovo razumjelo, možemo se poslužiti sljedećim primjerom:

Uloga čovjeka u Univerzumu slična je ulozi jedne ćelije u čovjekovom tijelu. Svaka ćelija predstavlja dio nekog organa koji je opet dio grupe organa koji omogućavaju obavljanje određenih funkcija organizma kao jedne cjeline.

U svemu tome, postoje i dva zakona koji tu vladaju a to su *Generalni (ili Opšti) Zakon* i *Zakon Izuzetka*. Prvi zakon drži ćeliju na svom mjestu, dok joj drugi omogućava određenu slobodu.

Generalni Zakon osigurava da organ, čiji je ćelija dio, nesmetano obavlja svoju funkciju. U skladu s tim, ćelije koje sačinjavaju taj organ moraju tokom svog života da odigraju ulogu koja im je data. Taj zakon nalaže ćelijama da ostanu na svom mjestu, odrade svoj posao i da posvete svoj život ispunjenju zadatka koji im je dat. Iz toga se podrazumjeva da ukoliko taj zakon ne bi držao određene ćelije unutar granica organa kome pripadaju i ukoliko se one ne bi povinovale izvršenju svojih zadataka, onda ni taj organ ne bi bio u stanju da funkcioniše, što bi nadalje dovelo do poremećaja na nivou cijelog organizma. Tako taj zakon osigurava zdravlje cijelog organizma.

Poznato nam je da organizam može da pretrpi bez većih posljedica prestanak funkcije određenog broja ćelija, pa čak i kad se neki dijelovi njegovih organa ili neki organi potpuno odstrane. *Generalni Zakon* nadgleda funkcionalnost određenih organa u svoj cjelini, tako da nestanak određenog broja ćelija može relativno lako promaći njegovoj pažnji, ako to drastično ne narušava rad cijelog organa. Organi u većini slučajeva mogu da kompenziraju manje poremećaje nastale usljed 'nefunkcionalnosti' određenog broja ćelija.

Tako se simbolično može reći da one ćelije koje uspiju da umaknu, ulaze u domen u kojem vlada *Zakon Izuzetka*.

Mada za razliku od ćelija koje vjerovatno nesvjesno izmiču ispunjenju svojih obaveza, kod čovjeka se sve ovo događa na jedan drugačiji način.

Kao ćelija čovječanstva, čovjek čini dio organskog života na Zemlji. Taj život u svojoj cijelosti predstavlja jedan veoma osjetljiv organ naše planete, te igra i veoma važnu ulogu u ekonomiji sunčevog sistema. Kao jedna ćelija tog organa, čovjek se nalazi pod uticajem *Generalnog Zakona*, koji ga drži na svom mjestu. Ovaj zakon ima i određen stepen tolerancije, te dozvoljava čovjeku nešto *slobodnog kretanja* u okviru zadatih granica. Unutar tih granica, prostor koji je čovjeku ostavljen za kretanje je objektivno gledajući veoma mali, mada se nekome on može subjektivno činiti i veoma velikim. Tu čovjek može dati maha svim svojim fantazijama i ambicijama a da sve to nema nikakvih štetnih posljedica na funkcionalnost 'organa' kao cjeline.

Neki od elemenata koji čine *Generalni Zakon* su: glad, pa odatle potreba da se radi kako bi se obezbjedio fizički opstanak; drugi faktor je lanac: seksualni instinkt - nagon za

razmnožavanje - roditeljska pažnja i ljubav prema djeci. Ezoterička maksima objašnjava ovo na sljedeći način: *tjelesna ljubav je potrebna za opšte dobro*.

Treću grupu faktora koji su ovdje u pitanju čini, - strah, zajedno sa svim svojim mnogobrojnim varijantama.

Onaj prostor koji je čovjeku ostavljen od strane *Generalnog Zakona*, može se ukratko predstaviti pojmom – *buržajske sreće*. Tu se podrazumjeva cijela jedna pletora karijera u svim granama društvenih aktivnosti; bogatstvo; porodica; ljubav; priznanja itd.

Sve dok čovjek prihvata princip finalne anihilacije svoje Ličnosti bez pomisli na pružanje otpora, on može proživjeti svoj život bez većih posljedica nastalih djelovanjem *Generalnog Zakona* na njega.

Stvar je potpuno drugačija ukoliko on pokuša da prevaziđe granice koje je ovaj Zakon uspostavio. On se tada direktno suprotstavlja djelovanju tog Zakona i svih njegovih derivata na njega. *Generalni Zakon* onda djeluje na njega simultano, na nekoliko nivoa: fizičkom, mentalnom i moralnom. Njegovo dejstvo na moralnom planu čovjek je još od pamtivjeka sklon da interpretira kao jednu personifikaciju poznatu kao: *Đavo*. U Tradiciji (Doktrini) demonologija zauzima jedno značajno mjesto. Tu nalazimo opise mnogih veoma sofisticiranih i podmuklih načina kojima se *Đavo* služi kako bi se *crne ovce* obeshrabrile i odagnale svaku pomisao na promjenu uslova igre ili bijeg iz tora.

Upravo kad počnu sticati prve rezultate svog ezoteričnog rada, mnogi će se susresti i sa ovim aspektom otpora.

Ono što se mora razumjeti je to da kad pređe u domen *Zakona Izuzetka*, čovjek se direktno suprotstavlja *Generalnom Zakonu*. Njega se čak poziva da ga zbací, bar na individualnom nivou. Čovjekovo *spasenje* će onda zavisiti od njegove pobjede nad *Đavolom*, koji je kako smo već rekli, personalizirani moralni aspekt *Generalnog Zakona*.

Ovdje moramo imati na umu da su oba ova zakona božanske prirode, te stoga čovjek nema čega da se boji. Izborom da živi na području djelovanja *Zakona Izuzetka*, čovjek i dalje služi cjelini, samo na jedan drugačiji i neuporedivo efikasniji način. Tako, za vrijeme te svoje borbe protiv prvog zakona, on je često izložen raznim ispitima, najčešće u obliku iskušenja. Ukoliko se čovjek čvrsto usmjeri prema ostvarenju svog cilja, koji u ovom slučaju podrazumjeva spasenje i slobodu, on će uspješno da prebrodi sve prepreke koje će mu se ispostaviti na putu. Tako će on dokazati da ima dovoljnu snagu da se otrgne autoritetu *Generalnog Zakona*.

Nakon toga, ovaj zakon će početi da djeluje na njega indirektno, u većini slučajeva preko njegovih bližnjih, ukoliko i oni ne idu istim putem: to dejstvo se onda ispoljava na moralnom području, često u emocionalnom obliku, odnosno, apelima na njegovu sentimentalnost i najviša osjećanja, zabrinutost za njegovo mentalno stanje, nagovaranje da se ponaša kao i svi drugi i ispunjava svoje obaveze; prijetnje tipa: "ekser koji najviše strči, prvi je koji biva udaren čekićem"...itd.

[To je situacija kad počinje da važi ono: '*I neprijatelji čovjeku postaće domašnji njegovi.*' (Mateja, X, 36)]

~***~

Sada ćemo još jednom ponoviti, jer je to veoma važno, - ezoterički rad je po samoj svojoj prirodi jedno revolucionarno djelo. Tragaoc traži promjenu svog stanja: da bi prevazišao *Smrt* i ostvario *Spasenje*.

[Jer ako živite po tijelu, pomriječete; ako li duhom poslove tjelesne morite, življećete. Rimljanima VIII; 13]

Čovjek koji živi pasivno i nesvjesno na osnovu prvog zakona – čak i u slučaju da je veoma primjeren građanin – nalazi se na onom ‘Širokom putu koji vodi u propast...’; onaj koji izabere *Zakon Izuzetka*, krenuće onom ‘*uskom stazom...*’]

~***~

Univerzum je stvoren u *Prostoru*, *Vremenu* i u *Ekvilibrijumu*.

Tri fundamentalna uslova Svega Što Jeste/Kreacije manifestuju se u ovom Univerzumu u obliku tri osnovna životna principa: statičkom, dinamičkom i neutralizirajućem principu.

Sve što postoji u Kreaciji, može se analizirati i proučavati na bazi ova tri principa. Oni istovremeno važe na svim nivoima Kosmosa.

Ako uzmemo za primjer stvaranje nekog preduzeća, prvo se kreće od same ideje o njegovom osnivanju, taj projekat se onda studira i na osnovu svega toga se prave određeni planovi. To je bazirano na Statičkom Principu.

Onda se prelazi na praktičnu realizaciju ideje, u skladu sa Dinamičkim Principom, gdje se svaki od ovih principa ponaša i manifestuje u skladu sa određenim zakonom.

U praksi bi ovo preduzeće propalo ukoliko direktori ne bi uzeli u obzir treći princip Ekvilibrijuma i pažljivo ga aplicirali na to svoje *stvaralačko djelo*. Taj princip se mora poštovati od samog početka projekta, jer on ovdje podrazumjeva održavanje ravnoteže između radova potrebnih da se preduzeće osnuje, kao i raspoloživih materijalnih i drugih sredstava.

Ukoliko se radi o naučnim studijama – a tu takođe spadaju i ezoterične nauke – i tu se mora održavati ekvilibrijum, ali na malo drugačiji način: u ovom slučaju, plan za učenje mora odgovarati predmetu i strukturi onoga što se proučava.

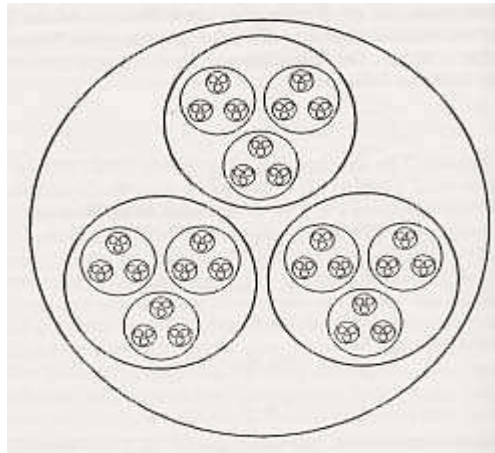
~***~

Postoje i dva fundamentalna zakona koji vladaju svime što postoji i živi na svakom koraku Univerzuma. Prvi od tih zakona uslovljava postojanje svega što ispunjava Kosmos, bilo da se radi o bićima, objektima ili događajima.

Drugi fundamentalni zakon vlada svakom aktivnošću i kretanjem, posebno procesima života u svim njegovim oblicima, sve do onih najsuptilnijih kretanja karakterističnih za misli

i osjećanja. Ta dva fundamentalna zakona su sveprisutna i oni prozimaju sve, tako da njima ništa ne može izmaći.

~***~

Slika br. 1

Zakon Broja Tri

U ezoterici, prvi zakon se zove - *Zakon Broja Tri (ili Zakon Trojstva)*. Sve što postoji, postoji kao rezultat konvergentnih dejstava tri sile, na jednu istu tačku i u isto vrijeme: pasivne, aktivne i neutralizirajuće.

Pasivna sila je produkt *statičkog* principa: Prostor. *Aktivna sila* je proizvod *dinamičkog* principa: Vrijeme. *Neutralizirajuća sila* obezbjeđuje održavanje Ekvilibrijuma u cijelom Univerzumu, na svakom njegovom nivou. S obzirom da se ovdje radi o silama, sve tri ove sile su - aktivne. Imena su im nadjevena u cilju opisivanja uloge koju svaka od njih igra u toj međusobnoj saradnji iz koje se rađa određeni fenomen koji se uzima u obzir, odnosno, manifestuje.

Gledajući iz tog ugla, život u ovom Univerzumu je jedan stalni proces neprekidnog stvaranja koji se odvija u svakom njegovom domenu, na svakom njegovom nivou i na svakom koraku.

Jedan od klasičnih primjera na kojima se može predstaviti međusobna interakcija ove tri sile je kruh. Da bi smo ga napravili, mi moramo imati brašno, vatru i vodu. U ovom slučaju, brašno je provodnik pasivne sile, vatra aktivne a voda neutralizirajuće sile.

Bitno je shvatiti da supstanca koja u jednom slučaju služi kao provodnik pasivne sile, u nekom drugom slučaju može da bude provodnik aktivne a u trećem, neutralizirajuće sile.

U slučaju trgovine, roba predstavlja pasivnu silu, želja kupca za određenom robom, - aktivnu silu, dok novac ovdje služi kao neutralizirajuća sila.

Isto tako se može reći i da, u opštem smislu, ponuda predstavlja pasivnu, potražnja aktivnu a plaćanje neutralizirajuću silu.

I pasivna sila je sila i kao takva ona može da ima aktivan karakter. Na psihološkom planu, šarmantnost ili seksipilnost neke žene može predstavlja pasivnu silu koja je po svojoj suštini aktivna.

Neutralna sila najčešće izmiće našoj pažnji zbog bipolarne prirode našeg uma. Ona u nekim slučajevima može da igra i ulogu katalizatora dok je njena fundamentalna uloga u - povezivanju.

Tako kod kruha imamo i razne moguće varijacije u međusobnoj interakciji ovih sila.

(Previše vatre - zagorio hljeb, premalo vode - tvrd hljeb, premalo vatre - prijesan hljeb...)

Pasivna sila sadrži u sebi sve *mogućnosti* stvaranja određenog fenomena, aktivna sila interveniše kao *izvođač (realizator)*, dok se neutralizirajuća sila ponaša kao *regulator* odnosa između druge dvije sile, koji određuje njihovu dozu na jedan optimalan način.

To ujedno i objašnjava činjenicu zašto je *pasivna sila* ta kojoj se pridaje pre-eminencija ovog fenomenalnog svijeta. Ta pre-eminencija je bila direktan rezultat stanja kod prvog *Stvaranja* Svijeta. Da bi prešlo iz ne-manifestovanog, monopolarnog stanja koncentrisanog na svoju posebnu svijest i suštinu, u kojem se *Božanstvo* nalazilo prije *Stvaranja* Svijeta, - u manifestovano stanje, prva je morala biti - misao. Tako ste *Vi* ti koji ste bili prvo zamišljeni. Ta ideja koja je podrazumjevala i *Božansko* požrtvovanje u smislu osuđivanja samog sebe na samo-ograničenje, sadrži u sebi *Ljubav*, kao onu treću, neutralizirajuću silu.

Tako je nastalo Univerzalno Ja i Univerzalno Vi, sa ljubavlju kao neutralizirajućom silom, koja održava odnose između jednog i drugog.

Tako možemo odatle da vidimo da je odnos/stav Apsoluta regulisan u skladu sa pasivnom silom. Tako od pocetka Kreacije, božanska egzistencija postaje bipolarna, dok je ljubav ta koja igra neutralizirajuću ulogu u održavanju odnosa između univerzalnog 'Ja' i univerzalnog 'Vi'.

Stoga je veoma bitno da sami potražimo primjere gdje se očituje dejstvo Zakona Broja Tri, ne samo da bi sami sebi dokazali njegovo postojanje, nego da bi ubrzali re-edukaciju naše inteligencije na jednoj ezoteričnoj bazi.

Već znamo da je struktura nižeg intelektualnog centra bipolarna. Ta struktura je perfektno adaptirana u skladu s onim što se u pravoslavnom ezoteričkom učenju Tradicija naziva – 'Svijetom'. Ovaj 'Svijet' se u svoj svojoj cjelokupnosti sastoji od jednog konglomerata 'A' uticaja, što smo već jednom pomenuli. To je ovaj svijet u kojem mi sada živimo i koji se čovjekovoj Ličnosti čini kao jedina realnost, dok je istovremeno činjenica da je on relativne prirode pa čak i iluzoran.

Analizirajući dijagram u 3-ćem dijelu teksta na kome su prikazane 'A' i 'B' sile, vidjeli smo da 'A' sile, predstavljene u smislu onih crnih strelica koje se kreću u raznim pravcima,

imaju svoje isto toliko jake rivale koji djeluju iz suprotnih pravaca, tako da se njihovo zbirno dejstvo u tim međusobnim odnosima potire.

To nam ujedno simbolizira *Stvaranje Svijeta* koje počinje od Nule dijeleći se na dvije grupe sila koje su jednake po svojoj snazi ali dijametralno suprotne po pravcu svog djelovanja.

Tako i bipolarna struktura naše inteligencije, kao jedno oličenje ("slika i prilika") ovog 'Svijeta', omogućava čovjeku da proučava i raspoznaje sve 'A' uticaje, da se orjentiše u poljima njihovih neposrednih i najudaljenijih uticaja, da primjenjuje neke svoje sposobnosti i vještine na njih u smislu istraživanja, proračunavanja, kombinatorike, intervenisanja, djelovanja, pa čak i stvaranja unutar granica polja dejstava tih sila.

Međutim, mi znamo da je ovaj 'Svijet' u svojoj suštini iluzorne prirode; da 'B' uticaji predstavljaju jedinu neprikosnovenu i neuništivu realnost u životu.

[Ne sabirajte sebi blaga na zemlji gdje moljac i rđa kvari, i gdje lupeži potkopavaju i krađu. Nego sabirajte sebi blago na nebu, gdje ni moljac ni rđa ne kvari, i gdje lupeži ne potkopavaju i ne krađu. (Mateja VI 19-20)]

Ovdje se, znači, radi o dva svijeta koji međusobno prožimaju jedan drugog. Prvi je ovaj svijet koji se sastoji od jedne skupine 'A' sila – 'zemlja'; drugi je ezoterični svijet – 'nebeski svijet,' sačinjen od 'B' sila.

Od tragaoca se sada očekuje da pažljivim proučavanjem ovih triju sila, nauči kako da prepozna dejstvo 'A' i 'B' uticaja, i da ih međusobno raspozna. Ovo je jedan od najvažnijih elemenata one re-edukacije koju smo maloprije pomenuli.

~***~

Razliku između 'A' i 'B' uticaja ne smijemo previše usko shvatati. Moramo imati na umu da 'A' uticaji djeluju kroz Generalni Zakon i da se oni takođe moraju povinovati *Božanskoj* volji. Njihova je uloga da služe interesima cjelokupnog 'Ustrojstva'. Međutim, ne smijemo zaboraviti da je ipak sve relativno.

Oni koji proučavaju ezoterične nauke ne smiju ni u kom slučaju da se počnu naivno suprostavljati 'A' uticajima, jurišajući na njih kao Don Kihot na vjetrenjače.

U takvim slučajevima, 'A' uticaji će se međusobno udružiti i veoma silovito i razorno suprostaviti onima koji ih napadaju. Zadatak tragaoca nije da uništava 'A' uticaje ili da se probija između njih.

On mora da izbjegne izvan uticaja tih sila.

Moramo biti svjesni da mi to ne možemo učiniti svojim vlastitim snagama, nego samo uz pomoć prikupljanja 'B' uticaja – božanskih sila sa jedne više ravni postojanja, koje su mnogo moćnije. Mi im moramo pokloniti naše povjerenje i pružiti dokaz naše čvrste riješenosti da se oslobodimo dejstva 'A' uticaja, kojim vlada *Generalni Zakon*, potpomognut od strane *Zakona Slučajnosti*.

Onaj čiji se napori krunišu uspjehom, - koji postigne jedan viši nivo *bića*, dobiće priliku da učestvuje u životu, upravljanju i razvoju te više ravni postojanja. U mnogim slučajevima, on će morati da obavi i neku misiju ili zadatak u svijetu 'A' uticaja.

Iznad svega, sav ovaj posao traži jedno temeljito proučavanje bipolarnog svijeta a inteligencija je jedini alat koji posjedujemo kako bi to mogli da ostvarimo. Nađ bipolarni intelekt, ovakav kakvog ga imamo, omogućava nam da upoznamo i razumijemo, prema Platonovom principu, *slično uz pomoć sličnog*.

Znajući sve ovo, učenik ezoteričnih nauka mora veoma dobro da pazi da ne zapadne ni u kakve ekstremnosti, koje promovišu neka ezoterična učenja; on ni u kom slučaju ne smije da potcjenjuje ili zapostavlja svoje intelektualne sposobnosti. Inteligencija se mora razviti i izoštriti do krajnjih granica a misao mora postati oštra kao vrh igle.

Na kraju, ne smije se zaboraviti da Ličnost, uprkos njenoj kompleksnoj strukturi i mnogim njenim sposobnostima, nije ništa drugo do jedan instrument čije funkcionisanje ostaje uvijek čisto mehaničko. Upravo zbog toga, što se ezoteričnih stvari tiče, ona ne zna, niti će ikada išta znati sa nekom sigurnošću. Samom svojom agnostičkom prirodom, zaokupljenima raznim fenomenima, ona je svojim oblikom i funkcijom ograničena na tri dimenzije. Tako ona nije u stanju da prevaziđe te granice, te iskreno prihvata ovaj svijet 'A' uticaja jedinom realnošću koja postoji.

~***~

Nakon sto smo saznali nešto o Zakonu Trojstva, sada će nam biti lakše da razumijemo i *Zrak Stvaranja/Kreacije* (slika br. 1).

Na svom početku, Apsolut se nalazi u svom prvom vidu Njegove manifestacije. On je Jedan, i te tri sile postoje međusobno sjedinjene unutar Njega. To ujedno podrazumjeva onu tradicionalnu doktrinu *Svetog Trojstva*, u svojoj sjedinjenosti i nepodjeljivosti.

Te tri sile Apsolutnog, obdarene autonomnom voljom ali međusobno zavisne, stvaraju cijeli ovaj fenomenalni Univerzum i sve sto on sadrži. Na prvom koraku, one stvaraju *Svijetove*. Ti *Svijetovi*, sada razdvojeni od Jednog, direktno su ovisni o volji Apsoluta. Stvoreni od strane tri (sada) razjedinjene sile oni su i dalje stalno njima prožeti. Daljim razvojem Zraka Kreacije, odozgo prema dolje, stvaranje se stalno odvija istim ovim procesom. Svaki svijet je stvoren od strane tri sile koje su njemu namijenjene i jednako podvrgnute autoritetu sila koje upravljaju prethodnim fazama stvaranja. Svaka od ovih stvaralačkih sila predstavlja grupu zakona istog reda i ti zakoni će uslovljavati svijet koji pripada određenom nivou kako bi omogućili da on obavlja svoju funkciju.

Tako idući odozgo prema dole, stepenicu po stepenicu, stižemo i do same *kore* Kreacije; volja Apsoluta prožima sve i sva bića u Univerzumu sve do najprimitivnijeg organizma, i još dalje sve do najinertnije materije, koju Tradicija označava pojmom - *kamen*.

Mi ovdje na zemlji živimo vezani sa 48 grupa zakona – što je jedan enorman broj. Kada ovim zakonima dodamo još i one zakone koji su potekli iz ljudskog društva, onda se može reći da mi živimo u jednoj 'divljini' zakona i stoga nije nikakvo čudo što u životu stalno nailazimo na sve vrste kojekavih prepreka.

Spasenje čovjeka se upravo nalazi u progresivnom oslobađanju od ovih zakona.

Ezoterička nauka nam kaže: *'Mi se ne možemo boriti protiv ovih zakona, kojima smo vezani, napadajući ih jednog po jednog; takvim jednim ponašanjem ne možemo ništa postići.'*

Trebale bi nam hiljade života da bi postigli željeni rezultat na jedan takav način. Međutim, postoje šanse da se sve to prevaziđe, što ćemo vidjeti kasnije.

~***~

S obzirom da ova hijerarhija zakona nije ništa drugo do hijerarhija moći, što smo više njima vezani, utoliko manje moći imamo. Tako moramo prvo da razumijemo pojam – moć. U ezoterici, *moć znači sloboda*.

~***~

Ljubav je inicijalna kreativna sila. Ona je ona neutralizirajuća sila koja veže univerzalno *Vi* sa *Apsolutnim 'Ja'*. Iako uvijek ista po svojoj suštini, ova sila prožima cijeli Univerzum od njegovog vrha do dna, uzimajući različite oblike na svakom koraku Kreacije.

[*Bog je Ljubav*. Iz toga proistiće: *Ljubav je Bog*.]

Ljubav, kao božanska hipostaza, manifestuje se u Univerzumu kao sila renesanse i stalnog obnavljanja.

~***~

Život u ovom univerzumu organizovan je i odvija se u jednom striktnom i perfektnom redu. Mi to često ne možemo primjetiti zbog nedostataka u našoj percepciji i prosuđivanju.

Ovo su bile najbitnije karakteristike prvog božanskog zakona, *Zakona Trojstva*.

~***~

Znači, u Svijetu stvorenom međusobnom interakcijom tri sile, Zakon Trojstva odražava tri fundamentalna principa Kreacije: statički, dinamički i ekvilibrijum.

Zakon Broja Sedam

Zakon Broja Sedam je drugi fundamentalni zakon. Ovaj zakon nema uticaja na stvaranje i egzistenciju stvari i fenomena u prostoru, ali ima na njihovu evoluciju u Vremenu. On se primjenjuje na sve tipove kretanja na svim ravnima i nivoima Kreacije.

Da bi se bolje razumjeo Zakon Broja Sedam, i da bi se shvatila njegova važnost, moramo biti svjesni da naše oslobađanje iz domena 'A' uticaja, odnosno, radnje koje pri tome moramo poduzimati, direktno pripadaju domenu ovog zakona.

Prema ovom zakonu, svaka akcija, odnosno, djelovanje podvrgava se u svom pravcu jednoj ili više promjena, a kao konsekvencija tog principa, ona je unaprijed osuđena na

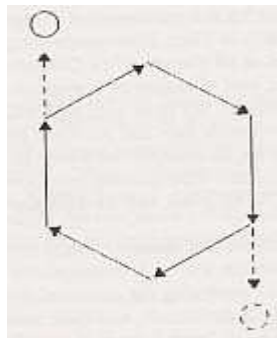
propast. Međutim, proučavajući ovaj zakon i principe njegovog djelovanja, moći ćemo objektivno da razumijemo i osnovne osobine tih devijacija. Tako ćemo naučiti i kako da se izborimo sa tim devijacijama kojima smo izloženi na našem putu i tako nastavimo u pravilnom pravcu ka ostvarenju naših ciljeva.

~***~

Priroda Zakona Broja Sedam i potreba za njim, proizilazi iz destruktivnog karaktera Vremena, kao drugog uslova Kreacije. Taj Zakon predstavlja jedno sredstvo uz pomoć koga je ublažena destruktivna priroda vremena.

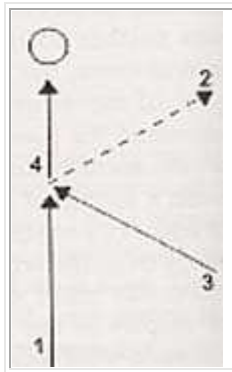
Nijedno kretanje se ne može odvajati od njegovog trajanja. S obzirom da svaka aktivnost podrazumjeva jedno vanjsko ili unutarnje kretanje, tako svaka aktivnost uzima određeno Vrijeme.

Zakon Broja Sedam sastoji se od činjenice da se svako kretanje, nakon što je otpočelo, podvrgava jednoj devijaciji u određenom momentu a onda nako što je prošlo određenu razdaljinu u novom pravcu, drugom odstupanju, i tako stalno. Ukoliko je inicijalni impuls dovoljno jak, kod zadnje devijacije, slijedeći geometrijski oblik heksagona, kretanje se završava tamo gdje je otpočelo. Tako se pod uticajem *Zakona Broja Sedam*, svaka aktivnost nastala u ovom Univerzumu odvija ukруг.

Slika 2; (krug predstavlja prvobitni cilj prema kom smo krenuli)

Dok je *Zakon Broja Tri* prirodan, *Zakon Broja Sedam* je vještački zakon. On na taj način ne neutralizira potpuno destruktivno dejstvo Vremena, nego ga samo ublažava zakrivljavajući svaku aktivnost kako bi ih zatvorila u krugove, odnosno, cikluse. Zbog Zakona Broja Sedam, do opšteg uništenja ne dolazi odmah u prvom krugu niti u narednim krugovima sve dok ne dođe do iscrpljenja inicijalne sile. U međuvremenu, taj zakon omogućava da se oživi svako kretanje koje gubi svoju energiju ili brzinu, zadavajući mu dodatne impulse u pogodnim momentima i u pogodnim tačkama.

Slika 3; 1-prvi impuls; 2-tendencija ka prvoj devijaciji; 3-dodatni impuls; nastavljanje u pravcu prvog impulsa, kao rezultat od 2+3

Veliki Ciklus, koji obuhvata Vrijeme, sve od prvog impulsa božanske manifestacije pa do njenog *Ispunjenja (Kompletiranja)*, tj. do kraja ovog Svijeta, smatra se od strane Tradicije kao Vječnost. Međutim, ta *Vječnost* nije beskrajna. Kao i svaka druga stvorena stvar, i ona je ograničena. Ona obuhvata cijelu Manifestaciju i sadrži u sebi ispunjenje svih mogućnosti i obećanja. Krivolinijsko Vrijeme, - što je rezultat Zakona Broja Sedam – omogućava taj povratak na početnu tačku nakon zaokruživanja poligona Vječnosti.

Tako kad uzmemo u obzir ovu zakrivljenost Vremena i svih kretanja, uključujući i fizičke, moralne i mentalne aktivnosti bilo kakve prirode, osnovni principi Zakona Broja Sedam bi bili:

- *Svako kretanje koje počinje da se odvija u određenom pravcu, podložno je jednoj devijaciji u određenom momentu.*
- *Svakom kretanje koje se odvija prema određenom cilju, da bi se nastavilo odvijati u pravcu tog cilja moraju se dodati odgovarajući dodatni impulsi u određenim momentima i na određenim njegovim tačkama.*
- *Ako se ono prepusti samo sebi, kod treće devijacije kretanje koje je pratilo određeni pravac, kretaće se u dijametralno suprotnom pravcu od onoga kojim je krenulo.*

~***~

Što se tiče ljudskih aktivnosti, mi u njima, u svakom momentu, možemo da nađemo korelaciju sa gornjim principima. Koliko je samo krvi proliveno u ime božjeg izaslanika koji

je propovjedao Ljubav? Koliko je zla i nasilja posijano za vrijeme revolucija koje su dizane u ime slobode i jednakosti. Ovakvih primjera možemo naći bezbroj.

U momentima kada se one pojave, mi te devijacije većinom ne primjetimo i uvjereni smo kako slijedimo željeni pravac, tako da smo nesvjesni kada one počnu da nas vode u suprotnom pravcu.

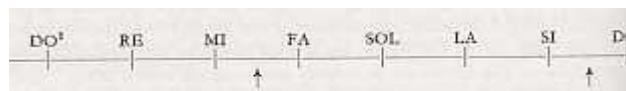
~***~

U ezoterici je od davnina poznato da materija i energije stoje u jednoj veoma bliskoj vezi. Materija je samo statični oblik energije – mada je priroda energije u samoj svojoj suštini dinamična. Sva energija se manifestuje u obliku cikličnih vibratornih kretanja. Što su vibracije sporije to energija dobija veće materijalne karakteristike. Prema ezoteričnom zakonu: *gustina materije i gustina vibracija obrnuto su proporcionalni*.

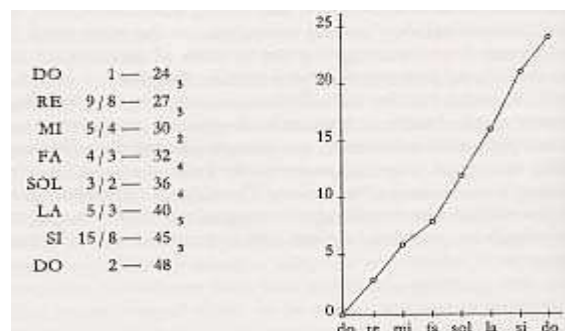
Tradicija (Doktrina) smatra svako kretanje kao ubrzavanje ili smanjivanje vibracija istog reda. Ona odbacuje pojam stabilnosti, s obzirom da sve što postoji, postoji kao rezultat kretanja, i nalazi se u neprekidnom stanju kretanja. Sa ezoterične tačke gledišta, s obzirom da se stabilnost se ne može ni zamisliti, ona spada u fikciju. Jedina stabilnost koja se može prihvatiti, to je stabilnost u kretanju. Ta stabilnost u kretanju je jedan veoma važan fenomen jer je on taj koji omogućava stvaranje materije, onakve kakvu je mi znamo, u njena 3 oblika.

~***~

Sada ćemo vidjeti kako *Zakon Broja Sedam* djeluje na kretanje, u kome se vibracije povećavaju. Struktura muzičke oktave perfektno odrazava taj zakon. Pod *oktavom* podrazumjevamo udvostručavanje vibracija. Muzička skala je locirana između granica jedne oktave i sastoji se od sedam tonova i pet polu-tonova. Polu-tonovi koji nedostaju locirani su na mjestima označenim strelicom. (pogledaj sliku)

Prvi se nalazi između nota MI i FA, a drugi između SI i DO. Sada ćemo vidjeti način na koji se te vibracije prostiru, izražen u frakcijama i cijelim brojevima na jednoj, i funkcijom diskontinuiteta muzičke oktave, na drugoj strani.

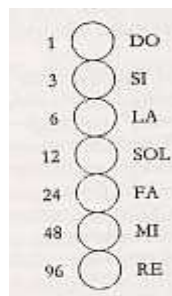

~***~

Već smo rekli da svaki postojeći fenomen egzistira u Vremenu, i da je svaki fenomen po svojoj suštini jedno kretanje. Svako kretanje, kao funkcija Vremena, nalazi se pod uticajem *Zakona Broja Sedam*; ili drugačije rečeno, pod uticajem - *Zakona Oktave*.

Dejstvo Apsoluta, koje je stvorilo ovaj Univerzum - čije se postojanje na svakom njegovom nivou osigurava uz pomoć *Zakona Broja Tri*, - se kasnije dalje razvija u Vremenu, na osnovu *Zakona Broja Sedam*.

Tako Zrak Stvaranja, u svom progresu od Apsoluta prema "dole", mora u svakom slučaju da prati silaznu sekvencu oktave. To se u Tradiciji naziva *Velika Oktava* ili *Kosmička Oktava*. Ona je silazna:

~***~

Ova ezoterična istina sigurno je bila poznata i čovjeku po imenu Guido of Arezzo (995 – 1050.g.), italijanskom benediktinskom svešteniku, koji je sastavio muzičku skalu i nadjenao imena tonovima. On se tom prilikom poslužio Odom Jovanu Krstitelju, koju je 200 godina prije toga u *hermetičkom smislu* komponovao Paul Diacre, lombardijski historičar.

Oda Jovanu Krstitelju, u svojoj originalnoj verziji izgleda ovako:

UT gueant laxis

*RE*sonare fibris

*MI*ra gestorum

*FA*muli tuorum

*SOL*ve polluti

*LAB*il reatum

Sancte Johanes

U kontekstu ove ode, koja ima uzlaznu skalu, (iako sama Velika Oktava podrazumjeva silaznu 'putanju'), izražava se aspiracija kretanja (čovjeka) od grubog ka prefinjenom,

drugim riječima, od ljudske ravni postojanja ka božanskoj ravni postojanja. Kako bi implicirao da se radi o stremljenju (smrtnog) čovjeka [kao što je on *rođen od žene* (Mat.XI, 11)] u svojoj imperfekciji, autor nije koristio slog DO kao prvi ton (od *DO*minus) nego UT, što podrazumjeva uterus (maternicu), organ čovjekovog začeca.

Tako, UT - simbolizira vrata rođenja u smislu 'mesa', a SI, vrata *drugog Rođenja*, u smislu Duha. [...Zaista, zaista ti kažem: ako se ko nanovo ne rodi, ne može vidjeti carstva Božijega. (Ivan III, 3)]

Tako ovaj uzlazni gamut Paul Diacre-a predstavlja jednu oktavu regeneracije, krećući se od rođenja na zemlji prema rođenju na nebu.

~***~

Zakon Broja Sedam je jedan opšti zakon koji upravlja svim vrstama kretanja koja se odvijaju u Univerzumu, bila ona svjesne ili mehaničke prirode. To znači da se svako kretanje odvija kroz jednu skalu. U svakom gamutu, taj prirodni progres podložan je devijaciji. On se suzbija a ponekad i zaustavlja kad dostigne intervale između DO i SI, i između FA i MI.

(...)

* [S obzirom da mi je cilj da ovim tekstom predstavim samo osnovne elemente gnostičkog učenja koje se naziva Tradicija (ili Doktrina), sa nešto više pažnje posvećene individualnom razvoju ljudskog bića, čitaoci koji žele da saznaju nešto više o samom Zakonu Broja Sedam, načinu stvaranja unverzuma uz pomoć Velike Oktave, njegovog grananja u smislu lateralnih oktava; uticaja ovog Zakona na individualne aktivnosti čovjeka, pojma Vremena, odnosno, načina kako ga Tradicija/Doktrina objašnjava itd., mogu naći mnogo više detalja na tu temu u knjigama Borisa Moravjeva, Gnostika i P.D. Uspenskog, U Potrazi za Čudesnim i Četvrti Put.]

Put

Pojam – *Put* – podrazumijeva skup radnji koje će, ukoliko se pravilno izvode prema načelima ezoteričke nauke, omogućiti čovjeku da evoluiru.

Ezoterička nauka počinje iza područja koje se normalno proučava od strane tzv. pozitivnih nauka. Između ove dvije grane znanja nalazi se jedna zona iluzije, koja se označava pojmom *void*. Taj *void* predstavlja jednu veliku prepreku koja se može prebroditi samo uz pomoć *ogromnog truda*. Međutim, on istovremeno djeluje i selektivno u smislu da će se jačina napora i količina uloženog truda u savladavanju ove prepreke razlikovati od čovjeka do čovjeka. To će ovisiti o prirodi i stepenu mentalne deformacije svakog *vanjskog* čovjeka, kao i njegove karmičke pozadine. Znači, ipak se radi o faktorima koji su

individualni. Da bi se ovaj *void* prešao, od vanjskog čovjeka se zahtjeva da poduzme duboko teoretsko izučavanje, zajedno sa jednim planskim i praktičnim radom.

Već prethodno smo uporedili čovjeka sa jednom ćelijom organskog života na zemlji i naglasili da se on, samim tim što pripada tom organizmu, nalazi pod kontrolom *Generalnog Zakona* a tek kada uspije da pobjegne od njega, on se može izdići do jednog višeg nivoa gdje će biti pod uticajem *Zakona Izuzetka*.

Mi u suštini nismo svjesni stepena u kome smo podvrgnuti kontroli od strane *Generalnog Zakona*. Djelujući na nas isto kao i na naše ćelije, taj zakon nas stalno sputava težeći da nas vrati na naše mjesto. Njegovo dejstvo ostavlja nam veoma malo prostora za djelovanje i ograničava nas na različite načine.

Slobodno se može reći da ukoliko čovjek živi 'kao i svi ostali', tj. ukoliko ne silazi sa "utabane staze," moguće je da on nikada ni ne primjeti dejstvo ovog zakona na samom sebi, jer će ga u tom slučaju taj zakon vjerovatno ignorisati. Međutim, ako čovjek počne poduzimati određene radnje koje nisu uobičajene, pogotovo ako se počne baviti ezoterikom, onda ova sila počinje da djeluje na njega tako što će ga izložiti svakoj vrsti poteskoća i prepreka, kao bi ga vratila na onu tačku na kojoj on, prema *Generalnom Zakonu*, mora da bude. Mnogi od nas intuitivno znaju da ovaj zakon postoji i da on može biti obučen u različita odijela, čak iako ga nisu direktno upoznali.

Ukoliko ta konzervativna sila, koja je u službi *Generalnog Zakona*, ne može da nas zaustavi djelujući direktno na nas, onda će ona u mnogim slučajevima pokušati da djeluje na nas indirektno, preko ljudi koji se nalaze u našoj blizini. [I neprijatelji čovjeku postaće domašnji njegovi – (Mateja X, 36). Nema proroka bez časti, osim na postojbini svojoj i u domu svojem; (Mateja XIII 57, Marko VI 4, Luka IV 24, Jovan IV 44)]

U ezoterici, sila koja nas drži u iluziji simbolično se predstavlja zmijom. Zmija personifikuje iluziju, tačnije – moć iluzije koja je implantirana u čovjekov organizam, kao i moć koju ona ima na raspolaganju. Bitno je napomenuti da ova sila, koja nas često dovodi u opasnost, ima i jednu svoju pozitivnu stranu, a to je - stvaralačka mašta.

Tom silom iluzije moguće je ovladati i integralno je usmjeriti u pozitivnom pravcu, međutim, takvo jedno njeno preobraćanje mogu ostvariti samo oni koji se kreću prema ezoteričnom *Putu* ili se već nalaze na njemu. Kod *vanjskog* čovjeka ta sila izaziva negativne posljedice, koje su rezultat jedne serije iluzija koje ona proizvodi. U Tradiciji, ova sila se označava pojmom – *mala zmija*, zbog toga što, kada se ona probudi i uputi u konstruktivnom pravcu, samo njeno djelovanje čovjeku odaje utisak jednog valovitog kretanja.

Jedino stupanjem na ezoterički *Put*, za čovjeka je moguće da se otrgne od iluzije i tako ispravi grešku koju su načinili naši zajednički pretci. Sve dok se njome ne ovlada, sila iluzije držaće svakoga od nas na svom mjestu i tjerati nas da neprestano ponavljamo jednu te istu grešku, navodeći nas da često prihvatamo laži kao istinu. Tako čovjek uronjen u lažnoj realnosti umjesto da napreduje, čini jedan korak naprijed, pa dva nazad, dva naprijed, pa jedan nazad, i tako stalno. Na kraju ga obuzima jedna opšta isprpljenost, koja ga onda vodi u smrt.

U ovom vještaškom životu koji se nalazi pod direktnom upravom Iluzije, mi svakodnevno moramo sami sebi da potvrđujemo svoje vrijednosti, ukoliko ne želimo da upadnemo i u neku drugu zamku. Ponekad smo u stanju da vidimo kako ta iluzija djeluje na druge ali ne i kako ona djeluje na nas. Tako nastavljamo da iz dana u dan živimo na isti način, dok one sile koje označavamo pojmom đavola, trijumfuju. Kako god to da nazovemo, ono ostaje stalno prisutno. Mi živimo u jednom iluzornom svijetu. Sila iluzije koja nas drži okovane u njenim lancima, ispoljava svoje dejstvo na svakoga od nas na individualom, isto kao i na kolektivnom nivou. Svaki ljudski um je falsifikovan na jedan zaseban način.

Šta dobro može proisteći iz jedne ovakve situacije? Ako se tiho držimo svog mjesta, i podalje od *voida*, može se desiti da dobijemo priliku da napravimo nekakvu karijeru; da imamo sretan ili nesretan život; da proputujemo; stvorimo porodicu; možda se bavimo nekim istraživanjem; slikamo ili pišemo. Onda dolazi kraj.

Naše rezonovanje postaje mnogo racionalnije kada počnemo razmišljati o tom kraju. U životu nam se mnoge stvari mogu dogoditi ili ne dogoditi, možemo da ispunimo neke svoje težnje, ili da ih ne ispunimo, ali ono što je sigurno, to je – kraj, odnosno, smrt. Ovo je ujedno i činjenica od koje se mora početi, prilikom izučavanja ezoterike.

Sada, naravno, dolazimo i do onog čuvenog pitanja kojeg si ljudi od pamtivijeka postavljaju: da li je smrt stvarno neminovna? Zar ne postoji neka druga alternativa? Kako možemo prihvatiti činjenicu da se uzalud rađamo, razvijamo, učimo, radimo...? Da li naše srce može prihvatiti jednu ovakvu sudbinu bez ikakve odbojnosti?

~***~

Ukoliko se vratimo na ono što je Pavle rekao: “Evo vam kazujem tajnu: jer svi nećemo pomrijeti, i svi ćemo se pretvoriti...” (Korinćanima XV 51), šta bi moglo da podrazumijeva ono “svi ćemo se pretvoriti...? Prije ili kasnije, svako od nas će napustiti svoje fizičko tijelo, tako da ćemo se svi mi “pretvoriti” (*promijeniti*).

Šta je on onda mislio pod onim: “svi nećemo pomrijeti...?” Za *vanjskog* čovjeka destrukcija fizičkog tijela koje predstavlja matericu za njegov astralni fetus, odnosno, Ličnost, podrazumijeva i uništenje ovog drugog. U jeziku Tradicije, raspad Personaliteta ili ličnog Ja, naziva se – druga Smrt.

Uz pomoć drugog Rođenja, kada se rodi astralno tijelo sa svojom kompletnom fuzijom i kada je ono integrisano sa *Istinskim Ja*, formirajući tako *Individualnost*, mi dosežemo nivo *planetarnog života* i tako izbjegavamo drugu Smrt. Do te druge Smrti će jednom ipak doći, ali ne nakon 40 dana od smrti fizičkog tijela, nego nakon 80 astralnih godina, što podrazumijeva 2 miliona i 400 hiljada zemaljskih godina. Za čovjeka br. 4, kada pređe prag unutrašnjeg ezotericizma, smrt fizičkog tijela biće istovijetna napuštanju jednog zastarjelog i izlisanog odijela. On će si onda uzeti drugo, ukoliko mu to bude potrebno. Tako da to onda ne predstavlja nikakvu katastrofu, a ovo je ujedno i istinsko značenje Pavlovih riječi.

Postoje i određeni uslovi koji se moraju ispuniti, kako bi se stiglo do cilja koji se u ezoteričinom učenju naziva *Put*. Tu se podrazumijeva poduzimanje određenih istraživanja; opservacija određenih principa; poštovanje određenih pravila; i obavljanje određenog posla; sve ovo se mora činiti u duhu discipline i preciznosti, koja je karakteristična i za tzv. pozitivne nauke. Čak možda i više nego tamo, jer ovdje čovjek mora neprestano vježbati,

razvijati i oštriti svoj kritički duh. Sve ovo je potrebno jer u našem unutrašnjem svijetu ne postoje precizno određene granice. Iako se uz pomoć logike mogu formulirati određene jasne definicije na intelektualnom planu, moramo imati na umu da je rad inteligencije kontrolisan od strane Iluzije, koja u mnogim situacijama iskrivljava našu percepciju, kao i sposobnost prosuđivanja.

Na emocionalnom planu, situacija je još maglovitija jer nam je vrlo teško da se tu orijentiramo u smislu razlikovanja onoga što proistiće iz nas samih, od onoga što je rezultat vanjskih uticaja; drugim riječima, tu je teško razlikovati šta je *Ja*, a šta nije *Ja*.

Razlikovanje između objekta i subjekta često nije lako ni na fizičkom planu, intelektualnom pogotovo, a kamoli na emocionalnom, međutim, emocionalni život je upravo ono što je primarni objekat ezoteričkog rada. To je i razlog zašto u ezoteričkom učenju pridajemo toliko veliku važnost razvitku jednog kritičkog duha koji je usmjeren ka nama samima, tj. prema fenomenima našeg unutrašnjeg života.

~***~

Kao ćelija organskog života na zemlji, čovjek igra jednu određenu ulogu u razvoju Zraka Stvaranja. Jedan aspekt tog razvoja je i održavanje u životu "Mjeseca", što zahtijeva ogromnu količinu energije koja uglavnom potiče iz onog dijela organskog života na zemlji kojeg čini čovjek. To je ujedno i razlog zašto je čovjeku nametnuta Iluzija, koja čini veći dio njegove budne svijesti, jer u protivnom on ne bi mogao da se pomiri s ovom svojom ulogom.

Kad postanemo svjesni ove situacije, moraćemo zamisliti i stvoriti jednu vrstu zastora koji će nas štiti od razornog dejstva "Mjeseca". Istovremeno se moramo čuvati da ne padnemo ponovo u iluziju, što se može činiti uz pomoć jednog lažnog zastora, jer bi u protivnom došli u situaciju da trošimo tu našu energiju na nepotrebne stvari, umjesto da se ekonomski ponašamo kad je ona u pitanju. Tako, naš prvi imperativ postaje da zaustavimo nepotrebno oticanje te energije, što podrazumijeva zatvaranje svih slavina i ventila, koji joj to omogućavaju: sterilne emocije; nekontrolisana mentalna gimnastika; fantazije koje proističu iz nekontrolisanog maštanja; ogovaranja i prazne konverzacije.

Tako se moramo cijelo vrijeme ponašati kao jedan mudri finansijski ministar, a da pri tome ne zakidamo kada se radi o ulaganjima u naše obrazovanje, tj. razvoj lične inteligencije i na polju radnih aktivnosti.

Istovremeno moramo da uskladištimo što više te energije, kako bi stvorili znatne rezerve koje će nam kasnije biti potrebne.

*[S obzirom da se nalazimo u periodu kada se više nema mnogo vremena za simboliku i okolišanje, bitno je za razumjeti da se pod pojmom "mjeseca" u istočnoj ezoterici podrazumijeva jedna 'sfera postojanja' koja crpi ljudsku energiju, što podrazumijeva da smo mi, kao ljudska rasa, jedna vrsta 'baterije'. Da bi uspješno igrali tu svoju ulogu, određene sile koje mahom potiču iz iste te "sfere" drže nas u nekoj vrsti mentalne iluzije, koju mi podrazumijevamo pod realnošću. Tako, nakon što čovjek postane svjestan situacije u kojoj se nalazi, prvi korak ka slobodi predstavlja konzerviranje vlastite energije, odnosno,

sprečavanje njenog oticanja, kako bi mogli da je skupimo u količini koja će biti dovoljna da se odupremo tim “vanjskim” uticajima. (U vezi one “sfere” nešto više se može saznati iz nekih prethodno objavljenih materijala na ovom vebsajtu.)]

~***~

U prošlom dijelu, u par navrata smo pomenuli pojam – void, koji se često u Tradiciji označava i kao - prag. Sada ćemo pokušati predstaviti ovaj pojam uz pomoć sljedeće parabole:

Zagubljen u šumi punoj divljih zvijeri, podstaknut nekim zbunjujućim, neodređenim i dubokim osjećajem, jedan unezvijeren čovjek tumara u potrazi za putem. Na kraju, iscrpljen nakon što je prebrodio bezbrojne opasnosti, stigao je do ruba šume.

Prizor koji se pružao ispred njega ispunjavao ga je istovremeno jednom mješavinom ushićenosti i strahopoštovanja. S druge strane na brežuljku, vidjeo se divan dvorac od kojeg ga je dijelilo korito jedne *modre rijeke*. Iza dvorca rasprostirala se jedna divna dolina obasjana poslednjim zrakama zalazećeg sunca. Sa lijeve strane, tamno crveni horizont upozoravao je na skorašnji dolazak oluje.

Zadivljen a istovremeno i obuzet neodoljivom željom da stigne do dvorca, čovjek je odmah zaboravio na svoj zamor kao i sve one opasnosti kroz koje je do tada prošao.

“Kako da dođem do tamo?” pitao se.

Odjednom, začuo je jedan tihi *Glas* koji se javio negdje iz dubine njegovog srca. “Ova rijeka se jedino može preći plivajući”, rekao je *Glas*...” matica je snažna i brza a voda je ledeno hladna.”

Uprkos svemu tome, čovjek osjeća kako se u njemu naglo gomila neka nova snaga. Odlučno se baca u rijeku i počinje da pliva. Hladnoća ga je toliko paralizovala da skoro nije mogao da diše, međutim, uz pomoć nadljudske volje on uspijeva da se uz pomoć nekoliko snažnih zamaha domogne njene druge strane, gdje se uspinje na prvu stepenicu koja vodi ka dvorcu. Iznad njega su sada stajale još tri granitne stepenice, koje su mu se činile ogromnim. One su vodile do jednog ogromnog polukružnog pročelja kojeg su sa strane štitila dva tornja. Tu su bila i dvojna zatvorena vrata koja su vodila do njih.

Odjednom, iza čovjekovih leđa začulo se zaglušujuće zavijanje. Okrenuo se i ugledao kako se na proplanku, na kome je maloprije bio, pojavljuje čopor vukova. Mrak je bio skoro već pao, međutim još uvijek su se mogle vidjeti njihove svjetlucave izglednule oči.

Čovjek je u sebi ponovo začuo onaj *Glas*: “Sve u svemu, nisi ni rizikovao bogznakoliko, da si odbio da plivaš, sada bi te oni vukovi raskomadali.”

Užasnut pomišlju kako je u poslednji čas izbjegao zlu sudbinu, čovjek počinje da procjenjuje kako da napravi svoj sljedeći korak i samo što se uspravio, nebo kao da se prolomilo i na njega se obrušio snažan pljusak. Kamen ispod njega postao je sklizak što mu je onemogućilo da napreduje, međutim, ipak je na kraju uspio da se održi na nogama. Oluja je polako utihnula. Bio je sav moker, voda mu se cijedila sa glave i odijela na kamenu stepenicu, na kojoj je stajao.

“Nije to toliko bitno,” rekao mu je onaj *Glas*, “pa ionako si se već smočio kad si preplivavao rijeku.”

Noć je već bila pala a mladi mjesec se pojavio s njegove desne strane, tamo gdje je sunce već bilo zašlo.

“Dobar znak” – čuo je negdje iz dubine svog bića.

Čovjek se nasmijao. Sada je već zakoračio na treću stepenicu. Noge i ruke su mu već bile prilično izranjavane i samo što je uspio tu da se ispravi, osjetio je strahovit udar hladnog, polarnog vjetrova, koji skoro da ga je bacio unazad. Međutim, on se uhvati čvrsto za tlo, te za zid koji je ujedno bio dio četvrte stepenice, a onda je u njemu pronašao jedan procjep koji mu je poslužio kao zaklon od oluje.

“Nije to sve,” reče mu onaj *Glas*, “nemoj gubiti vrijeme skrivajući se tu, ta stepenica može u svakom momentu da pukne, pa će te onda zemlja progutati.”

Sav onaj otpor kojeg je pružio oluji, nije nimalo izmorio ovog čovjeka, čak kao da se njegova snaga sada udvostručila, tako da se on sada bez poteškoća penje na vrh četvrtog stepenika.

Kada se uspravio na noge, čuo je jednu trubu koja kao da svira na uzbunu. Iznenada mu je neki užaren vjetar udario u lice i kada je jedva nekako uspio da podigne pogled, imao je priliku da vidi kako u mraku ispred njega stoji neka svjetlucava figura. To je bio Gardijan, čuvar dvorca, obučen u oklop koji je blještao u mraku i sa isukanim mačem u svojoj desnoj ruci, čiji je vrh bio usmjeren prema došljaku.

“Ko si ti hodočasniče?” pitao je. “Iz kog razloga i u čije ime si prebrodio sve ove prepreke i uspeo se stepenicama raja?”

Obuzet osjećajem neizmjerne sreće, čovjek je polako ponovio svaku od riječi koje su stizale iz dubine njegovog srca. On osjeća kao da su te riječi postale sada njegove vlastite, te tako hrabro odgovara Gardijanu:

“Ja sam *Duša* u potrazi za božanskom srećom; jedna čestica koja želi da se ujedini sa Stvaralačkim Principom!”

“Tvoj odgovor je ispravan” – odgovara Gardijan. Vrata na tornju s desne strane se otvaraju. Gardijan vraća mač u korice, uzima čovjeka za ruku i prevodi ga preko praga otvorenih vrata...

~***~

Ova prethodna priča dočarava neke aspekte problematike prilaska *Putu*. Veoma bitno za razumjeti je sljedeće: *put je jednosmjerna cesta*. To podrazumjeva da kada se jednom krene *Putem*, svaki povratak nazad je zabranjen. Ovdje se ne radi ni o kakvoj naredbi ili principu koji dolazi iz vana, nego jednostavno o tome što svaki korak naprijed, koji se napravi na *Putu*, neopozivo mijenja unutrašnji sadržaj onoga koji je krenuo njime. Odatle proističe da će ta osoba postajati iz dana u dan sve čudnija i čudnija za svoju okolinu; a istovremeno će sve više i više gubiti interes za *vanjski* život, u kome je možda sve do juče

'aktivno' učestvovala. U očima čovjeka koji je krenuo putem, izgled stvari a pogotovo drugih bića, iz dana u dan će se mijenjati. Tako se on jednoga dana može zaprepastiti kad iza fasade nekih osoba, koje je sve do juče smatrao lijepim, počne da primjećuje određene životinjske crte. Kod sviju – ne, ali kod mnogih, - da.

(- "Šta vidiš?" reče Nikolaj Gogolj u jednom momentu mentalne bistrine. – "maglu... i njuške svinja...")

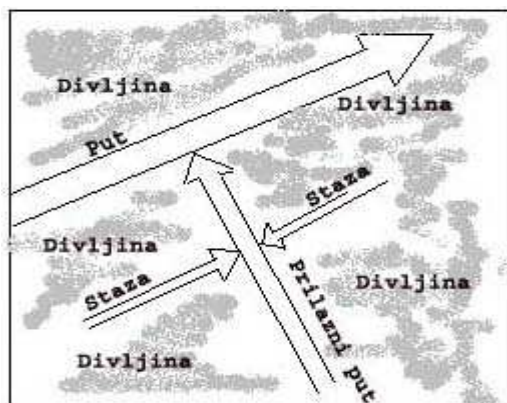
Što više čovjek napreduje *Putem*, utoliko se više pojačava i njegov osjećaj da postaje stranac. Tako se on može drugima učiniti dosadnim, nepodnošljivim, pa i odbojnim. (Nema proroka bez časti, osim na postojbini svojoj i u domu svojem).

Stoga oni koji žele da poduzmu ezoteričko istraživanje, prethodno moraju dobro da razmisle, tj. da odvažu sve faktore, prije nego što požure sa prelaskom *praga* ili *modre rijeke*.

Međutim, nije sve toliko crno. Nakon određenog perioda, čovjek će takođe primjetiti da neka lica, koja su mu se prije činila sasvim običnim, sada sijaju u njegovim očima nekim novim sjajem i ljepotom, jer njegov vid postaje izoštren i u stanju da vidi ono što se nalazi ispod ljudske fasade. Počinju nova i interesantna druženja s onima koji su takođe krenuli u istom pravcu, jer oni koji su krenuli ka istini vremenom postaju sve bliži i bliži jedni drugima.

~***~

Do sada smo pričali o Putu, kao da se on nalazi ispred naših vrata, a ono što mi trebamo da učinimo da bi se našli na njemu, to je samo da zakoračimo na njega. Međutim, to nije baš toliko jednostavno.

Nama prvo treba da postane jasno da je *vanjski život* jedna istinska *divljina*, u kojoj vladaju tzv. 'A' uticaji; ali da tu takođe postoji i jedan *Put* koji je označen 'B' uticajima. Takođe, bi trebali razumjeti da je taj *Put* poseban i da ne postoji put izvan tog puta. Ono što bi trebali shvatiti je i to da ovakvi kakvi smo sada, ne možemo se, tek tako, naći na tom *Putu*. Da bi dospjeli do Puta, mi moramo prvo da pronademo a onda da pratimo, - *Prilazni put*. To podrazumjeva da se mi trenutno ne nalazimo čak ni na tom *Prilaznom putu*, nego usred jedne – *Divljine*. Ono što sada možemo imati u ruci je samo jedna jedina karta – a to je naša *želja* da se domognemo *Putu*.

Ukoliko je ta naša *želja* stvarno iskrena, onda ćemo jednostavno lako uspjeti da pronađemo jednu *stazu* koja vodi do *Prilaznog puta*, uz pomoć koga ćemo, na kraju, da stignemo do *Put*a.

~***~

Kada čovjek krene u potragu za *Putom*, to obično znači da se u njemu samom nešto srušilo ili prelomilo. Zajedno sa tim ide i jedna duboka analiza svih svojih dosadašnjih ubjeđenja i moralnih vrijednosti, koje u očima tragaoca gube onu vrijednost koje im je on prije davao. To preispitivanje obično je isprovocirano nizom manje više nasilnih šokova ili trauma koje su dovele i do stvaranja negativnih emocija.

Tradicija ostavlja mogućnost da ne moraju svi da prođu kroz ovu tzv. fazu "bankrota" Ličnosti. Ovoga su pošteđeni samo oni ljudi koji se mogu nazvati *bezgrešnicima*, tj. koje život do tog momenta nije nimalo isprljao i koji se usljed pozitivnih životnih iskustava i emocija odlučuju na ezoterički rad, međutim, takvih osoba je danas veoma malo.

Za većinu drugih ljudi, uspjeh i radost, umjesto da ih probude, čine im upravo suprotno, bacaju ih u jedan duboki mentalni san. Sa ezoteričke tačke gledišta, nesretne okolnosti i traume, predstavljaju bolji temelj za ezoterički rad, nego sretne okolnosti. U svemu ovome, Tradicija od čovjeka traži da bude nadasve skroman, jer ta skromnost upravo predstavlja jedan zaklon koji će ga štititi od svih štetnih uticaja koji bi mogli usljediti kao rezultat njegovih uspjeha na unutrašnjem ili vanjskom planu. Međutim, u svom pokušavanju da bude ponizan ili skroman, čovjek mora da izbjegava sve ekstremnosti. Sve ima svoju mjeru. [*Čak i ljepota izvan svake mjere, može da izgleda izdeformisano.* (Filokalija; Isak Sirojski, I p.)]

Taj kolaps, kojeg čovjek doživi ima i svoju pozitivnu stranu. On tada počinje da gleda na stvari u drugačijem svjetlu. To može imati dvije dijametrično oprečne posljedice. Ukoliko je čovjek dovoljno jak i nepristrastan, onda on neće pognuti svoj pogled pred neumoljivom realnošću. On će imati dovoljno hrabrosti da se suoči sa stvarima onakvim kakve one jesu i prihvatiti sve konstatacije koje mu se odatle nameću, bez obzira koliko teško one bile prihvatljive. To bi takođe značilo da je on u tom momentu stupio na *stazu*, koja vodi prema *Prilaznom putu*.

U suprotnom slučaju, ukoliko je čovjek slab, onda će ga jedno takvo iskustvo učiniti još slabijim.

Ukoliko čovjek ne prihvati situaciju u kojoj se nalazi, pogotovo svoje unutrašnje stanje, upravo onako kako mu se ono čini, zahvaljujući kratkotrajnoj iluminaciji od strane svijesti *istinskog 'Ja'*, - ukoliko on uprkos svim dokazima, ostane tvrdoglav, pokušavajući da opravda svoju Ličnost štiteći je izvan svake logike i bez ikakvog istinskog opravdanja, onda se on okreće leđima *Prilaznom putu*, i tako baca samog sebe još dublje u *divljinu*.

Ponavljamo: niko, osim onih koji su bezgriješni, ne može prići *Prilaznom putu*, koji vodi do pravog *Put*a, ukoliko prethodno ne prođe kroz jedan *unutrašnji bankrot*, ili moralni kolaps.

~***~

Sada moramo naglasiti da će se svi oni koji krenu u potragu za *Putom*, veoma brzo suočiti sa cijelim nizom problema. Naravno, radi se o preprekama koje su rezultat dejstva *Generalnog Zakona*. Mnogi od tih problema mogu se izbjeći ukoliko tragalac zauzme pravilan stav od momenta kada kroči na *stazu* koja vodi ka *Prilaznom putu*.

Generalno govoreći, na tragaoca će se ustrijemiti upravo oni koji se nalaze u njegovoj neposrednoj blizini. Ta njihova negativna reakcija rezultat je dejstva *Generalnog Zakona*, koji kao što smo već rekli pokušava da održi čovjeka na svom mjestu. Kada on to nije u stanju da učini uz pomoć *Iluzije*, onda će pokušati da ostvari to na indirektan način, manipulišući one koji se nalaze u neposrednoj blizini tragaoca. To je tzv. "klasična situacija".

~***~

S druge strane, oni koji prođu kroz *moralni bankrot* i zakorače na *stazu*, postaju drugačiji od onih koji nastavljaju da žive u *Iluziji*. Zbog svega toga, tragaoc se počinje osjećati sve više i više izolovanim. Međutim, centar gravitacije njegovog interesovanja će se progresivno okretati ka ezoteričkom radu, što će ga na kraju potpuno apsorbovati.

U interesu tragaoca je da ne odaje drugima svoj novi stav, kojeg je zauzeo prema vanjskom životu. Ovaj "Svijet" će zauzeti neprijateljski odnos prema njemu, jer on ima jednu sasvim drugačiju svrhu, te mu ne odgovara da se ovakve tendencije pojedinaca prošire i na druge. Prije ili kasnije, osim u rijetkim izuzecima, doći će i taj dan kada će tragaoc biti izložen otvorenoj mržnji onih među kojima živi.

[Ako svijet na vas uzmrzi, znajte da mene omrznu prije vas. Kad bi ste bili od svijeta, onda bi svijet svoje ljubio; a kako niste od svijeta...zato mrzi na vas svijet. (Jovan XV 18-19)]

Što čovjek više napreduje sa svojim ezoteričkim radom, utoliko će on više postajati objektom mržnje.

[Nikakav prorok nije mio na svojoj postojbini (Luka IV 24)]

~***~

Oni koji kroče na *stazu*, mnogo prije nego što dostignu *Put*, moraju biti svjesni da se tu radi o jednom putovanju bez povratka. Tradicija kaže: *Put* ima samo jedan pravac. Svijet Istine je jedan *živi svijet* i on zaživljava u svakom onom ko ga je okusio, čak i ako on ne obraća pažnju na to. Znajući sve ovo, čovjek mora dobro razmisliti prije nego što stupi na *stazu* koja vodi ka *Putu*. Međutim, oni koji su već krenuli *stazom*, moraju se otarasiti svakog oklijevanja. Oni jedino što mogu, to je da budu čvrsti i istrajni. Nema okretanja unazad.

[Ni jedan nije pripravan za carstvo Božije koji metne ruku svoju na plug pa se obzire natrag (Luka IX 62)].

S obzirom da put vodi samo u jednom pravcu, odatle se spas može naći samo u onome što stoji ispred nas, a nikako u onome što je ostalo iza nas.

~***~

Čovjek ne smije misliti da će se samim tim što je on odlučno kročio na *stazu*, sve odjednom promijeniti oko njega i da će njegov život čudesno krenuti ispočetka. To što proučavanje ezoterike postaje jedan novi elemenat u njegovom životu, samim tim ne znači da će svi oni elementi koji su, sve do juče, spadali u dio njegove egzistencije, prekonoci nestati. Oni će još uvijek biti tu i u većini slučajeva, predstavljajući jednu smetnju u njegovom radu na ezoteričkom polju.

Stupajući na stazu, čovjek se podvrgava uticaju *Zakona Izuzetka* i započinje sa odupiranjem uticajima *Generalnog Zakona*.

Pobjeda nad "Svijetom" je ono što svako ko teži *istinskom Životu*, mora da ostvari.

Kada se određeni problem pravilno ustanovi, on će djelovati tako što će nam nagovijestiti načine i kako da ga riješimo. Frontalni napad na "A" uticaje mora se po svaku cijenu izbjegavati, jer bi to bilo analogno Don Kihotovom napadu na vjetrenjače. Hiljade i hiljade dobronamjernih ljudi je doživjelo propast jer su činili jednu te istu grešku. Vjerovali su da je nemoguće moguće. Ovaj "Svijet" je neuporedivo jači od svake izolovane individue, sve dok ona spada u kategoriju tzv. *vanjskog* čovjeka.

Da bi čovjek imao određene koristi od *Zakona Izuzetka*, on prvo mora da ostvari pobjedu nad samim sobom. On prvo mora da ovlada svojim unutrašnjim svijetom, da bi bio u stanju da nadvlada "Svijet", te tako izbjegne izvan uticaja *Generalnog Zakona*.

Sam princip ovog metoda je prilično jednostavan. Tu se moramo vratiti na onu Platonovu postavku koja kaže da se slično može primjetiti i razumjeti samo od strane sličnog. Imajući to u vidu, možemo reći da vanjski uticaji ne mogu drugačije da djeluju na neku individuu, osim uz pomoć posredovanja sličnih elemenata koji formiraju dio njenog unutrašnjeg svijeta; unutrašnji svijet čovjeka je takođe podložan uticajima "A" i "B" tipa.

Stalnim prikupljanjem "B" uticaja, u čovjeku se formira *magnetni centar*, koji na jedan određen način formira i jedan novi *centar svijesti*. Kako se centar gravitacije našeg interesovanja u životu postepeno pomijera prema ovom magnetnom centru, tako i pritisak *Generalnog Zakona* na nas sve više jača. "Duh" koji vlada "A" uticajima i nadzire aplikaciju ovog zakona iz vana, pokušava da djeluje na čovjeka uz pomoć svojih agenata; tj. "A" uticaja iz čovjekovog unutrašnjeg svijeta. Tako, savladavanjem "A" uticaja koji su dio našeg unutrašnjeg svijeta, mi istovremeno zatvaramo vrata i za sve "A" uticaje koji dopiru spolja. Jezikom Tradicije, to je izraženo ovako:

Zvijer mora biti ukroćena; i vuk preobraćen u povjerljivog psa čuvara.

U tom slučaju, *Generalni Zakon* neće više imati uticaja na tu individuu i ona će tada potpuno preći pod okrilje *Zakona Izuzetka*.

[Jer ide knez ovoga svijeta, i u meni nema ništa. (Jovan XIV 30)]

To je ujedno i stanje koje svako ko je u potrazi za *Putom*, mora da dostigne.

Ponavljamo: Uspostavljanjem kontrole i ovladavanjem nad "A" uticajima u svom unutrašnjem svijetu, čovjek izbjegava dejstvo istih uticaja koji dolaze iz vanjskog svijeta – što znači, on tako bježi iz kandži *Generalnog Zakona*.

Naravno, sve ovo je samo teoretski aspekt ove problematike, dok se kod praktičnog poduzimanja ovih radnji može javiti dosta individualnih varijacija i raznoraznih problema koje je skoro nemoguće klasifikovati u određene kategorije. Svako od nas je posebna individua i u skladu s tim, problemi na koje ćemo nailaziti često će imati individualnu prirodu. Na njih treba gledati kao na individualne lekcije koje su dizajnirane prema našim ličnim potrebama i karakteristikama. Svaki problem ima svoju objektivnu suštinu i veoma je bitno da razvijemo svoje sposobnosti kako bi mogli određeni problem da vidimo u njegovom istinskom svjetlu. Veoma mali broj ljudi je u stanju da gleda na neki problem na objektivni način.

Ukoliko poduzmemo određene mjere na osnovu našeg neobjektivnog viđenja nekog problema, sve su prilike da problem nećemo riješiti, nego ćemo ga samo iskomplikovati.

Svaki mjerni instrument ima određen stepen odstupanja od realnih vrijednosti, te da bi odredili njihovu pouzdanost mi moramo s vremena na vrijeme da vršimo tzv. kalibraciju, tj. da odredimo taj stepen odstupanja što na kraju uzimamo u obzir da bi došli do objektivnih rezultata.

Iluzija je upravo ono što uzrokuje odstupanje objektivnih parametara određenog problema, prilikom njegove percepcije od strane naše svijesti. Tako mi često imamo tendenciju da umjesto da pojednostavimo neku situaciju, mi je još više iskomplikujemo. Ukoliko uspijemo da vidimo određeni problem na ispravan način, u njegovom objektivnom svjetlu, onda će to rezutirati u njegovom pojednostavljenju i razbistrivanju situacije.

Da bi savladao "A" uticaje u svom unutrašnjem svijetu, čovjek prvo mora da promijeni svoj stav prema njima. Čovjek tipa 1, 2 ili 3, onakav kakav jeste, nema nikakvu moć nad činjenicama, mada on često misli da ima. Međutim, iako se te činjenice nalaze izvan njegove kontrole, stav koji on zauzima prema njima zavisiće samo od njega. Čovjek mora da preduzme svjesne napore da ispita činjenice. Tako će i svaki od onih koji se nalaze u potrazi za *Putom*, morati da poduzme jedno opsežno istraživanje moralnih vrijednosti u svom životu. To podrazumjeva i prosuđivanje situacije zajedno sa okruženjem u kojem se trenutno nalazi kao i jedno radikalno preispitivanje svojih odnosa s onima iz njegove blizine.

S obzirom da čovjekova moć rasuđivanja nema niti može u kratkom vremenu da ostvari svu potrebnu objektivnost, ovakvo jedno preispitivanje vrijednosti uzeće dosta vremena. Razvitak sposobnosti rasuđivanja zajedno sa sticanjem objektivnosti u direktnoj je vezi sa čovjekovim napretkom na ezoteričkom polju. Stoga se može reći da se ovaj proces preispitivanja u čovjeku treba da odigrava cijelo vrijeme. U nekim slučajevima, čovjek će se neprestano morati da vraća na neke od svojih problema, sve dok ne bude u stanju da ih sagleda u pravom, ili bar – objektivnijem svjetlu. Tako će doći i dan kada će on prestati da dramatiizuje određene činjenice ili da traži opravdanja za samog sebe. Svaki problem će se pojaviti pred njim u svom istinskom, objektivnom obliku, onakav kakav on stvarno jeste. U istom tom momentu, pojaviće se i objektivna, pravilna i pravedna rješenja, mada u mnogim slučajevima, ona mogu da budu i veoma bolna. Razlog za to je većinom to što ta rješenja u sebi sadrže put prema Istini, a ona je jedino ono što čovjeka može osloboditi.

Ta revizija naših moralnih vrijednosti mora neprestano da se sprovodi na principu nelaganja samog sebe. Između ostalog, tako možemo steći i prilično jasnu sliku koliko nas je ovaj život do sada uprljao.

Mašinerija "A" uticaja koja upravlja čovjekom u momentu kada se on odluči da krene u potragu za *Putom*, mnogo je jača od njegove odbrambene moći. Imajući ovo na umu, mi moramo da napravimo jednu određenu psihološku strategiju ponašanja, kako prema samom sebi, tako i prema vanjskom svijetu, da bi kompenzirali ovaj nedostatak snage, odnosno, energije. Ne smijemo zaboraviti da je čovjek tipa 1, 2 ili 3, bez obzira na to što se on čini jakim u *vanjskom* svijetu, sa ezoteričke ili objektivne tačke gledišta, - veoma slab. Sve u njemu je ograničeno.

Odatle proizilazi i jedno od glavnih pravila – on mora raditi u tišini, koliko god je to moguće, tako da ne bi privlačio na sebe pažnju, a time i pritisak okoline.

U svakom drugom slučaju, on će biti izgubljen, jer će reakcija "Svijeta" na njega biti ekstremno jaka. Ono što on mora da uradi, to je da ovlada "A" uticajima koji su dio njegovog unutrašnjeg svijeta. Kada "knez ovoga svijeta ne bude imao/nalazio ništa u njemu", onda će mu on moći da mahne i kaže – zbogom.

Ponavljamo: ovo je samo moguće kad čovjek radi tiho, bez privlačenja pažnje "duhova-čuvara" *Generalnog Zakona* i onih snaga u životu, koje se neprijateljski odnose prema svakome ko uporno traga za Istinom.

Postoje dva načina kako se to može ostvariti. Prvi je da čovjek pronade utočište u kome se fizički može zakloniti od uticaja "Svijeta". To je upravo razlog za postojanje tzv. hermetičkog ili monaškog života. Međutim, danas je veoma malo onih koji su u stanju da si tako nešto obezbijede, tako da će većina tragaoca ipak morati da poduzme ezoterički rad u svijetu u kome živi.

Drugi način podrazumijeva izgradnju jednog zaklona u unutrašnjosti samog tragaoca. To tragaoc mora sam da učini. Tradicija kaže: - čovjek mora da izgradi jedan *kavez* u samom sebi. Taj *kavez* se mora graditi uz pomoć veza i uputstava od strane svih unutrašnjih centara, te mora biti dovoljno čvrst da bi mogao uspješno da odoli svakoj pobuni *malih* 'Ja', pojedinačnoj ili grupnoj.

Za ovu izgradnju treba dosta vremena. Da bi ovaj *kavez* uspješno igrao svoju ulogu jednog *upravnog organa*, on mora stalno da se proširuje, popravlja, renovira i uljepšava. Naravno, u ovom pojmu lako prepoznamo onaj *magnetni centar*, novi centar svijesti koji, kako polagano raste, tako i preuzima kontrolu nad ona tri niža centra, te tako nad njima uspostavlja jedan apsolutni autoritet. Sve ovo traži dosta rada, truda i upornosti.

Tradicija takođe kaže: - onaj koji se prihvati ezoteričkog rada, uveliko će si olakašati posao ukoliko uspije da razmišlje o tome non-stop. (Kao kad razmišljamo o voljenoj osobi)

Čovjek mora da uloži maksimalan napor kako bi osnovao svoje prebivalište u tom *kavezu*. To podrazumijeva da on mora dovesti sebe ne samo u jedno stanje *stalnog prisustva*, nego i u stanje *prisustva u samom sebi*, što nije jedna te ista stvar. Razlika između to dvoje je veoma bitna. *Prisustvo* je u vezi sa svijesti 'Ja', dok je *prisustvo u sebi*, u vezi sa svijesti od – *JA JESAM*.

Kada se čovjek 'utopi', te u vezi s tim, zaboravi na sebe samog, on onda biva ponesen od strane mentalnih struja koje prolaze kroz njega, međutim, on tada toga nije svjestan; misli da nešto čini, dok je u stvarnosti samo *zanesen*, odnosno, uronjen u jedan mentalni san. Tek kad vježbom nuči da se otriježni, i da održava tu svoju trezvenost, tj. kad postane – *prisutan*, onda će biti i u stanju da odredi razliku između *zanesenosti* i *trezvenosti*.

I to je sve. On će i dalje s vremena na vrijeme da se *zanosi*, međutim, on će takođe biti u stanju da se koncentriše na pojam *JA JESAM*. Čineći to, on će tako napraviti prvi korak u svom vezivanju za nešto što je trajno, s nečega što je privremeno.

Uz pomoć formule: *JA JESAM*, čovjek po prvi put ulaže određen napor u suprostavljanju mnogobrojnim mentalnim strujama koje ga *zanose* i za koje on ne predstavlja ništa drugo do jednu igračku.

Sve ovo podrazumijeva jedan svjestan trud kojeg čovjek ulaže u početku izgradnje svog *kaveza*, koji će u budućnosti postati njegov *komandni centar*.

~***~

Kada u sebi sagradi taj *kavez*, čovjek mora paziti da u njega ne prodiru bilo kakvi "A" uticaji. *Kavez* će postati za njega jedno sveto utočište i samo uticajima tipa B-C-D ili E, biće dozvoljen ulaz u njega. Međutim, izvan *kaveza*, u njegovom unutrašnjem svijetu, dugo vremena i dalje će nastavljati da bjesne "A" uticaji, kao rezultat dejstva vanjskih sila. Za to vrijeme čovjek će se sklanjati u to svoje utočište i činiti sve što je u njegovoj moći da ga konsoliduje i napravi od njega svoj *komandni centar*. Uslov za to će biti da se u njega ne puštaju "A" uticaji.

Naravno, da bi se uopšte došlo do te faze, čovjek mora naučiti kako da prepozna te "A" uticaje. U nekim slučajevima to će biti prilično lako, međutim, stvar postaje mnogo teža kada se *Generalni Zakon* počne da manifestuje u obliku *iskušenja*, (koja tada često znaju da budu i 'šarmantne' prirode). U ovom svom obliku, "A" uticaji mogu da se pojavljuju u cijelom jednom spektru varijacija, zavođenje, novac, žene, ambicije... Ukoliko im uspijemo da odolimo, onda ta iskušanja uzimaju sve prefinjenije oblike koji su često paralelni ili moglo bi se reći, veoma slični "B" uticajima. Ti oblici mogu da variraju u nedogled i često su karakteristični za individualne slučajeve. Tako čovjeka na emocionalnom planu mogu naglo da zapahnu uzvišene ideje pune strasti, milosrđa i plemenitosti. Na intelektualnom planu često se javlja koncept "podrazumijevajućih prednosti koje proističu kao rezultat proučavanja ezoterike".

Oni "A" uticaji koji su maskirani u "B" uticaje, moraju se razotkriti aktivnim korištenjem razboritosti i jedan čvrst i nedvosmislen stav mora se zauzeti prema njima.

~***~

Već smo konstatovali da uprkos svoj svojoj odlučnosti u potrazi za *Putom*, mi i dalje živimo među "A" uticajima, koji i dalje nastavljaju da stvaraju raznorazne *okolnosti* u našim životima. Međutim, od sada, pa nadalje, naš odnos prema njima počinje da se mijenja. Prvo smo se trudili da ovladamo jednom grupom tih uticaja u sebi, uz pomoć identifikacije sa drugom grupom. Sada, smješteni u *kavezu* koji je ispunjen samo "B" uticajima i osnaženi našom novom formulom *JA JESAM*, naš stav prema "A" uticajima dobija jedan

novi aspekt. Oni u svakom slučaju i dalje ostaju u polju našeg djelovanja, međutim, mi se sada nećemo upuštati u direktan obračun s njima. Od sada, mi ćemo se ponašati kao agenti koji zastupaju, odnosno, rade za "B" uticaje. Mi ćemo raditi za njihov račun i zastupati njihove interese.

Prelazak iz jednog stanja u drugo, ne može se obaviti bez jednog svjesnog napora, bez rada i bez borbe.

Čovjek koji je danas odlučio da stupi na *stazu* u potrazi za *Putom*, u principu je postao drugi čovjek, mada on u suštini ostaje slabašan i ranjiv kao što je juče bio. Znači, u takvom stanju on nije sposoban da se direktno uhvati u koštac sa *Generalnim Zakonom*. To je nemoguće. On prvo mora da prikupi dovoljno snage. Stoga je veoma bitno da on sve to radi tiho, kako ne bi privlačio pažnju.

Čovjek mora da *dobije na vremenu* i tako odloži, koliko god je to moguće, reakciju *Generalnog Zakona*.

Moramo biti svjesni toga da nas naš unutrašnji kavez neće moći zaštititi od svakog zla kojem će nas *Generalni Zakon* pokušati da izloži. Nevolje će biti neminovne.

[U svijetu ćete imati nevolju; ali ne bojte se, jer ja nadvladah svijet. (Jovan XVI 33)]

Tragaoc će morati da smogne dovoljno snage kako bi se suprotstavio svemu tome.

On će to ostvariti uz pomoć određene *ezoteričke strategije*. Taktika se sastoji u sljedećem: čovjek mora nastaviti da živi u istim uslovima kao i juče; ali umjesto *stapanja* sa vještačkim životom, kojeg on greškom podrazumijeva pod realnošću, on mora paziti da ostane izvan njega što je moguće duže a isto tako i osloboditi se od tzv. *unutrašnjeg razmatranja*, dok će se istovremeno morati da služi tzv. *vanjskim razmatranjem*.

Unutrašnje razmatranje i *stapanje* su direktne posljedice čovjekove stalne *omamljenosti* što dovodi do toga da on stalno zaboravlja samog sebe. Ta *omamljenost*, koja je nastala kao posljedica "Adamovog grijeha" napravila je od adamičnog čovjeka jedan objekat, - dok je on, prije toga, po svojoj božanskoj prirodi bio – subjekat. Padom sa jednog višeg nivoa postojanja, adamički čovjek se našao u sferi uticaja *Generalnog Zakona*, od kojeg on sada pokušava da se oslobodi.

Vanjsko razmatranje podrazumijeva svjesne napore u razlikovanju, prosuđivanju i jednoj stalnoj pažnji, što je normalno izvan ljudskih sposobnosti, jer su čovjekove reakcije po svojoj prirodi mehaničkog tipa. To *razmatranje* nije moguće sve dok čovjek ne uloži dovoljan trud da bude *prisutan u samom sebi*. Savjesnim vježbanjem *prisustva u samom sebi* i daljim razvijanjem tog stanja, onaj koji se nalazi u potrazi za *Putom*, imaće dvostruku korist. Prvo, sam taj trud uložen u ostvarenje stanja *prisustva u samom sebi* ubrzava čovjekovo kretanje prema Putu, uz pomoć praćenja sljedeće sekvence: *prisustvo u samom sebi* – *vanjsko razmatranje* – *prisustvo u samom sebi*, što kasnije dobija tendenciju da se samo-održava.

U drugu ruku, ovom vježbom se ujedno gradi i onaj *zaklon*, kojeg smo ranije pominjali, koji nas štiti od uticaja *Generalnog Zakona* (čija se uloga ovdje može porediti sa onom ulogom koju ima i gravitacija).

Vanjsko razmatranje mora se odigravati u obliku jedne igre. Čovjek koji se kreće prema Putu mora razumjeti da on više ne može učestvovati u životu sa onom vrstom entuzijazma kakvog je nekad imao i da sada mora da postane oprezan i obazriv, ukoliko ne želi da bude zgažen od strane onih slijepih sila koje djeluju u vidu "A" uticaja. Sada, čovjek ne može više da vodi svoj život kao prije, on sada mora da ga *igra* uz pomoć jednog svjesnog napora uloženog u *vanjsko razmatranje*. On sada mora da *igra* svoju *ulogu* u životu.

Svaki čovjek je rođen da odigra jednu predodređenu ulogu u životu, međutim, malo je onih kojima to pođe za rukom. Čovjek uvijek daje prednost svom rezonovanju i prosuđivanju, a to njegovo rezonovanje i prosuđivanje je uvijek deformisano usljed življenja života u lažima. Tako on, za svog života, rijetko kada pridaje neku ozbiljniju pažnju onom tihom *unutrašnjem glasu*.

Na kraju, čovjek falsifikuje i iskrivi tu svoju ulogu koju je trebao da odigra. On ne samo da zaboravlja tu svoju ulogu, on zaboravlja čak i to da scena u kojoj igra nema nikakve veze sa istinskim životom. (na temu [životnog filma](#) ćemo kasnije pokušati reći nešto više)

Za sada je bitno razumjeti sljedeće: od momenta kada stupi na stazu i počne da se njome kreće, čovjek mora da se drži principa – 'Hrani krokodila, da te ne bi pojeo'.

Figurativno rečeno sve ovo se može shvatiti i kao jedna igra u kojoj se igrač mora ponašati tako kao da su sva pravila izokrenuta; što znači, oni koji pobjeđuju, u stvarnosti – gube, oni koji gube – pobjeđuju.

~***~

Čovjek nadasve mora kultivisati u sebi *smirenost*, ponašajući se istovremeno tako kao da je i on *utopljen* (u lažnom životu). Iz već poznatih razloga, on će težiti tome da se *čini* kao i svi drugi, ali samo da se *čini*, a ne i da *bude*.

Skriven iza zidova svog kaveza, pročišćen od svih tragova 'A' uticaja, on će uskoro biti u stanju ne samo da razumije nego i da izmjeri koliko je ogromna razdaljina između ova dva pojma.

Igrajući tu svoju ulogu na ovaj način, čovjek će se ponekad toliko uživjeti u nju, da će opet povjerovati da je scena u kojoj se igra odvija stvarna, te će se *utopiti* u nju, što je praktično neminovno i toga se ne treba plašiti. To će se većinom događati u onim periodima intervala (između nota) i u svemu tome je bitno da čovjek to uvidi na vrijeme i onda da se vrati nazad i nastavi sa svojom igrom, kao da se ništa ozbiljno ili opasno nije dogodilo. Tako se nastavlja ona nevidljiva bitka koja ga vodi ka *Putu*.

Međutim, ovdje moramo biti na oprezu da ne padnemo u zamku. Sama pravila igre i zaboravljanje prošlosti utičnu na to da sami sebi lako možemo da opravdavamo sve svoje slabosti i padove. Ovo ne važi samo za one naše padove do kojih dolazi za vrijeme *nevidljive bitke*, nego i kod slučajeva kada pokušavamo da dođemo do nekog kompromisa sa samim sobom, kako bi opravdali naše tjelesne, seksualne i druge prohtjeve, naše ambicije ili neke druge koristi.

"To je nešto što je jače od mene" – nije nikakav izgovor za onoga koji teži da stigne do *Putu*.

~***~

Sada vjerovatno već možemo razumjeti koliko je bitno to - da čovjek koji je stupio na *stazu*, odmah prestane da laže samog sebe. Ukoliko mu to ne pođe za rukom, onda on neće biti u stanju da sagradi u sebi onaj *kavez*. Čak i ako uspije da ga sagradi, njegovi zidovi će popustiti čim ovaj prvi put pokuša da prevari samog sebe. Hipokrizija prema samom sebi, sada već postaje neoprostiva. Druga, veoma bitna stvar, je ta da čovjek prestane i sa tzv. beskorisnim lažima, tj. nepotrebnim laganjem drugih, jer takve laži u suštini nemaju nikakvu pozitivnu svrhu. Tom vrstom laganja čovjek samo gubi onu finu energiju koja mi je prijeko potrebna za napredovanje u njegovoj potrazi za *Putom*.

~***~

Mi sada živimo u jednom veličanstvenom vremenu. Jezikom Tradicije rečeno, ušli smo u eru koja se označava znakom poznatim kao – *misterija Ostvarenja*. U ovom periodu ćemo kao čovječanstvo, zajedno sa ovom planetom, uspjeti da pređemo na jedan [viši nivo postojanja](#); ili ćemo završiti u - ambisu.

U ovom drugom slučaju, sa eksperimentom će se morati krenuti ponovo iz početka. Čini se da ezoterički rad kojeg je čovjek uložio u samog sebe neće ni u kom slučaju biti nepovratno izgubljen, jer “sve svoje uvijek nosimo sa sobom”.

[koji ore, treba u nadanju da ore. (I Korinćanima, IX 10)]

Mi živimo u jednom svijetu kojim upravljaju laži. Laganje i potkradanje su dominantne crte ljudskog karaktera, bez obzira o kojoj nacionalnoj, vjerskoj, rasnoj grupi ili staležu da govorimo.

Čovjek laže zato što u svijetu koji je upravljani od strane laži, drugačije nije ni moguće. Čak bi se moglo reći da se napretkom naše civilizacije povećava i potreba za laganjem. Istovremeno, mi živimo i u zoni ‘jednog’ lažnog boga, koji nam se kroz istoriju predstavljao pod raznim imenima.

[Vaš je otac đavo; i slasti oca svojega hoćete činiti: on je krvnik ljudski od početka, i ne stoji na istini; jer nema istine u njemu; kad govori laž, svoje govori: jer je laža i otac laži. (Jovan, VIII 44)].

Ipak, tamo negdje duboko u sebi većina ljudi osjeća da nebi trebali lagati. Tu se često radi o jednoj refleksiji tzv. pre-adamične svijesti ili nostalgije za vremenima kada smo živjeli na jednoj višoj ravni postojanja, gdje laži nisu ljudima bile potrebne.

Čovjek, poistovijećen sa svojom Ličnošću, ima tendenciju da misli kako će lažima moći sebi da osigura mnogo povoljniju poziciju u ovom životu. Međutim, često se zaboravlja da laži obavezuju, kad se jednom prozbore.

[Jer nema ništa tajno, što neće biti javno; niti ima što sakriveno što neće izaći na vidjelo. (Marko IV 22)]

Hipokrizija je najpodmukliji oblik laži. Postoje različiti aspekti ovog problema:

- laganje drugih
- laganje samog sebe
- korisne laži
- beskorisne laži
- hipokrizija
- integralne laži

Integralno laganje je karakteristika onih ljudi koji imaju potrebu da lažu i varaju cijelo vrijeme ili kad god im se za tako nešto ukaze prilika, te na kraju počnu da vjeruju svoje vlastite laži i tako izgube osjećaj za istinu. Hipokrizija i integralno laganje su dva slučaja koje je najteže liječiti.

Čovjek mora uložiti znatne napore kako bi se riješio potrebe za laganjem a pogotovo navike. Oni kojima to ne pođe za rukom, ne mogu očekivati nikakve znatne rezultate u svom ezoteričkom radu. Istina ne trpi laži u svojoj blizini. Mi moramo biti čistog srca i žedni pravde. Kad čovjek postane 'unutrašnji čovjek', onda mu ovo što je ovdje rečeno, neće biti nimalo nepoznato:

[Ne lažite jedan drugoga; svucite staroga čovjeka s djelima njegovijem; i obucite novoga, koji se obnavlja za poznanje, po obličju onoga koji ga je sazdao. (Kol. III 9-10)]

Radi se o jednom putu istinske Ljubavi. Šta je to istinska Ljubav?

[Ljubav dugo trpi, milokrvna je; ljubav ne zavidi; ljubav se ne veliča, ne nadima se, ne čini što ne valja, ne traži svoje, ne srdi se, ne misli o zlu, ne raduje se nepravdi, a raduje se istini, sve snosi, sve vjeruje, svemu se nada, sve trpi. Ljubav nikada ne prestaje, a proroštvo ako će i prestati, jezici ako će umuknuti, razuma ako će nestati. (Kor. XIII 4-8)]

Onaj koji dosegne (istinsku) Ljubav neće više biti u stanju da laže.

~***~

Svi oni koji odlučno stupe na stazu u nadi da će stići do *Puti*, moraju razumjeti važnost problema laganja. Bitka protiv laganja je duga i iscrpljujuća. To je prvenstveno jedna bitka protiv nas samih, protiv naših spontanijih tendencija i protiv mehaničnosti koja nas stalno navodi na laganje.

Beskorisne laži su mnogo manje štetne od laganja samog sebe, te ih je stoga lakše savladati i eliminisati.

Laganje samog sebe je veoma opasno, jer se tu često radi o veoma prefinjenim lažima koje je veoma teško prepoznati. Da bi se uspjelo izaći na kraj s ovom vrstom laganja, potrebna je jedna stalna *pažnja* u kombinaciji sa *prisustvom u samom sebi*.

Laganje drugih je mnogo lakše za kontrolisati. Potrebno je samo obratiti malo više pažnje na ono što nam izlazi iz usta. U momentu kada nam se laž nađe na vrh jezika, potrebno je da uložimo samo malo dodatnog truda u obliku pojačane pažnje i tako ćemo je spriječiti da sklizne u konverzaciju.

Preporučuje se da se u bitku za Istinu krene upravo od tačke obračunavanja sa ovom vrstom laganja.

Mi imamo mnogo ličnih stavova, principa i uvjerenja koji nisu ništa drugo do podmukle i vješto zamaskirane laži. Jedna neprestana analiza i preispitivanje, jedini je način na koji se možemo otarasiti ovih naših duboko ukorijenjenih laži.

Jedan od primjera laganja samog sebe je i kada se čovjek nađe u bračnoj vezi koja ne funkcioniše, dok on uporno pokušava da racionalizuje stvar i nalazi bezbroj opravdanja za situaciju u kojoj se nalazi. Svaki pokušaj održavanja takvih veza može da ima veoma ružne konsekvence. U vezi s nekim aspektima ove problematike, bitno je razumjeti koncept "*polarnih bića*", o čemu ćemo govoriti kasnije.

Čovjek koji počne s borbom protiv laganja samog sebe mora biti svjestan da bi njene posljedice mogle da podrazumijevaju rušenje nekih ili svih njegovih najviših "životnih vrijednosti ili principa". Međutim, to se događa i kod nekih koji nikad nisu imali priliku da poduzmu bilo kakvu vrstu ezoteričkog rada, te ih upravo to nagoni da krenu u potragu za vrijednostima koje su mnogo čvršće, stabilnije i trajnije.

Tako se opet vraćamo na onu konstataciju da istinski ezoterički rad može da počne tek onda kada čovjek doživi, odnosno, prođe kroz jedno opšte bankrotstvo i kad odbaci sve svoje dotadašnje bogove i svetinje.

~***~

Objektivni rezultati u ezoteričkom radu mogu se dobiti tek onda kada čovjek prestane da laže samog sebe. To je ujedno i razlog zašto ovoliko naglašavamo važnost izlječenja od ove duboko ukorijenjene čovjekove navike. Zajedno sa napretkom u tom radu na samom sebi, čovjekovi lijepi snovi nestaju jedan za drugim. On će ponekad žaliti za njima, međutim, ono što će istovremeno početi da se sve više pojavljuje, to je – istina i osjećaj slobode; [I poznaćete istinu, i istina će vas izbaviti. (Jovan, VIII 32)]

Tokom ove operacije unutrašnjeg pročišćenja, koliko god ona da bila bolna, tragaoc će imati sve jači i jači osjećaj duboke zahvalnosti za svoje oslobođenje od ovog apsurdnog ropstva koje ga je napravilo objektom u odnosu na izmišljena ljudska prava i slobode. Tako, tragaoc ponovo postaje jedan subjekat, što mu po božanskom pravu i pripada. Nakon što dosegne određen stepen svog unutrašnjeg oslobođenja, čovjek će razumjeti punu vrijednost magične moći *slobode*.

~***~

Ostvarenje unutarnje slobode je uslov za uspjeh u ezoteričkom radu. To čovjeku onda omogućava da može objektivno pratiti rad svoji nižih centara. Ta opservacija se odvija iz *magnetnog centra*, koji ujedno predstavlja i njegov "komandni toranj"; ili centar za navigaciju. To je, kako smo već rekli, jedna oblast gdje vladaju 'B' uticaji, koja nam na kraju krajeva omogućava nepristrasnu opservaciju i rasuđivanje.

Kad se naš unutrašnji svijet dovoljno pročisti penetracijom 'B' uticaja ili zrakama 'Kosmičkog Sunca'; kada je naš unutrašnji *kavez* potpuno formiran i pretvoren u jedan *komandni centar*, kada prestanemo da lažemo sami sebe, kakav stav onda treba da zauzmemo prema drugim ljudima?

Čovjek koji doživi osjećaj unutrašnje slobode i radost nakon svake pobjede nad samim sobom, čovjek koji nadvlada potrebe *vanjskih* ljudi, on u svakom slučaju ima potrebu da podijeli ta svoja iskustva sa ljudima oko sebe.

Stav Tradicije je čvrst i nedvosmislen: - Ne pričaj o tome.

Međutim, sve u određenim granicama, jer čovjek mora da kaže ono što treba da bude rečeno, kad treba da bude rečeno i kome treba da bude rečeno. Iskrena otvorenost u razgovoru na temu ezoterike preporučuje se kada o ovim stvarima razgovaramo s ljudima koji su sami takođe poduzeli određene korake na ezoteričkom polju.

U svakom drugom slučaju možemo se samo dovesti u opasnost ili nepotrebno gubiti energiju pokušavajući objasniti nekome nešto, koga ta tematika u suštini ne interesuje ili nije u stanju razumjeti o čemu pričamo.

[Ne dajte svetinje psima; niti mećite bisera svojega pred svinje, da ga ne pogaze nogama svojim, i vrativši se ne rastrgnu vas. (Mateja VII 6)]

Sam princip "nepričanja o tome" nije obavezan tokom cijelog ezoteričkog rada, nego samo na njegovom početku. Kasnije, čovjek će sam biti u stanju da odredi s kim, o čemu i kad može ili treba da priča.

~***~

Da bi mogli božanskoj sili da se manifestuje kroz nas, mi sa svoje strane moramo uložiti određeni trud.

[Evo stojim na vratima i kucam: ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njima, i on sa mnom. (Otkr., III 20)]

Božanska sila je uvijek tu i ona pokušava da dopre do nas. Na nama je da li ćemo "čuti njen glas" i "otvoriti joj vrata". Ukoliko je ne čujemo i ne otvorimo joj vrata, ona neće biti u stanju da se manifestuje u nama.

Svaki čovjek može čuti njen glas. Ukoliko ga čuje, 'B' uticaji ce početi prožimati njegovo biće i naseljavati se u njemu.

Postoje četiri uslova koje čovjek mora ispuniti da bi se upustio u potragu za *Putom*:

- strastvena želja da se stigne do njega
- razboritost/pronicljivost
- čelična disciplina
- inicijativa

Naravno, bez ispunjenja prvog uslova, iluzorno bi bilo bilo šta pokušavati u vezi sa ezoteričkim radom.

Međutim, kad čovjek već ima tu želju, on onda mora da razvije svoju *pronicljivost* do krajnjih granica i po svaku cijenu.

Moramo ponovo da naglasimo da živimo u svijetu poznatom kao *Mixtus Orbis*, gdje su istinske i imaginativne činjenice i fenomeni savršeno izmješani, odnosno, nerasplesivo isprepleteni. Teškoću u njihovom razdvajanju čini to što - ono što je *zamišljeno* liči na *istinsko*, na sličan način kao što pozadina ogledala odražava ono što je prezentirano s njegove čelne strane. Kada smo okruženi ogledalima, mi veoma lako gubimo osjećaj za to šta je stvarno istinsko a šta nije.

Matematičkim jezikom ovo se može izraziti sljedećom jednačinom:

$$N = I\sqrt{-1}$$

gdje je N – nestvarno, jednako I – istinskom, pomnoženim sa jednim zamišljenim brojem, kvadratnim korijenom od minus jedan. Sposobnost prepoznavanja $\sqrt{-1}$, gdje god da se on nalazio, smatra se ovladavanjem sposobnošću *pronicljivosti*.

Iako je Nestvarno po svom izgledu veoma blizu Stvarnom, kao što je to slučaj sa ogledalima, između njih uvijek postoji razlika, jer tu dolazi do obrtanja slike u odnosu na stvarni objekat – ovo važi za sve što proističe iz nestvarnog a nama daje priliku da mi to primjetimo, odredimo, odnosno, - prepoznamo.

'A' uticaji, među kojima mi živimo, po svojoj prirodi su nestvarni, međutim, oni mogu da proizvedu stvarne efekte, odnosno, posljedice. To je upravo ono što se stvarno događa u životu. Tako nas npr. strah od nekog zamišljenog događaja može navesti na to da poduzimamo određene mjere zaštite.

Postoje dva praktična metoda za razvijanje sposobnosti pronicljivosti, koje preporučuje Tradicija. Svaki od njih je pogodan za jedan od dva tipa čovjeka, koji su danas najviše zastupljeni u ovoj našoj današnjoj civilizaciji.

- *Negativna metoda* – ili metoda isključivanja, preporučuje se za čovjeka br. 3 (intelektualni tip).

- *Pozitivna metoda* – metoda unutrašnje integracije, preporučuje se za čovjeka br. 2 (emotivni tip).

Čovjek br. 3 ima tendenciju da ne vjeruje. On je više skeptične prirode – i on teži da podvrgava jednoj kritičkoj analizi sve činjenice i probleme s kojima se suočava u svom životu. Centar gravitacije njegovog mentalnog života je u intelektualnoj aktivnosti. *Negativna metoda* uzima ovo u obzir. Tako, posmatrajući kretanja u unutrašnjem životu, ona poduzima jednu njihovu kritičku i nepristrasnu analizu. Radi se o opservaciji pojavljivanja i gubljenja *malih 'Ja'* ili cijelih grupa sačinjenih od tih *malih 'Ja'*, i u njihovom prepoznavanju što kasnije vodi ka shvatanju da se tu radi o jednom *'Ne-Ja'*. Nadalje, određen trud mora da se uloži kako se čovjek ne bi identifikovao s njima.

Tako, malo po malo, on raspoznaje i izbacuje sve ono što ne indicira, odnosno, nema tendenciju trajnog i stabilnog postojanja u strujama njegovog mentalnog života. Kada se ovakve konstatacije stalno ponavljaju na jedan kontrolisan način, posmatrač će primjetiti da određeni elementi imaju trajnu i stabilnu prirodu, te se kao takvi ne mogu podvrgavati principu objektivnog isključivanja: on će se onda naći relativno blizu praga svog *istinskog 'Ja'*.

Ova metoda ne traži od čovjeka nikakve ideale i vjerovanja.

Jedina opasnost ove metode je u tome što ona traži od čovjeka jednu potpunu nepristrasnost prilikom tih njegovih posmatranja, iz kojih će on kasnije sam izvlačiti zaključke.

Ukoliko čovjek ne uspije da bude nepristrasan u svemu ovome, onda mu prijete opasnost da zapadne u iluziju dublje nego što se u njoj prethodno nalazio. Tako će se on naći u situaciji koja je gora od one prijašnje, i ne samo to, uspostavljene veze između njegovih centara mogu popucati i ako njegov magnetni centar nije dovoljno jak da preuzme kontrolu nad njima, onda će čovjek postati nemoralan i opasan, kako za sebe samog, tako i za druge.

[A kad nečisti duh izađe iz čovjeka, ide kroz bezvodna mjesta tražeći pokoja, i ne nađe ga. Onda reče: da se vratim u dom svoj otkuda sam izašao; i došavši nađe ga praznog, pometenog i ukrašenog. Tada otide i uzme sa sobom sedam drugih duhova gorijeh od sebe, i ušavši žive ondje; i bude potonje gore čovjeku onome od prvoga. (Mateja, XII 43-45, Luka, XI 24-26)]

Druga, *pozitivna metoda*, odnosi se na čovjeka čiji se centar gravitacije mentalnog života nalazi u njegovom srcu. Taj čovjek ima neki svoj ideal i pokušava da ga ostvari. On će u tom slučaju morati da sastavi, odnosno, pridruži sve elemente u njegovoj Ličnosti koji u sebi sadrže sjemenje tog ideala. Ova metoda je suprotna od prošle po tome što se ovdje ne radi ni o kakvom isključivanju nestabilnih elemenata, nego o sintezi onih elemenata koji imaju određene karakteristike.

Ni ova metoda nije bezopasna. Opasnost se ovdje nalazi u odabiranju pravog ideala. Ukoliko to nije učinjeno sa jednom dubokom iskrenošću prema samom sebi, onda u čovjeku dolazi do podijeljenosti i pucanja unutrašnjih veza, što na kraju može završiti rascjepom u Ličnosti.

Nepristrasnost i iskrenost prema samom sebi su dva ključna pojma u svemu ovome.

Još jedna stvar koja nas često dovodi do zabune je ta što mnogi od nas misle da je teoretsko znanje o svemu ovome sasvim dovoljno, da bi čovjek mogao napredovati. Naravno, tu se radi o jednoj velikoj zabludi.

U realnosti, ezoterički rad zahtjeva jedno neprestano ulaganje napora u analizu i sintezu, kako bi se konsolidovalo svako zrno uspjeha kojeg smo skupili na našem maršu prema *Putu*, ili na *Putu*.

Utjecaji kojima nas život neprestano izlaže su izmješani i uzurpirani. Mi posjedujemo određene sposobnosti i jednu određenu slobodu djelovanja, kako bi mogli birati između njih. Mi takođe posjedujemo jednu silu koja nam može omogućiti da radimo na tom izboru. Ta sila se zove – *pažnja*.

Pažnja je jedini kapital kojeg mi posjedujemo. Međutim, mi ga možemo koristiti na ispravan ili pogrešan način. U mnogim slučajevima, moglo bi se reći da je to jedna naša sposobnost koju mi rijetko koristimo, te je tako jednostavno, puštamo da se raspršava. *Pažnja* nam je veoma bitna, pogotovo za kontrolu *negativnih emocija*, koje nas oslabljuju i u nama izazivaju gubitak onih sila koje smo uspjeli da skupimo uz pomoć velikog napora. U nekim slučajevima, to može ići toliko daleko da uzrokuje jedan potpuni raspad sistema unutar nas. Jedno budno motrenje će nam pomoći da zaustavimo ovu vrstu emocija u momentu kad se one pojave. Kasnije ćemo biti u stanju da na terenu koji je pročišćen na ovaj način, pustimo pozitivne emocije da slobodno teku i tako nas obogate i omoguće nam da skupimo dodatnu snagu, koja će nam onda omogućiti da nastavimo sa svojim ezoteričkim radom.

~***~

Odnos muškarca i žene sa ezoteričke tačke gledišta

[Ali niti je muž bez žene, niti žena bez muža u Gospodinu. (I Korinćanima, XI 11)]

Ezoterička evolucija, po svojoj prirodi je evolucija koja uključuje *oboje*, muškarca i ženu. Nije samo Adam 'izgnan iz raja,' nego Adam i Eva, *zajedno*. Svako od njih dvoje je doživjeo taj 'pad' na svoj način. Isto tako, na povratku u 'raj' muškarac i žena moraju da rade zajedno, kao polarna bića, jer su zajedno i izgnani iz njega.

U Tradiciji postoji jedan postulat koji kaže da je muškarac u stanju da se kreće direktno u pravcu do jednog određenog cilja, dok žena nema kapacitet za tako nešto. Ukoliko ona želi da dosegne određeni cilj, ona mora naći muškarca koji ima isti cilj i pokušati da ga ostvari zajedno s njim. To može biti njen muž, brat, duhovni učitelj ili neko ko dobro vlada tajnama ezoteričke nauke. Uloga žene u 'iskupljenju', odnosno, povratku nazad, trebala bi biti slična onoj ulozi koju je ona odigrala u događanjima neposredno prije 'izgnanstva iz raja'. Ona treba da bude nosilac inspiracije.

Simbolično rečeno, žena nakon što je u svojoj plodnoj i bujnoj mašti začela ideju da okusi pojam Iluzije, ona je taj njen plod, nakon kušanja, ponudila i svom mužu, tako da su oboje zajedno posrnuli. Tada je počeo i jedan dugačak put učenja, što predstavlja plod *Drveta Dobra i Zla*.

Pojam *pronijljivosti* je veoma bitan jer se bez pronijljivosti ili razboritosti ne može daleko stići na ezoteričkom polju. Problem je u tome što čovjek nema u sebi jedan apsolutni koncept o Dobru i Zlu. Svaka zraka svjetlosti koja dospije u njegovo oko nosi sa sobom i jednu sijenku, koja je često u stanju da zavara i one koji su prilično inteligentni. Tako, kad iskreno hoćemo da riješimo neki problem, mi nalazimo skoro isti procenat razloga za i protiv određenog rješenja. Čovjek nije u stanju da donese neku permanentnu odluku. Ljudi čija psiha nije orjentisana uz pomoć neke ideje vodilje, su generalno nepokretni sve do momenta kada na osnovu nekog vanjskog impulsa odluče nešto, što im onda neko određeno vrijeme diktira njihovo ponašanje u životu.

Za one koji krenu u potragu za *Putom*, sve ovo se mijenja. Ta potraga predstavlja jedan *stalni cilj*. Tako, bez obzira što on razumije da je sve relativno, takav čovjek je sada u stanju da ovlada konceptom *pozitivnog* i *negativnog*: sve ono što ga vodi prema cilju kojeg si je on postavio i sve što mu pomaže da ga ostvari, za njega predstavlja – *Dobro*; sve što ga zavlači na stranu, zaustavlja ga, gura ga nazad ili uopšteno rečeno, sve što mu stvara prepreke, bilo fizičke ili psihološke prirode, na putu koji ga vodi prema cilju, postaje za njega – *Zlo*. Ovo predstavlja jednu opštu definiciju koja važi kada se o potrazi za *Putom* radi.

~***~

Jedna jaka psihička kriza je nešto što će zadesiti svakog tragaoca odmah na početku njegovog ezoteričkog rada, pogotovo ako psihički šokovi kojima je on bio prethodno izložen nisu bili dovoljno jaki. Tu dolazi do jedne unutrašnje borbe između afirmacije i negacije, koja može da izazove jednu duboku sumnju, usljed koje će neki od tragalaca da prekinu svoj rad na ezoteričkom polju.

Realno rečeno, jedna takva bitka je svakom tragaocu neophodno potrebna jer samo ona ima taj potencijal da u njemu proizvede jednu jaku napetost koja u jednom momentu može postati fizički skoro nepodnošljiva. Upravo u tom momentu će se pojačati i trenje između onog mnoštva elemenata u njegovoj Ličnosti, što će na kraju dovesti do izbijanja jedne vatre koja će mu 'zapaliti' srce. Ta *vatra*, koja se pretvara u jedan unutrašnji oganj, prouzrokuje u čovjeku jednu *fuziju* (nju smo prethodno već pomenuli), koja ukoliko se pravilno upotrijebi, predstavlja prvi važan i opipljiv rezultat ezoteričkog rada.

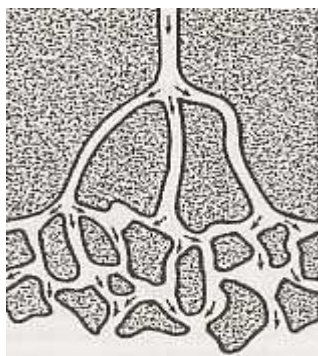
Ukoliko muškarac i žena rade zajedno i - ukoliko su oni *polarna bića*, - uloga žene će u svemu ovome biti isto toliko važna kao i uloga muškarca. Ona će kao *inspirator* pružati podršku muškarcu u trenucima kada on padne u krizu i kada se obeshrabri. To će s vremena na vrijeme biti neminovno, jer i ezoterički rad prolazi kroz tzv. oktave *Zakona Broja Sedam*. Ona će takođe inicirati one dodatne šokove kada ezoterički rad uđe u fazu zastoja. Moglo bi se reći da ovakva jedna vrsta saradnje između muškarca i žene potvrđuje *polarizovanost* ta dva bića.

Sada, kada smo ušli u eru Svetog Duha, u kojoj sve što je lažno – mada, ponekad i sa najboljim namjerama – mora da pukne i doživi raspad, problem istinskog polariteta parova od ključnog je značaja. Ta dva bića, koja bi trebala biti polarna, ne mogu biti apsolutno sigurni u tu svoju polarnost sve do određenog vremena u budućnosti, kada dostignu nivo čovjeka br. 4 i nađu se na pragu 5-tog nivoa. To je zbog toga što oni, iako u suštini polarni, svaki sa sobom nose i jednu prošlost koja prekriva njihovo *istinsko 'Ja'*, različitim pokrovima. Tek kada oni postepeno počnu odbacivati sa sebe djelove te fasade i kada se

ispod nje počne pojavljivati njihovo istinsko lice, doći će i do njihovog postepenog otkrivanja jedno drugom, što im može donijeti jednu neopisivu radost i sreću. Tako će i njihova ljubav svakim danom sve više rasti. Ona će danas biti veća nego juče ali mnogo manja nego sutra. To je put Pobjede.

~***~

Prema Tradiciji, postoji samo jedan *Put*, međutim, postoje i tri *Prilazna puta* koja vode ka njemu i svaki od njih je u vezi sa jednim od tri osnovna tipa *vanjskog* čovjeka. *Put* se predstavlja kao jedna rijeka koja se ulijeva u Okean kroz svoja tri rukavca. Voda iz te rijeke potiče iz jednog mirnog jezera koje se nalazi visoko u planinama, a samo jezero odražava u sebi nebesku ljepotu.

Evolucija prema Svijesti podrazumijeva kretanje iz zone posljedica ka zoni uzroka. Drugim riječima rečeno, radi se o usponu stepenicama koje vode od – biti *proizvod*, do – biti *proizvođač*; od mehaničke egzistencije, koja podrazumijeva Smrt, - prema egzistenciji kojom upravlja stvaralački duh, koji predstavlja Život.

~***~

Pitanje cilja je veoma bitno. Šta je to cilj života? Šta bi mogao da bude njegov cilj? Život je besmislen ukoliko nema neki cilj – u ezoteričkom smislu te riječi. Ta tačka gledišta istovremeno pravi razliku između indirektnih i direktnih ciljeva ljudske egzistencije.

Indirektni ciljevi karakteristični su za opšti slučaj, čovječanstvo kao jednu cjelinu. Čovjek prati životni tok. Nesvjestan da to čini, on služi interesima "Prirode" kroz jednu igru rađanja, ljubavi i smrti; i tako doprinosi razvoju *Zraka Stvaranja*.

Direktni ciljevi stvoreni su za specijalne slučajeve. Ovdje čovjek ide protiv opšteg životnog toka. On se individualno penje kosmičkim stepenicama, nakon što je prvo neutralizovao uticaj "Mjeseca" unutar sebe, kojeg on ispoljava na organski život kako bi zadovoljio svoje vlastite potrebe. Direktni cilj se ne može shvatiti, formulisati i slijediti od strane čovjeka osim po cijenu jednog svjesnog napora.

Postoji samo jedan direktan cilj, međutim, tu se radi o jednom dugoročnom cilju koji koji se jedino može ostvariti u fazama. Na svom putu, čovjek koji teži da dosegne *Put*, mora da formuliše svoje tzv. kratkoročne i srednjeročne ciljeve. Jedan jedini cilj mora se postizati ili ostvarivati u jedno određeno vrijeme i on mora biti u dometu snaga koje tragaoc posjeduje u sebi.

Ovo je par primjera nekih mogućih direktnih ciljeva:

- postati gospodar nad samim sobom
- sticanje stvaralačkog duha, kao izvora inspiracije
- podizanje fizioloških procesa do nivoa budne svijesti
- sticanje novih sposobnosti
- aktivno učestvovanje u obavljanju nekog ezoteričkog projekta
- kompletna regeneracija svog bića

~***~

Gledajući sebe i druge, uz pomoć sredstava koja mu stoje na raspolaganju, *vanjski* čovjek često nije u stanju da odredi kad nešto – *stvarno jeste* i kad se nesto *čini da jeste*, niti on može da shvati razliku između ta dva pojma. Gledajući kroz prizmu nerazvijenog organizma svoje Ličnosti, ono što je stvarno Istinsko, njemu se čini da je relativno. Razlikovanje istinskog od relativnog je posebno teško za čovjeka tipa 1, 2 ili 3, koji nemajući stvarne kriterijume za određivanje te vrste razlike, na kraju kaže: 'sve je *relativno*,' što je jedna tvrdnja koja ima samo relativnu vrijednost.

Tradicija naglašava da je veoma bitno spoznati duboku važnost čovjekove sposobnosti razlikovanja između pojmova *biti* i *činiti se*. Da bi se razumjela suština te problematike, trebalo bi se vratiti Izvoru i razumjeti da se Manifestacija izražava u obliku stvorenog Univerzuma, gdje odnos između *Beskonačnog* i *Nule* takođe odražava odnos između jedne beskonačno velike količine i beskonačno male količine. Kvantitativno gledajući taj odnos predstavlja jednu veoma malu varijaciju, međutim, sa kvalitativne strane, ona je prilično velika.

Prema metodologiji same Kreacije, inicijalna Nula se dijeli na beskonačan broj zasebnih nula a svako od nas potiče iz jednog od količnika te Nule, što je u stvari naša Ličnost. Tako da smo mi time dobili jednu tzv. *posuđenu* egzistenciju.

Tradicija dalje kaže da se značenje Kreacije sastoji u jednoj realizaciji, u odnosu na Nulu, Sjedinjenja koje po svojoj suštini analogno Beskonačnosti.

To znači da je naša misija da u životu takođe ostvarimo jedan količnik Sjedinjenja, počinjući od količnika *Nule*.

*[Ovo je normalno izraženo grupom matematičkih formula koje predstavljaju Stvaranje, od faze nemanifestovanog Apsoluta, preko *ideje*, pa do *Ostvarenja Univerzuma*, koje sam ja ovom prilikom izostavio. To inače spada u jednu posebnu ezoteričku granu pod nazivom *Doktrina Brojeva*].

~***~

Znači, naša Ličnost, u suštini ima jednu *posuđenu* egzistenciju, što bi se današnjim riječnikom moglo usporediti sa *životom na kredit*. Tako bi mi uz pomoć te Ličnosti trebali ostvariti istinsku Individualnost što bi nam onda omogućilo da uzmemo aktivnog učešća u opštoj evoluciji ovog Univerzuma. Tako bi nam i naše tijelo, koje predstavlja samo jedno boravište za našu Ličnost, trebalo omogućiti da ostvarimo jedno istinsko *sjedinenje*. Nama bi trebalo biti jasno da kredit kojeg smo dobili nije neograničen i sa te tačke gledišta trebalo bi obratiti pažnju na ono što je rečeno u Paraboli o talantima. (Mateja XXV 13-30)

Stoga mi u našoj potrazi za *Putom* moramo zaraditi pet talanata za pet, ili bar dva za dva, što simbolično predstavlja našu transformaciju iz vještačkog u istinito.

~***~

Biti podrazumjeva bivstvovanje u *Sadašnjosti*. Mi ne možemo još uvijek biti u Budućnosti, nismo više ni u Prošlosti, ali šta je to *Sadašnjost*?

'*Ja*' Ličnosti, koje je u suštini samo jedan kredit, samo je jedno privremeno '*Ja*' koje čovjek koristi u nedostatku svijesti *istinskog 'Ja'*. Sa ovim '*Ja*' Ličnosti, čovjek živi ili u Budućnosti ili u Prošlosti. Ličnost *nema Sadašnjost*, ona joj se samo čini kao jedna nejasna demarkaciona linija. Kada se ta linija dosegne, Budućnost se misteriozno pretvara u Prošlost. Ono što mi nazivamo Sadašnjošću, to je u stvari nedavna prošlost zajedno sa našim slutnjama o bliskoj Budućnosti. Istinska *Sadašnjost*, kako se čini, za nas ne postoji.

U realnosti, sukcesija događaja u Vremenu, Istorija u svakom svom aspektu, sastoji se od jedne neprekidne sukcesije nezavisnih i autonomnih čestica *istinske Sadašnjosti*. Drugim riječima, naša predstava o jednoj demarkacionoj liniji gdje se Budućnost transformiše u Prošlost, je pogrešna. Naš klasični koncept o Budućnosti i Prošlosti je takode pogrešan. U stvari, sve što postoji, postoji u Vremenu. Da bi se potvrdilo njegovo postojanje, jedan objekat koji posjeduje tri dimenzije u prostoru i koji je formiran od čvrste materije, još uvijek treba jedan elemenat vremena. Ukoliko mu se ne da taj elemenat vremena, on onda ne može da egzistira. Tako, *Sadašnjost ima jedan svoj produžetak*, koji joj je neophodan. Za *vanjskog* čovjeka, taj *produžetak* je veoma kratak i individualne je prirode.

~***~

Kod svih živih bića trajanje *Sadašnjeg momenta* je individualno. Kod vanjskog čovjeka, taj momenat traje od njegovog udisaja do izdisaja, što podrazumijeva u prosjeku 3 – 4 sekunde. To vrijeme podrazumjeva njegovo maksimalno trajanje *Sadašnjosti*. U momentu kada se kod čovjeka naglo pojave emocije, njegovo se disanje ubrzava te tako i trajanje *Sadašnjosti* smanjuje. *Sadašnjost* se smanjuje proporcionalno sa ubrzavanjem disanja. Nasuprot tome, neko ko – uz pomoć integracije svoje *Sadašnjosti* – uspeva da u nenormalnim uslovima održi svoj fizički ritam u svom normalnom stanju, u stanju je i da zadrži mir i pribranost, što mu onda omogućava donošenje racionalnih odluka.

(*Onaj koji je u stanju da za vrijeme bitke čuje topot kopita svog konja, biće pobjednik.*)

Za ljude koji su skloni čestom *utapanju* (u vanjski život) *Sadašnjost* se gubi; tako se i one gube kad zapadnu u konfliktne situacije, te često žale zbog odluka koje su donjeli u tim momentima.

S druge strane, što je čovjekova koncentracija dublja, disanje je sporije a Sadašnjost duža. Kod stanja kontemplacije, sadašnjost se ne može percipirati.

~***~

Doktrina Sadašnjosti

Čovjek na sebe gleda kao na jedan jedan poprečni presjek sadašnjeg momenta a tako ga vide i drugi slični njemu. Iza tih sukcesivnih sekcija od kojih svaka predstavlja jedan jedini momenat, mi možemo naći jedan cijeli film. Između njegovih granica označenih rođenjem i smrću, taj film predstavlja cijeli nas život, sva druga bića s kojim smo bili u kontaktu, kao i jedan skup moralnih i materijalnih okolnosti koje su nas okruživale.

To se može porediti i sa onim što se događa kada gledamo neki film kroz onaj uski otvor na kaleidoskopu. To nam daje i jednu iluziju kretanja u vremenu. Širina otvora kaleidoskopa odgovara našoj Sadašnjosti, odnosno, periodu od jednog udisaja do drugog. (diferencijalna razlika prezenta)

U realnosti, Sadašnjost nema svoje trajanje. Ona ne traje; sve što traje, samo se proteže u Vremenu i tako automatski egzistira na cijelom području Budućnost-Prošlost. Međutim, mada je sama Sadašnjost smještena izvan Vremena, mi ćemo morati koristiti pojam 'trajanje Sadašnjosti' kako bi naš linearni um lakše shvatio ovaj koncept.

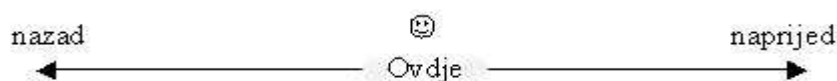
Tako uz pomoć primjera kaleidoskopa možemo reći da mjereći trajanje nečije individualne *Sadašnjosti*, uz pomoć vremenskih jedinica, mi u suštini ne mjerimo *Sadašnjost*, nego samo *širinu* otvora kaleidoskopa, kroz kojeg čovjek posmatra životni *film*.

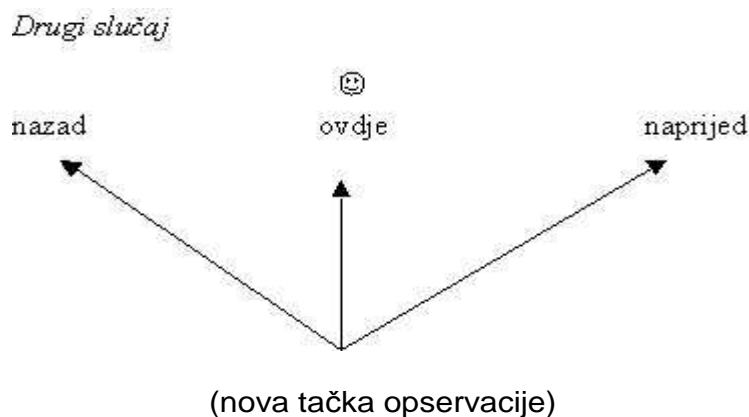
Ukoliko npr. zamislimo jedno jednodimenzionalno biće, jednu živu tačku obdarenu inteligencijom, koja živi na jednoj zakrivljenoj geometrijskoj liniji, onda možemo reći da će ta tačka biti svjesna prostora samo u smislu onoga što je neposredno ispred nje, iza nje i tamo gdje jeste. Zbog toga što njen um nema sposobnost koncepcije druge dimenzije, ona će misliti da živi na jednoj pravoj liniji, pošto joj pojam zakrivljenosti ne može biti poznat.

Ljudsko biće je trodimenzionalno u prostoru a jednodimenzionalno u vremenu. Tako čovjek živi u Vremenu pravolinijski, i nije u stanju da primjeti ništa izvan te linije. Isto kao i u slučaju one tačke iz gornjeg primjera, svo njegovo poimanje svodi se na to šta stoji neposredno iza njega, ispred njega i tu gdje se on trenutno nalazi – tj. u *Sadašnjosti*, koju on percipira bez onog njenog *produžetka* .

Međutim, ukoliko uz pomoć određenih vježbi ona naša živa tačka zadobije osjećaj za dugu dimenziju i ako se onda odvoji od one geometrijske linije za koju smatra da je sve što postoji, ona će biti iznenađena kad uvidi da sada može vidjeti ne samo onu tačku *ovdje*, nego da istovremeno vidi i dva fragmenta linije na kojoj živi, od koji se jedan nalazi ispred, a drugi iza.

Prvi slučaj

Sa čovjekom koji živi na jednoj Vremenskoj liniji, stvar je potpuno ista. Moramo se sjetiti da je ta linija zakrivljena usljed dejstva *Zakona Broja Sedam*. S obzirom da je čovjekov um jednodimenzionalan u Vremenu, on ne može vidjeti devijacije te linije u budućnosti.

Kada jedna osoba prođe kroz fazu čovjeka br. 4 i postane čovjek br. 5, onda ona stiče sposobnost da percipira i drugu *Vremensku* dimenziju. Isto kao i u onom slučaju kada se ona živa tačka odvaja od svoje linije, tako će i ovaj čovjek biti sposoban da istovremeno posmatra sadašnji momenat, Prošlost i Budućnost. To znači da je sam pojam Budućnosti i Prošlosti samo jedan relativan pojam karakterističan za ograničenu inteligenciju *vanjskog* čovjeka, dok u realnosti, objektivno, ništa drugo ne postoji do samo *Sadašnjost*, jedan *film* koji – u bilo kom svom krugu – sadrži sve, Budućnost i svu Prošlost.

[Da li se onda, s ove tačke gledišta, može razumjeti ona Isusova gramatički apsurdna fraza: ... ja sam prije nego se Abram rodio – Jovan, VIII 58]

Sada možemo već reći da *ezoterički rad na samom sebi ima suštinski cilj da proširi čovjekov individualni otvor kroz koji on direktno posmatra Sadašnjost*.

Otvor kojeg posjeduje *vanjski* čovjek, nije dovoljno širok da bi on mogao kroz njega da posmatra istovremeno Prošlost i Budućnost stopljene zajedno sa jednom širom *Sadašnjošću* (samo *Sadašnjost* postoji), tako da bi mogao da ima neke koristi od svega toga. Da bi se to postiglo, taj otvor se mora adekvatno proširiti.

Percepcija 'Ja' koja je u stanju da obuhvati Budućnost i Prošlost u sklopu *Sadašnjosti*, nije ništa drugo do svijest *istinskog 'Ja'*. Sadašnjost koja se posmatra na taj način podrazumijeva *Život*; a onaj otvor koji je širok tri sekunde predstavlja ona čuvena široka vrata.

Taj otvor istovremeno predstavlja i one "iglene uši". (Marko X; 25)

~***~

Tradicija nalazi neke paralele u ovom posljednjem navodu kako bi pojasnila određene faktore koji čovjeku pomažu ili otežavaju pristup *Putu*. U tom smislu, kao primjer se daju sljedeći navodi: "djeco! Kako je teško onima koji se uzdaju u svoje bogatstvo ući u carstvo

Božije! Lakše je kamili proći kroz iglene uši nego li bogatome ući u carstvo Božije. (Marko, X 24-25; Luka, XIII 24-25 i Mateja XIX 23-24)

Sada se postavlja pitanje: ko je bogat čovjek? U ezoteričkom smislu bogat čovjek je onaj koji pridaje veliki značaj svojoj Ličnosti; onaj koji oslanja na nju, poklanja joj svoje povjerenje i ulaže nadu u nju. To nema nikakve veze sa njegovim materijalnim bogatstvom.

Već smo prije naglasili da čovjek, da bi uopšte krenuo Putem, prvo mora da doživi jedan *moralni bankrot*. On tek onda može spoznati sav zalud iluzije ponosa i istinsku vrijednost skromnosti i poniznosti. Bio on bogataš ili prosjak, u tom momentu on će sigurno biti *siromašan duhom*. Tada će lako proći kroz one *iglene uši*.

[Blago siromašnim duhom jer je njihovo carstvo nebesko; (Mateja, V 3)]

~***~

Postoji jedna grupa ezoteričkih vježbi namijenjena za ljude koji su stekli određenu količinu teoretskog znanja i uz pomoć koje oni mogu početi sa praktičnim radom. Cilj ovih vježbi je sticanje *istinske Sadašnjosti*. Te vježbe su istovremeno fizičke i psihičke prirode, njih je potrebno ih je izvoditi cijelom dužinom *Put*a jer one služe za:

- ovladavanje svojim tijelom
- ovladavanje svojom Ličnošću
- uspostavljanje kontakta sa višim nivoima svijesti

~***~

Prva grupa ovih vježbi se odnosi na održavanje *vanjske čistoće*. Tu se radi o održavanju jednog visokog nivoa lične higijene

~***~

Druga grupa se odnosi na *unutrašnju čistoću*. U vezi s tim, trebalo bi razumjeti da svaka vrsta konstipacije probavnog trakta izaziva određen stepen intoksikacije organizma. Stoga je bitno da čovjek pravilnom ishranom i redovnim fizičkim vježbama obezbijedi redovno pražnjenje svog probavnog trakta.

~***~

Treća grupa ovih vježbi ima za cilj zauzimanje *ispravne poze*. Da bi se pravilno sprovodile psihičke vježbe, tijelo se mora držati u jednom skoro perfektnom stanju ekvilibrijuma, tako da se sva pažnja može posvetiti objektu vježbe. U vezi s tim, najbolja poza koju bi trebalo zauzeti je tzv. "poza mudraca". (Nju smo pomenuli u jednom od prošlih dijelova ovog teksta).

~***~

U četvrtu grupu spadaju vježbe *pravilnog, ritmičkog disanja*.

* [Danas postoje razne tehnike vježbi disanja od kojih neke mogu biti opasne zbog izazivanja plućnog emfizema, te se u vezi s tim preporučuje veliki oprez.]

~***~

Peta grupa: – *konstatacija*. Ovom grupom vježbi se ulazi na tzv. psihičko područje. Radi se o proučavanju samog sebe. Pojam *konstatacije* podrazumijeva – sposobnost spoznavanja objektivnog stanja jedne određene stvari ili fenomena za svrhu određenja činjenica, bez upotrebe svog vlastitog mišljenja.

Odatle, svaki akt konstatacije uključuje jednostavnu opservaciju neke činjenice, dok je čovjek istovremeno svjestan samog sebe. *Konstatacija* podrazumijeva udvajanje pažnje; na objekat i na samog sebe. Ova vježba zahtijeva od čovjeka svu nepristrasnost koju je on u stanju da ostvari. U svakom drugom slučaju, ona se deformiše u izvještavanje, što sa ezoteričke tačke gledišta nema nikakvu vrijednost.

Konstatacija obuhvata 2 grupe vježbi:

- Vanjska konstatacija – gdje posmatramo jedan ili više vanjskih objekata uključujući i sebe; prilikom čega posmatramo i sebe 'iz vana'.
- Unutrašnja konstatacija – gdje posmatramo jednu ili više karakternih crta, osobina, činjenica ili fenomena iz našeg ličnog unutrašnjeg života.

~***~

Konstatacije je u svojoj suštini jedna stalna bitka protiv sila koje drže čovjeka u mentalnom snu. Već nam je poznato da čovjek može da gleda a da pri tome ništa ne vidi, što je karakteristika za većinu naših vizuelnih utisaka.

Kad gledamo i vidimo nešto, onda to možemo nazvati *opservacijom*. Ukoliko ubacimo u igru i pažnju, tad smo već napravili određeni napredak, međutim, opservacija sama nije dovoljna da bi se postigli određeni ezoterički rezultati jer čak i kada smo obratili svu pozornost, objekat kojeg posmatramo još uvijek nas može zavarati do te mjere da izgubimo svijest o samom sebi.

Istinsku *konstataciju*, koja nam donosi određene rezultate ezoteričke prirode, možemo dosegnuti samo kad prilikom *opservacije* uložimo jedan određen *svjestan* napor ili pažnju, koja je simultano usmjerena prema vanjskom i prema unutrašnjem. Ova vrsta opservacije sa dupliranom pažnjom, zahtijeva se od nas cijelom dužinom *Puti* ka vrhu ezoterične evolucije. To se u Tradiciji naziva održavnjem *trezvenosti*.

[A što vam kažem, svima kažem: stražite. (Marko, XIII 37)]

Već smo vidjeli da *vanjski čovjek* živi odsutan od samog sebe. On živi u snovima; u snovima tokom noći i u snovima po danu.

Mi provodimo svoj život u jednom dubokom snu. Kako uopšte, u praksi, možemo da prevaziđemo ovakvu jednu situaciju? To je veoma teško, a evo i zašto. Čovjek koji spava zadržava neke svoje određene utiske u smislu životnih iskustava koje je imao u budnom stanju svijesti, zajedno sa pamćenjem svog imena, koje je simbol njegove Ličnosti. Kad se probudi, ova vrsta memorije će mu pomoći da povрати svoju budnu svijest bez nekih većih problema. Međutim, prilikom njegovog prelaza sa ovog na viši nivo svijesti, na nivo svijesti *istinskog 'Ja'*, ova dva suštinska elementa će mu nedostajati: iskustvo tog života i poznavanje svog imena *na tom nivou*. Samo uz pomoć jednog neprestanog rada, uz praktikovanje – *konstatacije*, koja istovremno podrazumijeva ulaganje svjesnog napora da se postigne *prisustvo*, sve do one tačke kad ono postaje jedno stvarno *prisustvo u samom sebi* – čovjek može ostvariti svoje drugo Rođenje, rođenje *Individualnosti*, što je u suštini jedan neuništivi spoj njegove razvijene i novorođene Ličnosti sa njegovim *istinskim 'Ja'*. Tada će on dobiti i jedno novo ime.

[...koji pobijedi daću mu da jede od mane sakrivene, i daću mu kamen bijel, i na kamenu novo ime napisano, kojega niko ne zna osim onoga koji primi. (Otkr., II 17)]

~***~

Vanjska konstatacija može biti *pasivna*, kada se radi o objektima koji su nam prezentirani od strane vanjskog filma događaja, tj. kada ih mi ne biramo.

Ona može biti i *aktivna*, kada se usmjerava na neki odabrani objekat. U svom *aktivnom* obliku *vanjska konstatacija* se može vježbati uz pomoć jednog metoda, koji nam ukoliko se češće izvodi, može pomoći da saznamo kakav utisak ostavljamo na druge. Mada to nije svrha ovog metoda, uz pomoć njega možemo spoznati i odbaciti sve one lažne predstave koje imamo o sebi samima. Ova vrsta *konstatovanja* se zove, *konstatovanje sa refleksijom*, ili *slikanje samog sebe*. Ti snimci imaju najveću vrijednost kada ih napravimo na nekom sastanku tj. u momentu kada se obraćamo nekoj većoj grupi ljudi. Tu moramo uložiti jedan veliki napor *konstatacije* u smislu da se *osjetimo* onako kako smo viđeni u tom momentu od strane drugih. Jedan album sačinjen od ovakvih snimaka pomaže nam da u našem 'mentalnom oku' rekonstruišemo svoju sliku koju prezentiramo drugima. Da bi tu sliku još bolje upoznali, možemo se poslužiti jednom jednostavnom vježbom sa dva ogledala. Poznato nam je da se naša slika obrne u ogledalu, tako da lijevo postaje desno i obratno. Kada gledamo same sebe uz pomoć dva ogledala, onda se ta naša slika koriguje što nam onda odaje jedan čudan utisak. Određeni nedostaci i crte na našem licu čine se pojačanim, s obzirom da sada naše oko ne može automatski da ispravlja greške kao što je to slučaj sa obrnutom slikom. Ova vježba će nam pomoći i da vidimo svoj vlastiti profil, za koga normalno nemamo priliku da znamo kako izgleda. Ovakva jedna nova vizija samog sebe uvijek nosi nešto sa sobom.

~***~

Drugu grupu konstatacija čine tzv. *unutrašnje konstatacije*. Tu takođe postoji razlika između *pasivnih* i *aktivnih* vježbi, kao što je to slučaj sa *vanjskim konstatovanjem*.

U svom *pasivnom* obliku, *unutrašnje konstatovanje* je najbolje vježbati ujutro u pozi mudraca. Kada se nalazimo u toj pozi i kada su nam svi mišići dovoljno opušteni, moraćemo *pasivno* da *konstatujemo* sve ono što nam se javlja ispred našeg mentalnog oka. Ova vježba traži malo više treniranja, jer se često dešava da u početku ne vidimo

ništa. Malo po malo, bićemo u stanju da otkrijemo cijeli jedan svijet pun života i živopisnih boja. Kasnije će taj svijet postati objektom našeg rada, čiji će cilj biti da u njemu zavedemo red i da nad njim preuzmемо kontrolu; ezoteričkim riječnikom rečeno, mi moramo da ga *savladamo*. Međutim, prije toga mi ga moramo potpuno izolovati od naše budne svijesti, što se postiže uz pomoć jednog tihog i nepristrasnog *pasivnog konstatovanja*. Nepristranost je ovdje od presudnog značaja, pošto će se čovjek tu zateći iznenađenim kad u sebi otkrije određena emocionalna i instiktivna kretanja i određene ideje, koje mu se u njegovom normalnom *snu za vrijeme budnosti* mogu da učine stranim.

Tako će čovjek pronaći kako u njemu egzistiraju i neki elementi koji će mu se činiti nemogućim i absurdnim. On može spoznati i to kako je on u suštini jedan egoista, spreman da nađe opravdanje za sva ona stanja u sebi samom, koja bi istovremeno, kod drugih, bio spreman da proglasi užasnim ili kriminalnim. Postoji mnogo takvih crta koje čovjek baca u pozadinu svoje svijesti i tamo ih sakriva. On to čini iz dva razloga. Prvi je taj što čovjek ima tendenciju da stvara o samo sebi jednu sliku koja je daleko od realnosti, te on tako izbacuje sve one elemente koji se ne uklapaju u tu sliku. Drugi razlog je taj što čovjeka plaši to što on u stvarnosti jeste. Čovjek mora da se suoči s faktima koji mu pokazuju ono što on stvarno jeste, jer svako okretanje glave u stranu i vraćanje one stare slike sebe, predstavlja jedno laganje samog sebe.

Uostalom, *vanjskim* ljudima koji žive u *vanjskom* životu, ne pada ni na pamet da poduzmu ovu vrstu introspekcije.

Sve ovo nas ne bi trebalo ni malo čuditi s obzirom da sve to potiče iz jednog sistematskog laganja samog sebe, jer kako već znamo, sa ezoteričke tačke gledišta, *vanjski* čovjek se rada u lažima, živi u lažima i umire u lažima. Tako, ezoterički rad je jedino što čovjeka može izvući iz *divljine* u kojoj živi. Ista ova vježba *konstatacije* ima još jednu prednost koja se sastoji u tome što uz pomoć nje prepoznamo *glavne karakteristike naše Ličnosti*.

S obzirom da bi čovjek trebao da izvodi ovu vrstu vježbi kad se nalazi na *Prilaznom putu*, u nekim slučajevima će se dogoditi da on, ukoliko je odviše slab, ne bude u stanju da se suoči sa ovim aspektima samog sebe, te se tako okrene nazad, siđe s puta i uroni ponovo u još dublju iluziju.

Ovo podrazumjeva na neki način i jednu fazu selekcije, jer se smatra da kad čovjek stigne negdje pred kraj *Prilaznog puta*, on postaje čovjekom br. 4, te kao takav, on ne može više da ima jednu lažnu sliku o samom sebi. On mora da *postane kao dijete*, oslobođen od svih laži i iluzija o samom sebi, i svega onog vještačkog kao što su raznorazna uputstva, obrazovanje i životna iskustva položili u njega.

[I zaista vam kažem, ako se ne povratite i ne budete kao djeca, nećete ući u carstvo nebesko (Mateja xviii 3)]

Ove vježbe *unutrašnjeg konstatovanja* predstavljaju jedan instrumenat uz pomoć koga hrabri i uporni tragaoc postaje *dijete*.

U svom *aktivnom* obliku, *unutrašnje konstatovanje* izabire jedan određen predmet iz našeg unutrašnjeg života na kojeg treba obratiti pažnju; u svom tipičnom obliku tu se radi o jednoj praksi ispitivanja svijesti. Cilj je isti kao i kod *vanjskog konstatovanja*.

Svaka od ovih vježbi može dalje voditi do *koncentracije*, čiji objekat može biti vanjski ili unutrašnji, jer se 'Božje Carstvo nalazi i u nama i izvan nas' istovremeno.

~***~

Koncentracija, spada u 6-tu grupu vježbi. Ona se sastoji u odvratanju pažnje od svega što nije objekat moralne ili fizičke koncentracije.

~***~

U 7-mu grupu vježbi spada *kontemplacija*. Nju postižemo kada smo u stanju da održimo koncentraciju na istom objektu tokom određenog vremenskog perioda.

~***~

Cilj posljednje grupe vježbi je *ekstaza*. *Koncentracija* praćena jednom produženom *kontemplacijom* vodi čovjeka ka *ekstazi*, što je u suštini jedna vrsta stanja svijesti.

~***~

Ove posljednje tri grupe vježbi ne mogu biti od koristi ukoliko se nisu postigli opipljivi rezultati prilikom vježbi *konstatacije*. Sve ovo je od velike pomoći kako bi se čovjek br.3 pretvorio u čovjeka br. 4, što je uslov za otvaranje *Puti* ezoterične evolucije pred tragaocem.

Sada ćemo ponoviti sve glavne faktore, kako bi bolje razumjeli sam koncept *Puti*.

Čovjek živi u fizičkom tijelu. U tom tijelu nalazi se njegova Ličnost. To je jedan suptilni organizam sa provizornim 'Ja'. Iza ovog organizma takođe postoje potpuno formirani viši organi svijesti *istinskog 'Ja'*, kao i sama Svijest.

Kod *vanjskog* čovjeka često dolazi do konfuzije zbog njegove nedovoljno razvijene Ličnosti. Osim rijetkih slučajeva, čovjek ne zna ni o čemu drugom unutar sebe samog, osim svoje Ličnosti. Ona mu se, u odnosu na njegovo tijelo, često predstavlja njegovom dušom. Međutim, zbog svog neprijateljskog stava prema *istinskom 'Ja'*, Ličnost je mnogo čvršće vezana za tijelo, nego za njega. Taj kompleks duše-Ličnosti je kao takav nestalan i osuđen je na propast. To ujedno objašnjava i onu kontradikciju gdje čovjek smatra dušu neuništivom a istovremeno priča o opasnosti da je izgubi, odnosno o svom 'spasenju'. U stvari, postoji samo jedan način za spasenje ove ovakve duše-Ličnosti, a to je stvaranje njene čvrste veze sa istinskom, vječnom i neuništivom Dušom, preko medijuma kojeg čine tzv. viši centri svijesti. Ta istinska Duša može da se manifestuje u čovjeku pod određenim uslovima.

Uz pomoć te fuzije, duša-Ličnost koja po svojoj suštini sama nema nikakvu svjetlost, početi će da sija svjetlošću besmrtnne Duše, sa kojom od tada pa na dalje, ona postaje jedno. Sila *istinskog 'Ja'* će onda učiniti lično 'ja', koje se s njim identificiralo, - besmrtnim. To podrazumijeva istinsko značenje riječi Spasenje.

~***~

Već smo pomenuli da se ostvarenje veze između Ličnosti i višeg emocionalnog centra ne može ostvariti sve do drugog Rođenja; a do njega ne može doći osim u slučaju jednog dugotrajnog rada na Ličnosti, s ciljem da se ona dovede do perfekcije.

Odatle proističe i definicija *Prilaznog puta*: *Prilazni put se sastoji od progresivnog sticanja znanja i znanja s praktičnom primjenom (savoir-faire), koje omogućava razvoj Ličnosti, kako bi se ostvarilo drugo Rođenje, tj. njena čvrsta unija sa istinskim 'Ja'. Onda, Individualnost, rođena na takav način, stupa na Put, u pravom smislu te riječi.*

Ova gornja definicija pokriva samo dio *Put*a, u širem smislu riječi, kojeg smo označili kao *Prilazni put*. Taj dio je ujedno za tragaoca i najvažniji, jer bitka protiv Smrti koju je on započeo, ovdje završava *Pobjedom*.

Ta Pobjeda se takođe sastoji u apsorpciji *magnetnog centra* od strane višeg emocionalnog centra. To se događa kad magnetni centar apsorbuje niži emocionalni centar, nakon regulisanja i dovođenja u ravnotežu tri niža centra Ličnosti.

Nakon ove Pobjede, naredni dio *Put*a, ili bolje rečeno - pravi *Put*, podrazumijeva jedan rad koji mora da se obavlja u potpuno drugačijim uslovima, izvan dohvata ili bilo kakvog uticaja Smrti, sa svim ostalim fenomenima koji idu zajedno s tim.

~***~

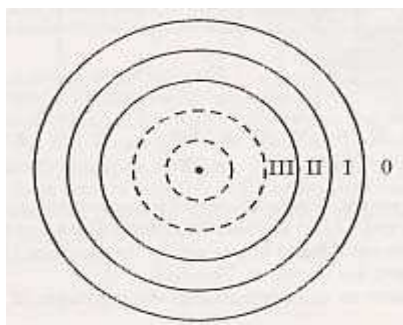
Put se, u cijelom svom sklopu, sastoji od *sedam sekcija ili etapa između tri Praga*. On vodi od *Smrti ka Životu*.

Taj *Put* je zamišljen prema *Zakonu Broja Sedam* i vodi u 10 faza od *vanjskog života do trećeg Praga* – što je granica za evoluciju zemaljskog čovjeka. Čovjek prolazi kroz svaku od ovih faza uz pomoć ulaganja i usmjerenja svog napora u jedan stvaralački rad, koji se mora uskladiti sa *Zakonom Broja Tri*.

U prvih deset faza, čovjek prolazi kroz tri različita stanja:

- katehumeni (staza); - oni koji su uz pomoć razlikovanja 'B' uticaja uspjeli u sebi formirati embrionični *magnetni centar*.
- (Prilazni put); - tragaoci koji su prešli *prvi Prag* i koji napreduju prema *drugom Pragu*.
- (Put); - tragaoci koji su prešli *drugi Prag* i sada evoluiraju prema *trećem Pragu*.

Praćenje *Put*a podrazumijeva pretvaranje *ezotericizma* u praksu.

0 – divljina, zona vanjskog čovjeka

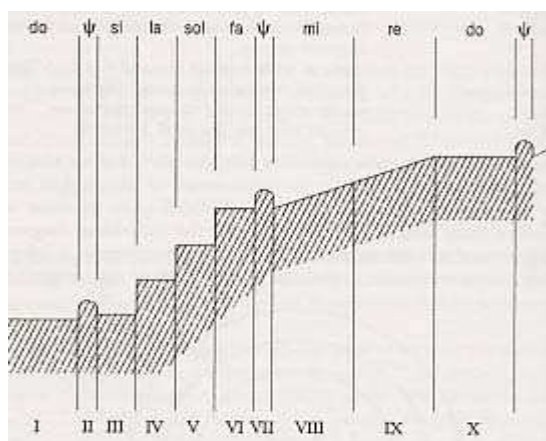
I – egzotericizam, zona katehumena

II – mezotericizam

III – ezotericizam, zona unutrašnjeg čovjeka

Poslednja zona je podijeljena na tri koncentrična kruga, u korelaciji sa čovjekom br. 5, 6, i 7, u centru.

Tako se dijagram *Put* može predstaviti na sljedeći način:

Na ovom dijagramu *Put* je predstavljen u skladu sa skalom koja ide od DO do DO i tako formira jednu oktavu. Intervali (međutonovi) između DO i SI, i između FA i MI, isto kao i između DO i SI sljedeće oktave, - predstavljaju ona tri *Praga*.

Sada ćemo prokomentarisati svaku fazu *Put*.

~***~

Prva faza

Prostor lijevo od *prvog Praga* predstavlja *vanjski* život, koji je karakterizovan anarhijom tri centra Ličnosti. Uz pomoć jednog veoma preciznog razlikovanja 'A' i 'B' uticaja, stvara se embrio *magnetnog centra*, pod čijim uticajem se tragaoc privlači ka *prvom Pragu*.

~***~

Druga faza

Kada je dosegao tu tačku, tragaoc je istovremeno stupio na put. On se sada suočava, *oči u oči sa Životom*: sa svojim ličnim životom i svim svojim rješivim i nerješivim problemima. To, ujedno, predstavlja i njegov prvi ezoterički ispit. Taj ispit se sastoji od jednog opšteg preispitivanja svih njegovih *životnih vrijednosti*. Rezultati koje će dobiti zavisice od objektivnosti i hrabrosti koje je on unjeo u ovaj svoj ispit. Čovjek ovdje mora da ispolji jedan veliki i svjestan trud kako ne bi zaobilazio i odbacivao određene stvari ili lagao samog sebe. On takođe mora objektivno da prosudi one oko sebe i svoje odnose s njima.

U ovom periodu čovjek obično počne da gubi interes u vanjski život koji je baziran na 'A' uticajima a centar gravitacije njegove Ličnosti se pomjera prema njegovom *magnetnom centru*.

To je ujedno i vrijeme kada se mora donjeti definitivna odluka, jer je bolje da se čovjek povuče prije nego što se pređe *prvi Prag*, s obzirom da je sama priroda puta – *jednosmjerna*. Kasnije je mnogo teže vratiti se u 'matriks' ili bolje rečeno, nakon što čovjek pređe *prvi Prag*, postoje samo dvije opcije: *napredak na Putu* ili *propast*.

~***~

Treća faza

Prelazak *prvog Praga* podrazumijeva jedan ogroman korak naprijed, međutim, iskrena želja da se izađe iz *vanjskog* života, koja je bila inspiracija za taj prelazak, sama od sebe nije dovoljna kako bi se čovjek oslobodio od 'A' uticaja.

S druge strane *Praga*, pred čovjekom će se sam otkriti *mezoterični* dio posla kojeg on mora da obavi prije nego što dostigne notu SI. On sada mora da se učvrsti i da se odlučno usmjeri prema naprijed, bez gledanja unazad.

[Nijedan nije pripravan za carstvo Božije koji metne ruku svoju na plug pa se obzire natrag. (Luka IX 62)]

Zadatak predviđen za ostvarenje note SI je taj da tragaoc sada mora da pažljivo prođe kroz svoj *životni film* kako bi ostvario dva cilja:

- da u toj fazi svoje evolucije koliko je god to moguće objektivno razluči između stalnih, *vječnih* elemenata i onih *privremenih* ili karmičkih.
- da stimuliše u sebi, uz pomoć te analize, jednu jaku želju da pređe *drugi Prag*.

Snaga te želje i čvrstina njegove odluke su jedina mjerila uspjeha. To je i razlog zašto tragaoc mora posvetiti posebnu pažnju radu na noti SI *Putu*.

Prije prvog Praga, čovjek treba biti svjestan svog odnosa prema *vanjskom* životu uopšte. Nakon njegovog prelaska, on mora uzimati objektivnim, ne više taj vanjski život sa svim njegovim iluzijama, nego *film svog vlastitog života*.

~***~

Četvrta, peta i šesta faza

One odgovaraju notama LA, SO i FA *Put*. Ove note, tačnije rečeno, čine *Prilazni put* koji vodi ka *Putu*. Ova se faza, uključujući notu SI, predstavlja u smislu *Stepeništa* uz koje se čovjek mora da popne.

Ovo ezoteričko stepenište ima jednu posebnu osobinu koju moramo stalno imati na umu. Mi ne možemo ostajati dovijeka na nekoj od ovih stepenica. Nakon jednog određenog zastoja koji će biti dovoljan da čovjek ispuni zadatak koji se od njega zahtijeva od strane note koja je na snazi, ta stepenica će ga pustiti da se popne na nju.

Prilikom svog uspona ovim Stepeništem, stepenicu po stepenicu, tragaoc će morati da obavi sljedeće zadatke:

- nota LA – da omogući svojoj Ličnosti da raste u najvećem mogućem stepenu
- nota SO – da je razvije
- nota FA - da dovede u ravnotežu tri donja centra zamjenom mehaničkih veza između njih svjesnim vezama svakog od tih centara sa *magnetnim centrom*, kome će onda ti niži centri biti podređeni.

Penjući se *Stepeništem* na ovaj način, počinjući od note SI, prelazeći preko nota LA i SO, tragaoc će stići do note FA. Kada ispuni zadatak predviđen za tu notu, on će postati čovjek br. 4.

Moral koji je eliminisan iz njega biće nadomješten uz pomoć dejstva njegove svijesti, odnosno, on će biti zamijenjen embrionom svijesti *istinskog 'Ja'*, čija će svjetlost polako penetrirati, malo po malo, kroz *magnetni centar* sve dok ne obasja cijelu Ličnost tragaoca. Moramo imati na umu da čovjek br. 4 još uvijek ostaje u nekim aspektima *vanjski* čovjek; i on je još uvijek *smrtan*. Međutim, on je sada spreman da pređe preko *drugog Praga*, iza kojega, zaklonjen od 'A' uticaja i *Zakona Slučajnosti*, počinje *Put* u pravom smislu riječi. Kada ostvari taj stepen, tragaoc postaje čovjek od uticaja 'C'.

Ne smijemo nikada smetnuti s uma da čovjek bilo šta da radi, on to radi daleko od neke perfekcije. Teoretski, čovjek br. 4 do momenta kada stigne do note FA, trebao bi već da bude potpuni gospodar nad samim sobom, u pravom smislu riječi. Rast i razvoj njegove Ličnosti već bi trebao biti dotjeran do svojih krajnjih granica. Ukoliko je to stvarno slučaj, onda će on doživjeti sa velikom radošću apsorpciju svog nižeg emocionalnog centra od strane *magnetnog centra*. Međutim, to se rijetko kad događa većinom zbog toga što čovjek, svugdje i uvijek u zakašnjenju, ne uspijeva potpuno da ispuni soje zadatke predviđene za svaku stepenicu na *Stepeništu*. Pošto je vrijeme za boravak na svakoj od tih stepenica ograničeno, on pod nagonom straha od pada, prelazi na sljedeću stepenicu,

često vukavši za sobom neki dio svog karmičkog duga. To je dozvoljeno ali samo pod uslovom da se potpuno pročišćenje obavi na noti FA.

~***~

Sedma faza

Prilikom dostizanja *prvog Praga*, tragaoc mora da se suoči sa životom. Kad dostigne *drugi Prag*, on mora da se suoči, *oči u oči, sa samim sobom*. Drugim riječima, on će vidjeti svoju Ličnost u cijelom svom sklopu i u svakom njenom detalju. Na isti način, on će spoznati sve konsekvence svoje *Karme* kao i sve distorzije koje je to napravilo u njegovom biću, pogotovo one distorzije koje su rezultat njegove lične hipokrizije i laganja samog sebe. To su najteži elementi za konstatovanje. U vezi s tim, oni su najteži i za neutralisanje.

To predstavlja - drugi veliki ispit.

Po prvi put u svom životu, tragaoc će vidjeti sebe objektivno onakvim kakav on jeste, bez ikakve šminke, bez i najmanjeg opravdanja ili kompromisa, i bez mogućnosti za ikakvo izvrđavanje.

Za jednog *pravednika*, ovo će biti momenat beskrajne radosti.

Za sve *druge* – a to je slučaj sa većinom – ovakava jedna vizija samog sebe čini se, najblaže rečeno, - strašna.

Perfektan ekvilibrijum Ličnosti ne može se ostvariti, osim u slučaju kompletne neutralizacije svih karmičkih konsekvenci.

Kada se čovjek suoči sa *drugim Pragom*, sve što je do tada bilo naučeno na jedan mehanički način, gubi svoj značaj; svi odbojnici, svi auto-trankvilajzeri ("sredstva za samo-smirenje") moraju se slomiti i odbaciti. Svi dugovi moraju biti plaćeni u istinskoj valuti.

Istovremeno, tragaoc se mora riješiti svih onih svojih iluzornih i zamišljenih obaveza koje ponekad mogu da imaju na njega jedno hipnotičko dejstvo i kojima ljudska bića često pridaju istinsku vrijednost.

Ta konfrontacija sa samim sobom često ima jedan dramitičan tok, zbog karmičkog duga kojeg svako od nas nosi sa sobom. Međutim, to je neizbježno.

Čovjek sada mora napraviti inventuru svog svojeg mentalnog inventara, jer sve do tog momenta, najveći dio te njegove svojine bio je izvan polja njegove opservacije, zaturen tamo negdje u arhivama podsvijesti. On će tako biti veoma iznenađen onim što će tamo zateći, od velikih herojskih podviga pa do najogavnijih kriminalnih djela.

Ukoliko čovjek pobjegne od ovog monstruma – u kojem on mora da prepozna samog sebe, to će podrazumijevati jedan pad koji je pun opasnosti svakojačke vrste. On mora ovdje da zauzme jedan *napadački* stav, jer samo u tom slučaju Ličnost-monstrum će popustiti. U tom momentu čovjek će postati *gospodar nad samim sobom*.

Od tada pa nadalje, čovjekov zadatak će biti *transfiguracija njegove Ličnosti*. On mora da prenese na nju jednu *sliku koja zrači istinskom Ljepotom*.

~***~

Prelaskom *drugog Praga*, rađa se jedna razvijena i harmonizirana Ličnost. To ujedno predstavlja i *drugo Rođenje*, koje je analogno, sa svake tačke gledišta, jednom fizičkom rođenju. Ono prolazi kroz iste faze.

Nakon prelaska *drugog Praga*, Ličnost se sjedinjuje sa *istinskim 'Ja'*. Tako će ono privremeno 'Ja,' koje nije bilo uništeno, nego razvijeno do krajnjih svojih granica, sada biti zauvijek *sjedinjeno sa istinskim 'Ja'*: Čovjek tako postaje - čovjek 5.

Ova neuništiva unija formira njegovu *Individualnost*. Tako se može reći da tek od tog momenta čovjek počinje stvarno da egzistira. On sada - *jest*, i tek u tom momentu on će biti u stanju da sa sigurnošću i iskrenošću kaže da je sretan što se rodio.

~***~

Čovjekova Ličnost može imati tri različita 'agregatna' stanja, slično kao što to može imati i materija.

Prije *Prvog praga*, 'Ja' Ličnosti se nalazi u čvrstom stanju. U tom stanju, privlačne molekularne sile su mnogo jače od centrifugalnih sila. Sa psihološke strane ovo stanje se karakteriše egoizmom: *sve za mene*. U tom *čvrstom* stanju, čovjek ne može da *razumije* nikoga. U takvom stanju on je često uvjeren da je uvijek u pravu, a za sve svoje padove optužuje druge ili ih pripisuje slučajnim 'nesrećama'. On je, takođe, veoma samouvjeren.

Nakon što dostigne *prvi Prag*, tragaoc nije više u toliko *čvrstom* stanju, zato što on sada više ne vjeruje u apsolutnu vrijednost 'A' uticaja. On će počinjati da *sumnja* nakon što je primjetio postojanje 'B' uticaja, te počeo i da ih razaznaje od drugih uticaja. Nakon što je dostigao *prvi Prag*, on nije više toliko *tvrd*, on sada postaje *mekan*.

Daljim radom između dva *Praga*, njegovo mentalno 'Ja' postaje sve suptilnije i kada dostigne notu FA, ono je već u *tečnom* stanju.

Tečni mentalitet je u stanju da *razumije* ne samo sebe nego i druge, stavljajući se na njihovo mjesto. Za takve ljude kažemo da su 'otvorene svijesti'.

Nakon prelaska *drugog Praga*, čovjek 4, koji je sada postao čovjek 5, stiče *gasovito* mentalno stanje – koje sve prožima, te mu tako omogućava i da razumije sva bića i sve stvari.

~***~

Osma, deveta i deseta faza

Nakon *drugog Praga* počinje pravi *Put*. On se sastoji od tri etape na koje možemo gledati kao na note MI, RE i DO.

Pod okriljem note MI, *unutrašnji* čovjek stupa na jedan viši nivo ezoteričnog učenja. On se sada obavezuje da počne da uči druge. Tokom tog učenja drugih, on istovremeno stiče *nove sposobnosti i osobine koje su u skladu sa određenim elementima njegove Individualnosti*. (“Darovi ‘Svetog Duha’”)

Na tom stepenu čovjek postaje ‘majstor’, gledajući odozdo, a gledajući odozgo, - asistent.

Prva nova sposobnost – zajednička za sve *Individualnosti* a razvijana kroz faze MI i RE – je sposobnost spontanog razlikovanja istinskog od lažnog. Ta sposobnost će biti jedan znak po kome će se moći prepoznati *novi čovjek* u Ciklusu Svetog Duha (u ovoj epohi u kojoj se trenutno nalazimo).

U sljedećoj, devetoj fazi, čovjek 5, pod okriljem note RE, nakon što je stekao nove sposobnosti i osobine koje su u skladu s njegovom *Individualnosti*, on počinje da ih dalje razvija sve dok im ne da jednu integralnu izražajnost. On tako stiče *Svijest* koja se manifestuje u njemu kroz medijum višeg intelektualnog centra, koji djeluje kroz viši emocionalni centar.

Nakon što to postigne, on će postati čovjek 6.

Na desetoj, poslednjoj stepenici *Puti*, čovjek 6 postaje čovjek 7. To se karakteriše posvećenjem postignutih rezultata. (“baptizacija Vatrom i Duhom”). To posvećenje se postiže sublimacijom seksa. Tako se ciklus zatvara. Svaka životna manifestacija počinje seksualnim aktom; na kraju ciklusa, aktivnost seksualnog centra se manifestuje još jednom, ali na jednom višem nivou, na nivou - viših centara, što je ujedno i nivo kojem taj centar prirodno pripada.

Kraj